

Black Angel - White Evil

Contents

Black Angel - White Evil	1
1. Chap 1	2
2. Chap 2	3
3. Chap 3	4
4. Chap 4	6
5. Chap 5	8
6. Chap 6	10
7. Chap 7	12
8. Chap 8	14
9. Chap 9	17
10. Chap 10	19
11. Chap 11	21
12. Chap 12	24
13. Chap 13	27
14. Chap 14	29
15. Chap 15	31
16. Chap 16	34
17. Chap 17	37
18. Chap 18	39
19. Chap 19	41
20. Chap 20	43
21. Chap 21	46
22. Chap 22	48
23. Chap 23	52
24. Chap 24	55
25. Chap 25	57
26. Chap 26	59
27. Chap 27	62
28. Chap 28	63
29. Chap 29	66
30. Chap 30	69
31. Chap 31	71
32. Chap 32	73
33. Chap 33 End	76
34. Ngoại Truyện	78
35. Lời Cuối Của Tác Giả *^.^*	80

Black Angel - White Evil

-Thôi nào Kent, để ta nói đã chứ, còn Kyo, cháu hiểu tại sao phải đi học rồi chứ? - Khuôn mặt nhân hậu lúc này đã nhanh chóng thay vào khuôn mặt nghiêm nghị của một người từng trải.

-Vâng ạ, umh, vậy người đó là ai ạ?

-Lúc đấy cháu sẽ biết là ai.

-Dạ, cháu xin lui- một nụ cười thích thú hiện lên trên khuôn mặt lạnh lùng như băng ngàn năm của nó- “một nhiệm vụ thú vị”

2. Chap 2

Chap 2:

Trong căn phòng rộng lớn xinh đẹp được bao phủ bởi toàn bộ bằng một màu xanh dương thơ mộng. Một thiếu nữ xinh xắn đang đắm đuối nhìn chàng hoàng tử tuần tú đang say giấc nồng trên một chiếc giường King Size sang trọng.

-KENTTTTTTTTTTTT, TÊN LỘN KIA, DẬY MAUUUUUUU!!!!!!!!!!!!!!

-5 phút nữa thôi.

-OK, 5 PHÚT NỮA NÀY!!!!!!!!!!!!

Rầm...Á...UYCH...

Cảnh tượng bây giờ trong cái chợ này là một chàng hoàng tử tuần tú đang bò lê lét dưới sàn, còn thủ phạm thì đang rung đùi ngồi cười thỏa mãn trên giường

-KYOOOOOOOOOOOOOOO!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Người còn 10 phút để chuẩn bị, không thì đi bộ đến trường đó

-Con bé đáng ghét!!

-Đừng lắm bẩm nữa, cẩn thận người ta cho vào trại tâm thần đó.

-E hèm, 11A1, đây là lớp của hai em, cũng là lớp tôi chủ nhiệm, chúng ta vào thôi nào.

-Hử,dạ, vâng ạ- đồng thanh trả lời (giả nai ghê ==')

Ồn ào...Ồn ào...

Rầm...Rầm...Rầm...

-Cả lớp trật tự, hôm nay chúng ta sẽ có hai thành viên mới. Đây là...umh, sao hai em không tự giới thiệu về mình đi.

-Ồ, mọi người có thể gọi tôi là Kyo- Vù...Vù cả lớp đóng băng toàn tập =='

“Xinh sao mà lạnh giá thế?” nam sinh 1

“Thế này thì tán kiểu gì đây?” nam sinh 2

“Chảnh ghê” toàn bộ nữ sinh =='

-Còn em, tự giới thiệu về mình đi chứ- Bà cô chủ nhiệm quay ra chuyển ánh mắt kì vọng sang cho Kent

-Mọi người cứ gọi tôi là Kent cho thân mật nhé- Vừa giới thiệu về mình vừa tặng ấy em nữ sinh một nụ cười tỏa nắng.

“Đẹp trai quá!” nữ sinh 1

“Một hoàng tử đích thực” nữ sinh 2

“Đồ phô trương!!” toàn bộ nam sinh

-Được rồi, Kent học chậm một năm vì lý do sức khỏe nên các em giúp đỡ bạn ý nhé, giờ cô xếp chỗ cho hai em nhé,uhm,hai em ngồi ở bàn cuối dãy hai nhé- Bà này bây giờ mới hoàn hồn lại sau nụ cười tỏa nắng của Kent.

“Uhm,tại sao lại không thấy người đó chứ, chẳng nhẽ ông nhầm chẳng?”

-Nè Kyo, sao cô đăm chiêu vậy, mà người ông chủ nói là ai đ.....

RẦMMMMMMMM

-Kevin, em lại đến trễ r..

-RÁCH VIỆC, IM ĐI!!!!!!

-Ế, đây rồi...

-Đây gì???- Trên đầu Kent đang ngập tràn dấu hỏi (sao dốt vậy trời==')

-Đây là người chúng ta phải xử lý- khuôn mặt lạnh băng lại hiện lên một nụ cười nửa miệng

3. Chap 3

Chap 3:

Reeng...Reeng...

-Cuối cùng cũng ra chơi, mà từ nãy cô có điều tra được gì không?

-Không, đành phải đợi lúc về nhà thôi-“Tay này có vẻ khó chơi đây,hừ, lâu lâu có một vụ thế này cũng hay”-Uây, đi ăn tí gì đi

-Ok,tôi cũng đói bụng rồi, cô khao à, chuyện lạ đây

-No,no,no, người khao ;)

-Hở @@!- mặt chàng ngệt ra, chưa hiểu mô tê gì cả (iu chết mắt><>

CĂNG-TIN

-Cho một mì xào đặc biệt cỡ lớn, 5 cái bánh kem dâu, 5 cốc kem sôcôla to

-Cô có ăn hết không mà gọi nhiều..., ế,mà cô cười trông dễ thương hơn lúc lạnh như băng ngàn năm đấy, làm chung lâu vậy mà bây giờ tôi mới thấy cô cười đấy, sao lúc trước cô không cười nhiều hơn vậy?-hỏi một cách ngây thơ vô (số) tội

-Ồ, uhm..., chuyện đấy người không cần biết làm gì

-Ừ, tôi cũng không hỏi nữa, mà còn truyện ông chủ giao thì tính sao đây

-Thì cứ điều tra thôi chứ sao nữa-“không hiểu tên này ngu bẩm sinh hay cố tình nữa đây==’ ”- no quá, ta lên lớp trước đây

“Sao cô ta ăn nhanh dữ vậy, sạch bay luôn chứ, dạ dày không đầy à?0o0”

Lúc đó, ở chỗ Kyo...

Vù....

Người đó, không thể nào, tại sao người đó lại ở đây, người đó muốn gì, mình không muốn nó lặp lại, không được, nếu người đó ở đây thì nguy to, tên đầu đất đấy chẳng sớm thì muộn cũng sẽ gặp nguy hiểm mất.

Không, không được, nơi đâu có người đó, nơi đấy sẽ trở thành một biển máu, không, không được, chuyện đó không thể lặp lại.

Máu, máu ở khắp mọi nơi không được, máu, một biển máu, người ai cũng toàn máu

Sợ, sợ quá...

-Lắm rồi không gặp, tôi rất nhớ cô đấy, Ky~o

Vù.....

RẦMMMMMM.....

-Ừm, tôi đang ở đâu đây?

-Ở phòng y tế thừa bà nội, tôi cũng không hiểu cô làm gì mà ngất giữa đường, ai cũng bảo mặt cô lúc đấy cứ như gặp phải ma ý, cô mà cứ thế này thì làm sao mà điều tra được chứ, nào, đứng lên đi về thôi, mà sao cô run thế, dù có chuyện gì thì vẫn có tôi mà. Đứng dậy đi- mạnh mẽ hơn

-Arigato

-Nó là gì?

-Tự tìm hiểu lấy-“cùng đi học mà cái từ dễ hiểu như vậy mà cũng không biết ==” “

-Dạ, ông cho gọi cháu ạ?

-Ta nghe cháu bị ngất ở trường, cháu có sao không?

-Cháu không sao, nhưng...-Nói đến đây nó nhìn Kent với ánh mắt e dè

-Thế thôi, cháu cứ về phòng nghỉ đi cho khỏe- Ông Hùng nói với giọng nhắc nhở

-Ông chủ đừng lo, đã có cháu rồi thì không có gì phải lo đâu ạ, hìhì.

“Cái tên này tự tin hơi thái quá” hai ông cháu nó cùng nghĩ thầm

-Ừ, vậy hai cháu về phòng nghỉ ngơi đi, Kent chăm sóc Kyo cho cẩn thận đấy

“hazì, không hiểu ông nghĩ gì nữa, ế, giấy gì đây ‘12h đêm đến văn phòng ông nói chuyện’, có chuyện gì vậy ta?”-Thôi chết, còn vụ cái tên Kevin kia nữa, tại sao mình lại quên chứ!!

-Thôi khỏi, đây này-Vừa nói Kent vừa đưa cho Kyo Một tờ giấy

Họ và tên: Kevin Trần

Tuổi:17

Chiều cao:1m88

IQ:200

Là thiếu gia của tập đoàn đá quý nhà họ Trần, nắm trong tay 70% cổ phần của công ty

Là thiên tài trong ngành kinh doanh, đã tự mình giúp gia đình vực lại công ty đang trên bờ vực phá sản

Còn là một ông vương của thế giới bóng đêm, bang chủ của White Evil

-Thế nào, thấy tôi tài giỏi chưa?- Kent hất mặt tự kiêu vì những thông tin mình khổ sở vật vả để điều tra ra
-Có mỗi thông tin cuối là có ích- Nó đáp trả Kent phũ phàng- Thôi tôi mệt rồi, tôi đi nghỉ đây-“còn 1 tiếng nữa là đến 12h rồi”

Cốc...Cốc...Cốc...

-Vào đi- Ông Hùng lạnh lùng trả lời

-Ông cho gọi cháu có việc gì ạ?- Nó lễ phép nói

-Cứ uống trà đi nào,ngồi đây đi- Giọng ông Hùng đã trở nên dịu dàng (quanh ngoắt 1800==)-Cháu đã tìm ra người đó rồi chứ

-Dạ rồi ạ-“Lạ thật, bình thường thì ông đâu có quan tâm, chỉ giao nhiệm vụ rồi làm thôi mà”

-Hi hi, lần này khác, trong nhiệm vụ này , chúng ta phải...- như đoán được ý của nó, ông Hùng tiếp tục chậm rãi nói.

“Hử” Nó ngược lên nhìn ông khi nghe đến đây “Bất ngờ thật”

-Phải tiếp cận để làm bạn gái nó-Ông Hùng chậm rãi nói

Phụt...Nó phun hết trà ra và ngạc nhiên nhìn trân trân ông Hùng (May mà không vào mặt ai cả ><>)

-Ấy ấy, từ từ đã nào, nó chính là con át chủ bài cho kế hoạch lớn của ta đó

“Phù, ra vậy”- Cháu hiểu ạ, cháu xin lui

4. Chap 4

Chap 4:

Sáng hôm sau

Trong căn bếp xinh xắn, nó đang loay hoay đứng lên ngồi xuống không yên, nó cứ nhìn chăm chú vào cái lò nướng.

-Nè Kyo, làm cái gì mà ngồi thừ ra thế-Kent ngái ngủ vừa xuống cầu thang vừa hỏi nó

-Bánh- Nó nhẹ nhàng trả lời (chắc đang mất tính)

Vừa nghe nó nói xong, mắt Kent long lanh hẳn lên (chính xác là mắt chớp chớp, mồm đớp đớp, nước dãi chảy nhót nhót)

-Bánh gì thế? Muffins, scones, loaf bread, coffee cakes, crepe, waffles, cheesecake hay Angel food, Devil food...-vừa nghe thấy từ bánh xong là Kent nhà ta xổ ra một tràng tên các loại bánh (nghe thêm ghê hén)

Nó nghe xong mém thì xỉu, nhìn Kent như quái vật, bao nhiêu sự nhẹ nhàng, mát tính của nó sụp đổ cái rụp. Nó lạnh lùng trả lời Kent bằng một cú đá như trời giáng.

KÍNH COONG.....

-Ra mở cửa đi tên Kent đần kia- Nó bức bối sai khiến Ket vì cái tội hỏi lảm (ác zậy má nội ><>)

Kent đi ra mở cửa với nỗi uất hận ngút trời, đường là nam tử hán đại trượng phu mà bị một con bé kém mình một tuổi hạ gục nhanh gọn lẹ bằng một cú đá (anh cứ yên tâm, tại anh làm sao địch lại với chị Kyo được :P)

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA, Kyo 3 cục nợ gì đây hả???????????

-Thằng chết bầm kia, mày ăn nói với sư tỷ mày thế à????

-Đúng rồi Jenny, bầm vằm thằng Kent ra đi, thấy khách quý mà nó không thèm đón tiếp mà còn trưng cái bộ mặt đó ra chứ.

-Nè Kyo muội muội, sao tự dưng hôm nay muội muội của ta lại làm bánh này?

Nó đang loay hoay dưới bếp cũng phải bật cười với lũ tiểu yêu này. Căn phòng bỗng dưng trở nên gần gũi lạ thường.

-Sư huynh, sư tỷ đáng mến lâu lắm rồi ta chưa về Black Angel. Bỗng dưng mọi người đến đây chắc đã xảy ra chuyện chẳng lành - Nó bỗng dưng nghiêm mặt nhìn những vị khách mà nó gọi là “sư huynh, sư tỷ”

-Thôi nào, huynh đệ đến thăm nhau thôi mà muội nói nghe ghê thế. Muội nói thế chả nhẽ muội ví bọn ta với chim lợn toàn mang những điều chẳng lành tới à? T.T -Họ vẫn trả treo bằng được với nó

-Thôi đi, muội nghe thằng Jonh nói rồi, khỏi phải giấu. Hôm qua muội đã nhận được mail của mọi người trong bang rồi. Tình hình bây giờ vẫn đang rất căng đúng không anh Timmy?- Nó không quan tâm lắm. Vẫn cứ tiếp tục nghiêm túc hỏi.

-Bọn huynh xin nể mà Kyo-Timmy bắt đầu giở cái giọng nũng nịu siêu cấp của mình- Jenny, Tom chúng ta mau báo cáo cho tiểu muội đáng yêu ngay thôi.

-Kyo, tình hình bây giờ không ổn rồi, theo thông tin mật, hai băng đảng Red Rose và Moon Cat đang hợp tác với nhau để chiếm địa bàn của Black Angel trong tối nay, chắc muội cũng biết rồi nhỉ Kyo- Jenny quay qua thông báo tình hình với nó

Jenny kể cho nó chi tiết tình hình hiện tại. Nó vẫn cứ im lặng suy tính kế hoạch cho phi vụ lần này của mình.

-Kyo, muội tính thế nào? Hai băng này đều rất mạnh, bọn huynh bắt tài vô dụng nên mới phải lặn lội đến đây để làm phiền muội T.T- Tom hỏi nó

-Hi hi, sư huynh, sư tỷ cảm ơn mọi người nhiều ghê gồm nghen- Nó trưng ra bộ mặt ác quỷ và nụ cười phù thủy muôn thuở của mình- Đợi mụi mụi đi hay quần áo nghen

Tuy rằng nó đã đi lên tầng nhưng đầu đây vẫn vắng vắng tiếng cườ man rộn của quỷ Sa-tăng

“Biết ngay mà, rộn người”- bốn người đứng dưới nhà tuy đã rất nhiều lần vào sinh ra tử với nó nhưng vẫn không thể nuốt trôi cái điệu cười quái dị đó (hình như từ nãy đến giờ Kent đã bị bỏ xó)

Nó bước xuống tầng với một chiếc quần soóc trắng, áo pull đen có hình đầu lâu và đôi guốc đinh 5 phân pha đen trắng, tai trái đeo khuyên thánh giá trắng, tai phải đeo khuyên cánh thiên thần đen, biểu tượng của bang nó. (chị đi đôi guốc 5 phân đã cao hơn 1m70 rồi T.T)

-Ê Kent, ông với mọi người xếp chỗ bánh kia vào hộp, khi nào xong thì đem đến địa bàn nhé. 7h rồi, bai bai mọi người, muội đi đây không muộn

Nó hí hửng nói liến thoắng rồi chạy vụt ra khỏi cửa bỏ lại bốn cái mồm há hốc

Trên đường cao tốc, một chiếc xe SSC Ultimate Aero xanh lam đang lao đi với tốc độ “thần thánh”. Sau 15’, xe của nó đã đỗ ngay trước cửa bar Black Angel

-Alex, cất xe hộ tỷ nhé, bảo mọi người là cứ giả vờ không quen tỷ đi, OK?-Nó vẫn chưa thoát khỏi cảm giác phấn khích tột độ-“Ông cứ ình sang Anh học làm gì? Ở nhà quây thế này mới zui chứ!^^. Lâu lắm rồi mới được giãn gân, giãn cốt”

-Tỷ cứ vào đi, anh Jonh hôm qua đã dặn mọi người hết rồi- Alex nhanh nhẩu trả lời ngay câu hỏi của nó

Nó tự đeo vào mình cái mặt nạ bằng giá nghìn năm muôn thuở, sải những bước chân tự tin, chậm rãi vào bar. Vừa vào trong bar, nó đảo mắt xung quanh dò xét tình hình thì thấy có rất nhiều thành viên từ Red Rose và Moon Cat hiện đang ở đây

-Chào khách quen, lâu lắm rồi tôi không thấy nàng đâu rồi đấy,hi hi- tên Jonh lấu cá cũng đang cố gắng hết sức mình để hoàn thành vai diễn (bố làm diễn viên chuyên nghiệp rồi lại còn “hết sức”)- Dừng gì đây tiểu thư của tôi?

-Hi hi, lâu lắm rồi tôi cũng chưa đến đây. Như mọi khi nhé ;D- nó còn diễn đạt hơn tất thấy mọi người (nghề của chuy ý là phải thế)

Một lúc sau, Jonh đưa cho nó một ly cocktail “Sex On The Beach”(nói thật là tra trên google chứ chả biết nó là cái loại cocktail gì =.=). Nó vừa nhìn thấy ly cocktail là sang lườm nguýt Jonh. Vừa nhìn thấy cái lườm của nó xong, Jonh đánh mắt sang tên bang chủ của Red Rose ý nói “hắn mời chị chứ không phải lỗi của em”

Tên thủ lĩnh đầu trâu mặt ngựa của Red Rose (theo ý của nó là vậy =.=) từ từ tiến lại gần phía nó.

-Này cô em, một người xinh đẹp như thế này sao lại đến đây một mình vậy? Có muốn đi chơi với các anh không?- thằng cha đấy vừa nói vừa nhìn nó với ánh mắt dâm tà, thừa cơ hội ôm eo nó

-Bỏ cái tay bẩn thỉu của ngươi ra khỏi người ta- nó giờ đây đang tức sôi máu

-Ồ ồ, hóa ra cô em lại khó chơi vậy à?- tên đó còn tỏ vẻ thích thú, nhìn nó với ánh mắt thách thức

-Vậy ngươi đừng trách ta....

-Dừng lại- Một giọng nói lạ hoắc lạ hơ vang lên

“Hử, giọng ai lạ vậy?” Nó lăm bắm trong đầu

5. Chap 5

Chap 5:

-Tiểu thư đây nói đúng rồi đó, cái loại cặn bã như ngươi thì không thể, à không, phải là KHÔNG BAO GIỜ được động vào tiểu thư cao quý đây

Nó đang hí hửng trong lòng tưởng được vờn bọn này như mèo vờn chuột thì giọng nói lạ đó lại tiếp tục vang lên khiến nó quay lại chiêm ngưỡng cái nhan sắc của cái tên dám chặn sự sung sướng của nó. Và đập vào mắt nó là một chàng trai có body tuyệt vời mặc bộ comple đen sì sì, tai trái đeo khuyên đôi cánh của quỷ màu trắng (tia gì ghê vậy má)

-Thằng chó kia, mày nói cái g....-Tên đại ca của Red Rose đang nói dở thì một tên trong Moon Cat chặn hắn ngay lại-“Im đi, mày muốn chết à thằng kia, đó là “tử thần” đó, mày có muốn không còn cơ hội mà nhìn mặt trời không hả?”

-Hôm nay mày may đấy, rút về- tuy run như cây sậy nhưng thằng cha đó(vẫn theo Kyo đó nghe) vẫn mạnh mẽ

-Nàng có sao không tiểu thư xinh đẹp?- Chàng trai lạ mặt nhẹ nhàng đỡ nó dậy

-Hả, à, tôi không sao, cảm ơn anh nhé- Nó tặng cho anh chàng một nụ cười ngọt ngào, nhưng trong lòng thì đang nguyện rửa không thương tiếc

-Tạm biệt nàng, nếu có duyên, chúng ta sẽ gặp lại, baibai-chàng ta nhanh như sóc lao ra ngoài cửa quán bar

Mặt nó bây giờ như cầu vồng, từ hồng sang đỏ, sang tím lại sang đen sì như than. Vừa nhìn thấy mặt nó xong, Alex với Jonh nhanh tổng hết toàn bộ khách ra khỏi bar với tốc độ “tia chớp”

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA. ĐIÊN CHẾT MẮT, THẲNG ĐÓ LÀ THẲNG QUỶ NÀO MÀ DÁM CHẶN ĐỨNG CÁI NIỀM SUNG SƯỚNG CỦA CHỊ ĐÂY LẠI CHỨ. BAO NĂM PHẢI NHỊN

NHỤC ĐỂ LÀM VUI LÒNG ÔNG, GIỜ CƠ HỘI ĐẾN TAY RỒI MÀ NÓ DÁM HẸNG TAY TRÊN CỦA TA- mặt nó hiện giờ chỉ có hai chữ “hận” và “sát”, đằng đằng sát khí như muốn giết người tới nơi

Vào ngay lúc đó, bốn yêu tinh mới lò dò dẫn xác đến

-Chúng ta nuôi sư tử Hà Đông từ lúc nào đấy Alex- Jimmy hớn hở nhìn mặt nó chọc ghẹo (ổng mới nhìn mặt với nghe thấy tiếng vang lúc nó hét thôi chứ ông ý chả biết gì đâu)

-Sao muội muội đây chả nhẽ lâu lắm không động tay động chân nên thoái hóa sớm rồi à. Ủi zời, bao nhiêu là nếp nhăn này- Tom cũng “nhanh nhẹn” kích逗 nó (xác định đề anh giai, dám động vào nhan sắc của chị em phụ nữ thì anh chết chắc)

-Sao hai huynh lại nói như thế, Kyo nó vẫn già thế mà, còn muội nó chỉ đến mức cọp cái thôi, chưa đến mức sư tử Hà Đông đâu- nói về khoản đá xoáy thì chắc không thể nào quên được bà Jenny

Trên đầu nó đã bắt đầu bốc khói nghi ngút và RÀO...RÀO...RÀO... ba xô nước, ba cái đầu

-Ê Kyo, ổng chứ!?-Kent nhẹ nhàng hỏi nó- Tôi mang bánh đến rồi nè, gạt lại chuyện bức mình đi, cùng ăn bánh với mọi người thôi

-Không- nó vẫn cứng đầu cứng cổ không chịu nghe lời- cục tức nuốt không trôi, ăn vào tiếp để ghen à!?

-Cô biết cô không ăn thì mọi người cũng sẽ không chịu ăn mà- Kent vẫn từ tốn khuyên bảo nó (em ngưỡng mộ anh)

-Tôi bảo không ăn mà

-Ăn đi

-Không ăn

-Đi mà

.....

Sau một hồi ăn mới không ăn, nó cũng đã phải chịu thua cái tính dai như đũa của Kent

-Sư tử làm món gì cho bọn đệ vậy?- Mọi người thấy nó hết lên cơn điên mới dám lên tiếng

-Hi, MACARON, mọi người ăn đi, tỷ làm nhiều lắm ^^ . Còn ba sư huynh, sư tỷ, NHỊN- nó phũ phàng nói với ba cái người vừa lúc này chọc ngoáy nó

-Ba người cứ ăn đi, con bé này cứ mạnh miệng thế thôi chứ dễ xiêu lòng lắm, không nói thể nào tí nữa chả cho huynh với tỷ ăn, ăn bây giờ luôn cho nhanh- Kent có vẻ như đã hiểu tính nó quá rõ nên chẳng sợ gì

Sau khi đấu khẩu cộng giảng hòa đầu vào đấy, nó cùng mọi huynh đệ tỷ muội lại cười nói vui vẻ. Kent thấy nó đã bớt bực nên hỏi Jonh chuyện gì vừa xảy ra trong bar. Khi nghe Jonh thuật lại sự việc vừa xảy ra (có thêm thắt chi tiết), mọi người (thật ra có mỗi Tom, Jimmy, Jenny, Kent) đã hiểu rõ hơn vì sao nó bực như vậy.

-Mà nè “tử thần” là ai vậy?- Cái câu hỏi nó thắc mắc từ nãy đến giờ đã được công bố

-TỬ THẦN!!!!??- mọi người đều sửng sốt khi nghe nó hỏi

-Có vẻ lâu rồi tỷ không để ý đến thế giới ngầm này nữa nên mới hỏi vậy- Lisa, một hacker đáng tin cậy trong bang của nó lên tiếng- “Tử thần” là một người bí ẩn, chưa ai biết rõ thân phận thật của hắn. Tuy chỉ mới xuất hiện trong một khoảng thời gian ngắn nhưng hắn đã dẹp hết những bang phái có ý gây rối, không cần biết bang đó như thế nào, mạnh hay yếu, với hắn, chỉ cần trong một đêm là tất cả đều sáng yên, biển lặng

Nó nghe Lisa nói mà chưa hết bàng hoàng, một người như vậy tại sao nó lại không có bất cứ thông tin gì, kể cả sự tồn tại của cái tên “tử thần” cũng không. Bỏ qua việc đó một bên, nó lại cùng mọi người quây vui về hết đêm (chị ý bị cuồng tay cuồng chân do lâu không vận động)

SÁNG HÔM SAU, TẠI TRƯỜNG MOON STAR

-Nè con bé kia, cô làm cái gì mà bắt tôi dậy sớm vậy, hôm qua quậy cả đêm xong hôm nay dậy sớm, cô định giết tôi chắc- Kent ngái ngủ cầu nhàu

-Thế người có biết điều tra để làm gì không? Đồ nghiệp dư- nó bực mình nhìn Kent

-Trong những ngày trước, hần chỉ có ngủ thì điều tra bằng niềm à?

-Vậy nên hôm nay chúng ta phải đến sớm kiểm tra chỗ ngồi của hần chứ- nó vừa lật lật, giở giở mấy cuốn sách trong ngăn bàn của hần vừa nhú mày đăm chiêu

Đang chăm chú lục lọi thì Kent để ý có một tờ giấy vừa rơi ra từ cái chồng sách giáo khoa của hần

-Ê Kyo, có cái gì vừa rơi ra nè- Kent nhặt tờ giấy đó lên- Thì ra là một tấm ảnh! CÁI GÌ ĐÂY!!!!???? Kyo, nhìn này- Kent hốt hoảng đưa tấm ảnh cho nó

-Im lặng dùm đi cái, cái gì mà la ồm tồm lên thế- vừa nhìn thấy tấm ảnh mặt nó biến sắc luôn, mắt trở như ốc nhồi- TẠI SAO LẠI VẬY???!!!!!- giọng nó bây giờ còn to gấp mấy lần Kent

.....

Có chuyện gì lại khiến nó và Kent hốt hoảng vậy. Tấm hình đó ẩn chứa điều bí ẩn gì vậy??

6. Chap 6

Chap 6:

-Ê Kyo, thế quái nào hần lại có bức hình đó, giải thích thử coi xem nào?- Kent vẫn chưa hết sock sau khi nhìn thấy tấm ảnh.

-Ông anh, tui hướng hồ còn không biết thì biết giải thích cho anh thế nào, tí về nhà đưa cho ông xem thì biết, có lẽ vậy- Nó còn có nhiều thắc mắc hơn là Kent, nó chỉ hi vọng ông Hùng sẽ cho nó có một lý do thỏa đáng.

-E hèm, Kent, Kyo, thay vì ngồi đó tán tỉnh nhau thì lên giải mấy bài này cho tôi xem nào- Ông thầy toán khó tính lên tiếng cắt ngang cuộc nói chuyện của nó- Sao còn ngồi đó, lên giải đi chứ

Xoạt... Kent chẳng nói chẳng rằng đi thẳng lên bảng. 5 phút sau, chàng ta quay qua cười rất tươi với “La Sát bà” (biệt danh của ông thầy, ông bị gay đó mà ^^).

-Em làm xong hết rồi đó thầy, chuẩn 100%, thầy không tin cứ kiểm tra lại xem. À mà, nếu thầy muốn Kyo nó lên giải thì em nghĩ thầy nên cho bài khó hơn đấy.

“Ồi, hoàng tử mặt trời có khác, siêu ghê. Mà sao hoàng tử phải bênh vực cho con nhỏ Kyo xấu xí đó chứ”- mấy chị mang danh “hot girl” lại thi nhau bàn tán. Nó nghe thấy nhưng vẫn thây kệ, kiểu như ta đây cảnh vàng lá ngọc, không chấp mấy bọn rơm rác làm chi.

Bỗng dưng nó đứng phắt dậy- Thừa thầy có lẽ chúng em (Chỉ sang phía Kent) không cần buổi học này nữa, em xin phép thầy- nó kéo Kent đi ra ngoài mà không quan tâm đằng sau mình có đến vài chục cặp mắt ngạc nhiên với ông thầy vẫn đang chưa hiểu mô tê gì.

Nó kéo Kent đi ra phía sau trường, khuôn mặt rất là đăm chiêu

-Sao mặt khó đăm đăm như bà cụ non vậy- Kent hỏi nó

-Đau bụng- Nó nhăn nhó trả lời, ở trong lớp nó đã cố gắng không trưng ra cái bộ mặt khốn khổ khốn nạn này

-Ế, sao lại vậy,hôm nay mới mừng 10, còn lâu mới đến cuối tháng mà- Vừa dứt lời, Kent bị nó dùng chút sức tàn lực kiệt cuối cùng của mình tung cho Kent một cước dính chặt vào tường như con gián (ôi, anh suy nghĩ thật là phong phú)

-@#\$\$%...- Một tràng rửa nó (em không dám ghi ra đâu)- Chạy đây dối nhớ, sáng giờ đã ăn cái gì đâu tên đầu đất này, đi mua đồ ăn ngay, cho người 10', NHANH LÊN

Chỉ vì cái mồm làm hại cái thân nên Kent bắt buộc phải làm osin không công, một hoàng tử khô ngô tuần tú bây giờ lại phải lóc cóc đi mua đồ ăn cho nó.

-Cái tên Kent chết bầm này, hần nghĩ đi đâu vậy. @#\$\$%...- Nó lảm bà lảm bầm bonus thêm vài câu chửi rửa nữa

-Kenny em đâu rồi!? KENNNYYYYYYYYY

“Thằng cha nào điên ngủ mơ thấy bạn gái à?”- Nó đang ngồi tiếp tục rửa tên Kent vì sao lâu thế thì giật mình nghe thấy tiếng người (chả nhẽ tiếng ma chắc bà nội ==;-)- Ý, Kevin, sao hần lại ở đây, chắc lại cúp học đây, học sinh gì mà lại thế (chị nên nhớ chị cũng đang thế đấy), mà Kenny là con quái quỷ nào nhĩ????

Lúc bấy giờ hoàng tử Kent mới lon ton chạy về- Kyo, mua cho cô rồi đây nè- Kent đưa ra trước mặt nó một túi to chứa toàn đồ ngọt

-Suyt, nhìn kia, Kevin đó- Nó chỉ ra hướng hần đang ngồi- Đang ngồi tự nhiên hần hết lên “em đâu rồi Kenny, KENNY” hét cả hồn

-Kenny à? Có thể đây sẽ là điều tốt cho chúng ta đấy Kyo. Một thông tin quan trọng- Bỗng dưng, chỉ thoáng qua thôi nhưng nó có cảm giác Kent nghiêm túc lạ thường

-Thôi, hần bỏ đi rồi, ăn đã, đó cũng là một thông tin quan trọng, trong lúc ngủ mà hần nhắc đến ai thì chắc hẳn người đó rất quan trọng đúng không nhĩ Kent?- Nó nhí nha nhí nhảnh khi thấy đồ ăn

-Ừm đúng vậy, tôi chắc chắn dữ liệu này có thể liên quan đến tám ảnh đó- Nó thấy Kent chuyên nghiệp lạ thường

TẠI BIẾT THỰ CỦA NHÀ NÓ

Vừa về đến nhà xong là nó với Kent phóng thẳng lên phòng của ông Hùng

-Ông ơi, nhìn này- Vừa thấy ông Hùng, nó đưa cái ảnh mà nó đã lưu lại

-UI TRỜI ỒI!!!! Bức ảnh này ở đâu vậy?- Ông Hùng cũng ngạc nhiên không kém khi nhìn thấy bức ảnh

-Ông chủ không biết ư?!!- Kent thất vọng khi nhìn thấy sự ngạc nhiên trên mặt ông Hùng

-Hà hà, ông không ngờ có ngày cháu gái mình lại có thể, hừm... điệu đà mặc những chiếc váy như vậy-Ông Hùng vui vẻ cười sáng khoái

Trái ngược sự vui vẻ của ông Hùng, nó với Kent đều đồng thanh- ĐÓ KHÔNG PHẢI CHÁU/KYO!!!!!!!!!!

Đúng vậy, trong bức ảnh là một cô gái xinh đẹp mặc một bộ váy màu xanh pastel đang vui đùa trên cánh đồng hoa oải hương. Mái tóc nâu dài xoắn nhẹ bay bay trong gió. Nụ cười ngây thơ của cô trông còn rực rỡ hơn cả ánh hoàng hôn. Điều đặc biệt hơn nữa, cô gái này trông GIỐNG HẾT nó, từ vóc dáng cho đến khuôn mặt.

-Không thể nào- Ông Hùng hoàn toàn bất ngờ khi nghe nó nói vậy- Mà cũng có thể, khoa học đã chứng minh có thể mình sẽ có một “bản sao”. Cháu thử đưa cho Lisa để con bé phân tích thử xem có phải photoshop không, nếu không thì chúng ta sẽ phải điều tra ra đó là ai

-À ông ơi, ông thử điều tra xem cái tên Kenny có quan hệ gì với Kevin không nhé, hôm nay cháu tình cờ nghe thấy hần nói mơ về một người con gái tên là Kenny, nghe có vẻ rất quan trọng với hần đấy- nó thông báo sự việc cho ông Hùng

-Cảm ơn cháu, ông sẽ tìm hiểu xem, cháu về nghỉ sớm đi. Còn Kent, ở lại đây một chút, ta có chuyện muốn nói- Ông Hùng biểu nó

Làm cháu đầu dăm cãi ông, nó đành lủi thủi đi lên phòng mặc dù trong lòng đang rất hoang mang. Nó không hiểu tại sao ông lại có chuyện mà không muốn cho nó biết, bình thường thì chỉ nói chuyện với nó rồi mới cho Kent biết hoặc nói trước mặt cả hai đứa thôi mà.

LÚC ĐÓ, TẠI CHỖ ÔNG HÙNG VÀ KENT...

-Kent, bảo vệ cho Kyo nhé

-Sao vậy ông chủ, Kyo con bé nó vẫn bình thường mà, việc gì mà phải bảo vệ, ông cứ lo xa- Kent ngạc nhiên khi nghe ông Hùng nói vậy

-Kent à, dù sao thì con bé cũng là con gái, nó có thể trông lạnh lùng nhưng tâm hồn nó rất mong manh. Ta nghĩ cháu nên trở lại chính mình đi, trở lại làm con người mạnh mẽ như trước để có thể bảo vệ nó, đừng giả ngây giả ngô trước mặt nó nữa- Ông Hùng nghiêm túc nói

-Ông..ông chủ, ông nói gì lạ vậy- Kent trợn tròn mắt

Ông Hùng không nói gì, chỉ mỉm cười hiền hòa, ánh mắt của ông như muốn nói “Đừng nói dối ta”

-Hãy làm theo con tim mình mách bảo, nhưng cố gắng nhé, nhiệm vụ lần này có thể rất nguy hiểm đó, về nghỉ sớm đi- ông Hùng vẫn nói, mặc kệ cái bản mặt ngố tàu của Kent

-D...ạ, cháu xin lui

“Kent à, cháu làm sao có thể qua mắt được lão già này, nhưng nếu muốn Kyo quay trở về trước đây thì cháu sẽ phải cố nhiều đó” ông Hùng trầm nghĩ khi thấy cái bóng Kent đã đi khuất

“Ừm, cái gì vừa ngồi lên giường mình à? Lại còn vuốt tóc mình nữa, người đó còn nói cái gì nữa vậy. Oa một nụ hôn lên trán ư? Ta sẽ bắt kẻ đó ra nhưng tại sao lại dễ chịu vậy nhỉ? Chắc là tưởng tượng thôi, ngủ típ vậy” Nó lơ mơ có cảm giác như có ai bên cạnh mình, cảm giác ấm áp lạ thường. Trong vô thức, nó nhoẻn miệng cười, một nụ cười rất hồn nhiên.

-Ta ước gì mình có thể nhìn thấy nụ cười hồn nhiên này của em kể cả khi em thức giấc nhỉ, có vẻ ta đã quá tham lam rồi, như thế này đã là quá đủ

Kent nhẹ nhàng đóng cửa phòng nó lại

7. Chap 7

Chap 7:

-Oaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!! Tối qua ngủ ngon quá xá lun- Nó vươn vai thức giấc

Tâm trạng hôm nay của nó rất tốt, nó nhìn thấy cái gì cũng tràn đầy năng lượng

-Bầu trời xanh đẹp chưa kìa, chim hót líu lo nữa này- nó vừa thay đồ vừa “hót” líu lo (sự thật là “hót” đấy)

RẦMMMMMMMMMMMM...

Nó mở cửa phòng Kent rất nhẹ nhàng (nhẹ nhàng thật lun ^.^) rồi hí hửng thế nào mà vấp phải cái thảm trải phóng nên hiện giờ nó đang đo lại đất mẹ thiêng liêng

-Trời Kyo, làm cái gì mà ngã sõng soài vậy- Kent nghe thấy tiếng động lạ liền lồm cồm bò dậy, thấy nó đang đo đất liền bay ngay tới đỡ nó dậy

-Ui trời, đến hôm nay anh Kent cũng đẹp trai ghê hen- Ngã vậy nhưng đối với nó hình như không nhằm nhò gì

“ANH KENT?!” đầu Kent đang có đầy dấu hỏi chấm, không hiểu hôm nay nó có uống nhầm thuốc không. Kent khó hiểu đến mức không nói nên lời, đành mặc kệ cái con lên cơn phẫn đó từ nhà cho đến tận cửa lớp

-Này này, nghe nói lớp mình chuẩn bị có thêm học sinh mới chuyển vào đây, nghe đâu là hot girl đấy

-Không biết có phải cái loại chảnh chọe không nhỉ?

.....

Cách cửa lớp tận gần chục bước chân mà nó đã nghe thấy cái lớp cứ bàn tán sôi nổi về việc có học sinh mới

Nó vẫn tung tăng nhảy chân sáo vào lớp mà không thèm nhìn đường, và vâng, RẦM cái nữa, nó đã đụng trúng một người

-OA OA HU HU HU, ĐAU QUÁ- một tiếng khóc thảm thiết, thống thiết, đau thương vang lên (hơi cường điệu tí)

Nó đứng dậy xuýt xoa cái mông đạt tiêu chuẩn quốc tế của mình rồi tìm hiểu xem cái tiếng khóc rợn người kia là của sinh vật nào. Nó ngạc nhiên khi nhìn thấy người mình vừa đâm vào là một “con búp bê”, à không một cô gái xinh đẹp như búp bê với mái tóc vàng xoăn nhẹ được chăm sóc tỉ mỉ.

-Này con bé kia, sao cô ngang ngược thế, đừng tưởng được hoàng tử quan tâm một tí mà đi lên mặt tự kiêu nhõ, đâm vào người khác mà không biết xin lỗi à?

-Ồ, đây là học sinh mới mà

Vừa nhìn thấy “học sinh mới” rất xinh đẹp xong mọi người đều quay qua liếc xéo nó rồi xì xầm “nó ghen tị khi thấy ai xinh hơn mình”, “cóc ghẻ làm sao xứng với thiên nga”,....

Nó không nói gì cả, mặt lạnh te bỏ đi, nhanh như sóc trà trộn vào đám học sinh rồi biến mất. Kent vội vàng đi tìm nó mà lòng nóng như lửa đốt, chưa bao giờ anh thấy nó như vậy. “Đừng làm gì đại dột nhé Kyo”

Sau nửa tiếng đồng hồ Kent vẫn chưa tìm thấy nó, bỗng dưng trong đầu Kent nhớ đến một nơi “Chỉ có thể là nơi đó thôi!”

Cạch...

-Biết ngay mà, em chỉ có thể lên trên sân thượng thôi nhỉ, thói quen khó bỏ- Kent chạy lên trên sân thượng thì thấy nó đang ngủ ngon lành, anh nhẹ nhàng vuốt tóc nó- “Ồ, em khóc sao, sao không dựa vào ai đó mà lại chịu đựng một mình” ánh mắt Kent có chút hơi buồn

Tích tắc...Tích tắc... Thời gian chậm chậm trôi đi...

-Ừm, ơ Kent, sao anh ở đây- Nó ngạc nhiên khi thấy Kent đang ngồi cạnh mình

-Hi hi, cô bé ở đâu thì tôi ở đó, cho cô nè- Kent xòe tay ra đưa cho nó một cây kẹo mút cầu vồng

-Cảm ơn anh nhé- nó đang buồn bỗng trở nên vui vẻ trở lại khi có sự quan tâm của Kent nhưng nó cảm thấy nụ cười của Kent có chút gượng gạo

Sau khi chén xong cái kẹo mút, nó bị Kent kéo về lớp với lý do “Giờ mà không về thì thể nào mấy cái con quỷ cái cũng rất rắc rối ”

Vừa đứng trước cửa lớp, nó quét mắt một lượt cả lớp học, hừ lạnh một tiếng rồi ngồi phịch xuống chỗ của mình.

“Quái lạ, có gì khang khác ở đây” nó cảm thấy có điều gì đó không ổn

-Kyo, nhìn sang chỗ hần kia-Kent kéo nhẹ tay nó

Nó há hốc mồm khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mình. Hần đang ôm ấp cái con bé “búp bê” lúc nãy. Cái khuôn mặt bất cần đời mọi ngày cũng biến mất, thay vào đó là khuôn mặt dịu dàng, trù mến. “Cái con của nợ này là ai mà cảm hóa được hần vậy?!?!?”

-Đây này Kyo đọc đi- Kent đưa cho nó cái máy tính mini của mình

Họ và tên: Anna Nguyễn

Tuổi: 17

Chiều cao: 1m72

IQ: em không rõ đâu tỷ, có lẽ đầu con này toàn bã đậu

Là tiểu thư độc nhất của tập đoàn trang sức lớn Nguyễn gia, một con cò để giúp Nguyễn gia qua lại với Trần gia.

Cô ta hình như là em gái kết nghĩa với Kevin, được Kevin rất cưng chiều.

Tính tình kiêu căng, hách dịch, rất giỏi giả nai, đóng kịch. Không những thế, cô ta còn là một người rất nham hiểm, không từ mọi thủ đoạn để có thứ mình muốn. Em có dự cảm không hay với cô ta, tỷ cẩn thận nhé ^>^

From: Lisa

To: Kent and Kyo :*

P/s: em có thông tin về bức ảnh tỷ đưa em rồi, tối nay tỷ với huynh lên Black Angel nhé!!!!

8. Chap 8

Chap 8:

8h tối, nó cùng Kent bước vào bar Black Angel. Nó đi thẳng vào văn phòng mật của mình ở sâu phía trong

-Lisa đâu rồi Jonh- Kent ngoảnh tìm Lisa

-Con bé nó bỏ anh em ta đi hò hẹn rùi huynh ạ- Alex nói nhỏ với Kent nhưng mắt thì nhìn nó đề phòng- Nhưng yên tâm, nó bảo đệ đưa cái USB này cho tỷ, có một cái file rất quan trọng trong đấy đấy

Nó không nói gì, chỉ ra hiệu cho Jonh mở cái USB đó lên. Nó kích vào cái file liên quan đến bức ảnh

Em đã phân tích cái ảnh đó rất kĩ rồi tỷ ạ, không có bất cứ điều gì chỉnh sửa cả, 100% là hàng thật. Cái cô gái giống tỷ ở trong bức ảnh là Kenny, một cô gái xuất thân không rõ ràng. Cô gái đó mất cách đây 2 năm rồi, nên em khó điều tra lắm. Sơ yếu lí lịch đây:

Họ và tên: Kenny Đỗ

Tuổi: hình như bằng anh Kent

Cô gái đó sống rất nội tâm nên không có nhiều bạn bè cho lắm. Đối với mọi người đều vui vẻ, không có kẻ thù nhưng không hiểu tại sao lại tự tử vào hai năm trước

Mà cô gái đó quan trọng với tên Kevin thật đó, hai người đấy là người yêu của nhau, hần có vẻ rất yêu con bé Kenny đó nhiều lắm

-Khụ khụ... Người yêu???!!! Cái tên đó mà cũng biết yêu cơ á?- Kent ho sặc sụa khi đọc đến dòng cuối

-Ha, vậy nhiệm vụ lần này quá là dễ rồi- nó thoải mái thở phào nhẹ nhõm

Kent thì chẳng hiểu nó nói gì, làm thế quái nào mà dễ chứ

-Thì ông bảo là phải tiếp cận làm bạn gái hắn mà, có thông tin này thì quá dễ cho chúng ta rồi, con bé này còn giống hệt tôi nữa, quá dễ rồi còn đâu- nó nhìn thấy cái mặt Kent là hiểu ngay ra anh đang nghĩ cái gì trong đầu- Thế ông tôi chưa bảo gì với anh à?

-Cái gì ‘tiếp cận làm bạn gái’, sao tôi không biết, ông chủ quá đáng vậy- Kent ngoài mặt thì phụng phịu nhưng trong lòng thì sôi sùng sục

-Vậy tối nay ngủ ngon rồi, đi về thôi nào- nó kéo Kent ra ngoài xe đi về

RẦM.....

-Kyo dậy đi, tỷ tỷ Jenny đáng iu của muội tới làm nhiệm vụ đây- Jenny mở cửa phòng nó ra , cố gắng lôi cái con sâu ngủ ra khỏi giường

-Ừm tỷ tỷ làm gì mà đến đây sớm thế- nó vẫn còn vùi mình trong đống gối chăn của mình

-SỚM SỬA GÌ NỮA, 5H SÁNG RỒI, DẬY MAU-Jenny mất bình tĩnh khi không thể nào lôi nó ra khỏi giường được (chị gọi lúc đấy thì ai dậy được)

-Gì chứ, mới có 5h sáng, uội ngủ tí đi tỷ- nó vẫn mè nheo không chịu dậy

-Tỷ phụng mệnh ông muội tới đây để tân trang uội mà muội nói thế à?! Jimmy, Tom, Kent lôi con sâu ngủ này ra cho chị dậy nhanh lên

Sau 10’ đánh vật thì ba anh chàng của chúng ta cũng lôi nó ra khỏi giường rồi tổng nó đi làm VSCN

-Ngồi im nào Kyo, sắp xong rồi đây- Jenny nhìn nó bực mình, trang điểm cho nó mà nó cứ ngo nguẩy không yên

-Nhưng mà tỷ làm hơn cả tiếng đồng hồ rồi, muội mỗi lần- nó càu nhàu

-Đây, xong rồi đấy nhìn đây- Jenny kéo nó ra trước gương để chiêm ngưỡng chính mình

Nó không tin vào mắt mình nữa, đây không thể nào là nó. Đứng trước gương là một cô gái rất xinh đẹp. Đôi mắt to tròn long lanh, lông mi dài cong vút; đôi môi như cánh hoa anh đào được thoa một lớp son hồng nhạt; da nó đã đẹp giờ đây lại càng đẹp hơn, mịn màng, trắng trẻo hồng hào. Mái tóc đen dài đến ngang lưng đã được Jenny làm xoăn nhẹ nhàng, bồng bềnh.

- Hai tỷ muội bà làm gì mà lâu thế. Ui chà chà, muội muội tôi đây sao, đáng iu dẽ sợ nún nè, Jimmy, Kent hai ông vào đây chiêm ngưỡng tuyệt sắc giai nhân này- Tom vừa nhìn thấy nó xong thì gọi ý ới hai tên còn lại

-Muội xinh ghê hen, chả bao giờ nhìn thấy muội make up cả, giờ nhìn khác quá-Jimmy xuýt xoa nhìn nó- Kent sao không nói năng gì thế?

Kent nhìn nó sững sờ, không nói nên lời. Anh thấy nó như một thiên thần vậy, thật xinh đẹp, ngây thơ. “Hoài niệm thật”

Mặt nó càng ngày càng hồng, không phải vì lớp phấn trang điểm mà vì nó đang xấu hổ

-Nói nhiều quá, muộn rồi, muội đi học đây- Mặt nó càng ngày càng đỏ hồng lên, nó cố tìm lí do là đi học để trốn mấy cái ánh mắt của mọi người

-Này này mọi người ơi, hôm nay hoàng tử của chúng ta đi với ai ấy, không phải cái con bánh bèo kiêu ngạo kia đâu, trông như búp bê ý, xinh cực- Lớp ai chả có một kẻ đưa chuyện, lớp nó cũng vậy, vừa nhìn thấy nó với Kent từ xa đã có chuyện để nói rồi

-Chả nhẽ lại học sinh mới à?

Lớp nó lại một lần nữa bàn tán xôn xao. Nó không thèm nhìn đi thẳng về chỗ của mình, bỗng nhiên có một tên dừng cảm tới:

-Bạn ơi, mình nghĩ bạn nên chuyển chỗ khác đi, chỗ ngồi này là của một con quái vật đó- Tên đó cười rất tươi nói với nó

-‘Quái vật’ tôi làm gì đắc tội với mọi người vậy- Nó cười lại rất tươi trả lời

Tên đó bây giờ nuốt nước bọt còn khó nữa là nói, đành lui thủi cụp đuôi về chỗ. Cả lớp quay xuống nhìn nó như quái vật (xinh quá mà*^.^*)

-Bọn này có vẻ thừa hơi quá nhỉ- Nó lẩm bẩm khó chịu

-Chào bạn- một bàn tay thon thả giơ ra trước mặt nó

“hửm” nó ngược lên nhìn, tưởng ai, hóa ra là con nhỏ Anna công chúa. Đang định cho con nhỏ một trận trả thù hôm qua (Chị thù giai thế) thì nó thấy bên cạnh đó là hấn nên nó đành nuốt bồ hòn.

-Chào bạn- nó nở một nụ cười tươi hơn bao giờ hết với Anna- Xin lỗi bạn về hôm qua nhé, mình đâm phải bạn mà không xin lỗi, ngại quá

-Không sao đâu, mình không để bụng đâu-Anna vui vẻ trả lời

-Mà sao cậu bạn trai bên cạnh Anna im lặng vậy, cậu ý tên là gì vậy?- Kent đánh tiếng hỏi về hấn

Hấn từ nãy đến giờ nhìn nó không chớp mắt, hấn không hiểu sao lại có người giống Kenny như vậy

-Kenny- hấn bắt giác thốt lên

-Ế cậu kia,cô bé này tên Kyo mà, Kenny nào ở đây vậy- Kent có vẻ rất tâm đắc khi nghe hấn gọi tên Kenny

-Anh Kevin, chị Kenny mất rồi mà,đây không phải Kenny, cậu ấy là Kyo- Anna có vẻ rất khó chịu khi nghe hấn nhắc đến cái tên Kenny

-Ôi mình xin lỗi, tại cậu ấy giống một người mà mình quen quá- hấn cuống quýt nói

-Không sao đâu mà, chuyện người gần giống người cũng rất bình thường thôi- nó nhoẻn miệng cười khi thấy kết quả gần hai tiếng ngồi ê mông của mình

Reng...Reng...Reng... Tiếng chuông lớp học vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của nó và mọi người

-Thôi, chuông reo rồi, tí nữa cùng ăn trưa nhé- Anna vui vẻ nói với nó

Nó không trả lời, chỉ mỉm cười gật đầu

-Cô ta chẳng có vẻ gì là nham hiểm nhỉ Kyo- Kent hí hửng nói chuyện với nó

-Đúng vậy, nhưng chưa chắc phải vậy, có thể cô ta định lợi dụng chúng ta, bởi vì hình như cô ta cũng biết Kenny là ai- Kyo sức nhớ ra chi tiết quan trọng trong cuộc nói chuyện vừa rồi- Mà thôi, tôi ngủ đây, bị bà Jenny dựng dậy từ 5h sáng mệt lắm

“Haizzz, nhiệm vụ gì kì cục vậy, dù là ông chủ nhưng anh không muốn giao em cho ai cả” Kent trầm ngâm nhìn nó ngủ

-Anh Kevin, anh sao vậy, Kyo chỉ trông giống Kenny thôi mà, anh lạ vậy- Anna khó chịu nói với hấn

-Anh xin lỗi, nhưng Kyo trông giống lắm, anh không tin vào mắt mình nữa- hấn vẫn không tin vào sự thật

-Giờ anh muốn thế nào- Anna tức khí đập bộp xuống bàn

Cả lớp quay ra nhìn Anna, không ngờ một tiểu thư cao quý như vậy tức giận lại có thể đáng sợ như vậy

Hắn định chạy theo nhưng bị Kent ngăn lại, anh lắc đầu ra hiệu muốn sống thì đừng đi theo nó

Chap 9:

Nó nhìn Anna, nó đã thấy rằng Anna là một cô bé tốt, tuy Lisa có nói Anna nham hiểm nhưng nó thấy không phải vậy. Trong phút chốc, mắt nó thoáng buồn, nó muốn trở thành bạn của Anna nhưng có vẻ Anna yêu hẳn, ai có thể chịu được người bạn của mình lại đi lợi dụng mình để tiếp cận người mình yêu chứ.

Cach...

-Hai anh đến muộn rồi, làm Anna chờ mệt muốn chết hà- Anna nhõng nhẽo

-Đã muộn đâu Anna ơi, hai bạn anh đến đúng giờ mà- Kent phản bác

-Nhìn đồng hồ đi anh giai ơi, muộn 20s đó- nó nhảy tới khoác vai Kent

-Thôi thôi mấy anh, mấy chị, đồ ăn đến rồi thì chén thôi,ngồi đó mà cãi nhau- hần khó chịu khi thấy Kent với nó thân thiết

Bốn người ngồi ăn trưa với nhau rất vui vẻ, cả nó và hần đều không hiểu tại sao mình có thể thoải mái với người lạ như vậy. Có lẽ, có điều gì rất thân thuộc.

-Ôi trời ơi, căng da bụng nà trùng da mắt lun, buồn ngủ quá, mượn phép Anna với Kevin nhé, Kyo ngủ đây. Kent, mượn vai nha-nói rồi nó dựa vào vai Kent ngủ ngon lành

-Anna cũng muốn ngủ, anh Kevin cho Anna mượn vai đi- Anna thấy vậy liền nì nèo đòi hần ỉnh mượn vai
Hần không trả lời, chỉ nhẹ kéo đầu Anna dựa vào vai mình. Chẳng mấy chốc, cô công chúa đấy cũng chìm vào giấc ngủ

Hai chàng trai cứ trầm ngâm nhìn nó ngủ, bỗng hần hỏi nhỏ:

-Anh là gì của Kyo vậy?

-Tôi...ừm, chỉ có thể làm một người anh của cô bé thôi- Kent buồn rầu nói

Hần thấy Kent có vẻ rất buồn khi nói vậy, hần không muốn hỏi gì nhiều nữa nên cũng nhắm mắt thư giãn.

-Hai nàng tiên ới ời ơi, tan học rồi đó, dậy đi!- Kent lay nó với Anna dậy

-Ừm, đang ngủ ngon mà- nó với Anna ngái ngủ nói

-Ngủ ngủ cái gì, DẬY NGAY- cả hai anh chàng đều đang mắt bình tĩnh với hai cái con sâu ngủ

-Đậy đậy, dậy rồi đây, quát gì to thế- nó vươn vai đứng dậy

-THÔI CHẾT- Anna bỗng hét tướng lên

Sáu cái mắt nhìn Anna khó hiểu- Chuyện gì vậy?- nó hỏi

-Anna trốn ba mẹ về nước, chìa khóa nhà thì không cầm, thẻ ATM thì ba mẹ mới khóa vào hay sao ý, giờ không biết về đâu đây- Anna kể lể sự tình

-Ừa, sao Anna không về nhà Kevin, hai người thân nhau từ bé mà-nó thắc mắc khó hiểu

-Giờ mà về nhà tôi khác nào chui đầu vào rọ, phụ huynh hai nhà này thì tối nào chả gọi điện hỏi thăm nhau, thế nào chả biết Anna ở đây rồi lại bị tổng trở về Mỹ thôi- hần thở dài náo nức

-Haizzz, mệt óc ghê- nó suy nghĩ- hay Anna đến nhà Kyo đi

-Không được- hần bác bỏ ngay ý kiến của nó- Tôi với mọi người mới biết nhau, làm sao mà như vậy được

-Em giai ơi, nếu em sợ bọn tôi ăn thịt cô bé này thì đến nhà chúng tôi chơi luôn đi, khỏi cần đề phòng thế đâu- Kent nhìn hần thách thức

Không an tâm nên hần đành đi theo Anna về nhà nó

Không biết chuyện gì sẽ xảy ra ở nhà nó đây ta???

10. Chap 10

Chap 10:

-Mừng cô chủ, cậu chủ trở về nhà

Vừa bước vào cửa, chào đón bọn nó là hai hàng người giúp việc nam thanh nữ tú đứng trang nghiêm

-Quản gia LEEEEEEEEEEEEEEEEEE- nó hét tướng lên- cháu bảo mọi người không phải làm thế này nữa cơ mà, mất hết cả tự nhiên, mọi người mà còn thế nữa cháu tuyệt thực luôn đấy

-Được rồi mà Kyo, bác bảo mọi người từ nay không làm thế nữa vậy- Quản gia Lee hốt hoảng nói

-Vậy ông chủ đi đâu rồi quản gia Lee?- Kent đang ngó ngoảnh khắp nhà nhưng không thấy ông Hùng đâu

-Thưa cậu chủ, ông chủ bảo đi công tác 3 tháng, hai người hãy tự lo liệu ạ- quản gia Lee trả lời câu hỏi của Kent

-Biết vậy đi, hôm nay bọn cháu có khách nhé quản gia Lee, bác chuẩn bị đồ cho hai bạn này nhé- nó mỉm cười khi nghe tin ông nó đi công tác- Anna, đi theo Kyo. Kent, anh với Kevin làm gì thì làm đi nhé

-Nè Kyo, để hai người đó một mình làm gì?- Anna thắc mắc

-Xùy xùy, hai người đó thích làm gì thì làm, kệ họ. Kyo kéo Anna lên đây để Anna đi tắm chứ có ý gì đâu- nó cười cười khi thấy Anna hỏi- Anna mặc tạm đồ của Kyo nhé, bọn mình chắc cùng size nhau, mai đi mua đồ cho Anna sau

Nó đợi Anna đi vào trong nhà tắm, khi nghe thấy tiếng nước chảy nó mới bật máy tính lên để check tình hình công việc. “Vẫn không có tiến triển gì sao?” nó nhíu mày.

-Kyo ơi, Kyo có máy sấy không cho Anna mượn- Anna gọi với ra

-Máy sấy của Kyo hỏng rồi, Anna đợi tí để Kyo sang mượn anh Kent

Nó lon ton chạy sang phòng Kent, không có chút đề phòng gì, mở cửa tự nhiên như bình thường

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA- nó la thất thanh- E...em xin lỗi, làm phiền hai người rồi- nó chạy biến về phòng

-Ồ Kyo, không mượn được à?- Anna thấy nó về phòng mà mặt đỏ bừng

-Xin lỗi Anna nha, Kyo không mượn được- nó ngượng ngùng nói

-Ôi trời ơi, Kyo nó hiểu nhầm rồi- Kent ngồi trên giường vò đầu bứt tóc

-Tại anh chứ tại ai- hần nhìn Kent như muốn ăn tươi nuốt sống

FLASHBACK

-Đi tắm đi Kevin, tôi tắm xong rồi- Kent bước ra khỏi phòng tắm

-Ông anh ơi, mặc hộ con cái áo vào, mặc mỗi cái quần là sao?- hần đang nằm bò trên giường ngược lên nhìn Kent (anh tự nhiên gớm)

-Ồ, body anh đây hơi chuẩn nhó, bụng sáu múi nè,ba vòng đều chuẩn nè, đợi chờ gì nữa- Kent hất mặt tự kiêu

Đang bước tới phía giường thì Kent vấp phải cái thảm trải sàn (anh với Kyo duyên gớm), Kent lao thẳng lên người hần đang nằm thẳng cẳng trên giường. Nhờ phản xạ tự nhiên nên anh chống tay xuống giường nên chưa đề hần lên hần nhưng cảnh tượng bây giờ đang rất nhạy cảm. Kent đang cởi trần nằm trên còn hần thì ngậy ngô tròn tròn mắt nằm dưới, tình cảnh không khác gì cừu non sắp bị sói già mần thịt.

BACK TO REAL

Nó, hấn, Anna và Kent đang ngồi xung quanh bàn ăn. Ba người bọn nó không dám ngừng lên nhìn mặt nhau sau sự việc vừa rồi, tất cả đều bỏ lại cái mặt đần thối không hiểu chuyện gì đang xảy ra của Anna

-Có chuyện gì mà không khí có vẻ căng thẳng thế?- Anna trưng ra cái bộ mặt ngây thơ như con bò đeo nơ

-Khụ...khụ..., sặc cơm rồi Anna- không hiểu do sặc cơm hay nhớ lại chuyện vừa nãy mà mặt nó đỏ hồng lên

-Nước nè Kyo, giờ Kyo nhen cơm rồi, hai anh kể đi, chuyện gì đã xảy ra giữa ba người trong lúc không có mặt Anna nường nường đây- không có gì có thể qua mắt Anna

-Sự thật thì...Sự thật thật ra là...Khó nói lắm Anna à- Kent lúng túng như gà mắc tóc, giật giật tay hấn nhưng hấn thì giờ có cạy mồm chứ nhất quyết không hé nửa lời

Nó kéo nhẹ tay Anna ý nói ngừng lại sau khi thoát khỏi tình cảnh sặc cơm khốn khổ

-Kevin, anh có vấn đề về giới tính không?- nó nhìn chằm chằm hấn rồi hỏi

-Kyo, sao Kyo lại bảo anh Kevin thế- Anna nhìn nó như người ngoài hành tinh

-Anna à, đừng sock nhen, nghe Kyo kể nè. Vừa nãy...lúc sang phòng Kent mượn máy sấy...Kyo thấy hai người họ...bla...bla...- nó thuật lại toàn bộ câu chuyện cho Anna nghe

Anna tái mặt sau khi nghe toàn bộ câu chuyện, tự nhéo mình một cái thật đau để tin những điều mình vừa nghe là sự thật chứ không phải mơ

-Ấy ấy, không phải như vậy, tại tên Kent hậu đậu ngã vào người anh chứ không phải như Kyo kể đâu Anna à- hấn thanh minh cho sự trong sạch của mình

-Thôi, hai anh à, tình yêu không phân biệt tuổi tác và giới tính mà. Bây giờ không ai kì thị mấy chuyện đây nữa đâu, tại vừa rồi em hơi ngạc nhiên nên mới bỏ chạy, hai người cứ đường đường chính chính mà đến với nhau- hóa ra là nó hiểu nhầm hai người họ từ nãy nhưng nó vẫn cố trêu tới cùng

Kent từ từ tiến tới chỗ nó, nhẹ nhàng giơ tay lên, kí vào đầu nó thật mạnh

-Con này, mày ở với anh đây bao lâu rồi mà còn nói vậy- Kent lườm nó tóe lửa (tình)

-Thôi đi hai anh chị, ăn đi, ngồi đây mà oánh nhau- Anna cười nhìn nó với Kent

Ăn xong, chẳng nói chẳng rằng, nó tổng tất cả mọi người ra phòng khách để xem phim (đau dạ dày đó). Vừa mới đặt mông xuống ghế mà nó đã chuẩn bị đầy đủ tất cả từ bìm bìm, bắp rang và nước uống, đến cả phim cũng bật lên xong xuôi. Nhớ ra còn chưa tắt đèn, nó đứng dậy tắt công tắc điện, cả căn phòng chìm trong bóng tối, chỉ có mỗi ánh sáng đèn leo lắt từ chiếc tivi LCD màn hình phẳng 70 inch.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA- đến đoạn con ma xuất hiện, Anna hét toáng lên, rơm rớm nước mắt- Anna sợ quá Kyo ơi, tắt đi mà Kyo, huhuhu

-Có gì mà phải sợ hả Anna, mà gì mà như đồ chơi, hóa trang xấu, phục trang thì như đồng nùi giẻ rách, xem cứ như phim hài- nó liến thoắng chê bai đứa con tinh thần của ông đạo diễn phim (chị hơi quá đáng đóá :p)

-Kyo ơi, Kyo cho Kevin hỏi Kyo có phải là con gái không?- hấn nhìn nó như quái vật bị đột biến

-Ừì giờì, chú em không biết thôi chứ con này mà nó ngồi xem phim kinh dị thì cứ chê lên chê xuống, ông đạo diễn nào mà biết đứa con tinh thần của mình bị hạ nhục thế này chắc tức ói máu- Kent bấu môi nhìn nó

-Haizzz, cái sự thật phũ phàng nó là dzậy, đâu phải lỗi do Kyo này- nó lắc đầu chán nản

-Thôi thôi, Anna biết Kyo không sợ trời không sợ đất rồi, nhưng mà Anna buồn ngủ lắm Kyo ơi- Anna không còn cách nào can ngăn nó, đành lấy lí do buồn ngủ để kết thúc cái cuộc “thảo luận” về phim kinh dị này

-Vẫn còn sớm mà- nó nhìn đồng hồ- Nhưng thôi, Anna buồn ngủ thì đi ngủ vậy. Hai anh, ngủ với nhau, em với Anna ngủ với nhau

-KHÔNG BAO GIỜ- sau 30s bị delay, hai chàng nhà ta đồng thanh “hợp xướng”

-Chả nhẽ cả cái biệt thự to đùng này của cậu mà không có phòng riêng cho khách qua đêm à?- hấn nhìn nó chăm chăm

-So sorry Kevin, mấy phòng đấy chứa toàn đồ thí nghiệm tui mới nghĩ ra, chưa có ai thử nghiệm nên tui hông muốn cho ông ở đó- nó cố bịa ra một cái cớ mặc dù rất củ chuối để Kent tiện điều tra hấn (vui chơi không quên nhiệm vụ đây mà ^.^)

-Tôi tin chắc chú em không muốn ở trong những phòng đó đâu- Kent hiểu ngay ý nó nên đĩnh chính vài câu với giọng nguy hiểm để hù dọa hấn

-Haizz được rồi, tôi cũng không muốn trở thành chuột bạch- nó không ngờ hấn tin sái cổ

-Kyo ơi, cho Anna hỏi, Kyo thí nghiệm gì vậy?- Anna tò mò hỏi nó

-Hahaha, thí nghiệm gì đâu, chỉ là mấy mẫu quần áo Kyo thiết kế thôi, nó hơi bừa bộn một chút. Mà Kyo nói thật nhé, sao tên Kevin gây thơ vậy, Kyo phía ra cái lí do đó mà hấn cũng tin- nó cười ha hả- Thôi ngủ đi Anna, mai chúng ta sẽ bùng học để đi shopping

Một lúc sau, nó và Anna đều chìm vào giấc ngủ

BÊN PHÒNG CỦA KENT

Tình hình chiến sự... à nhầm, tình hình tranh giành chỗ ngủ của hai chàng trai đang rất là căng thẳng

-Cậu xuống dưới đất nằm cho tôi, tôi ngủ trên giường- Kent ngồi khoanh chân trên giường

-Này này, tôi là khách đấy nhé, anh đi mà ngủ dưới đất- hấn chống nạnh nhìn Kent

-Cậu đi mà nằm, tôi không quen nằm dưới đất- căn bệnh hoàng tử dấm phải gai mừng tới của Kent bắt đầu phát tác

-Anh nghĩ tôi quen chắt- vi-rút của Kent nhanh chóng lây sang hấn

-Cậu đi mà nằm

-Anh đi mà nằm

-Cậu

-Anh

...

Sau một hồi tranh giành cái giường King Size của Kent, hai người quyết định chia giường ra làm hai bằng chiếc gối ôm màu xanh lam to oạch. Hai anh chàng cũng đã tạm ngừng trận chiến để đi ngủ

Còn có chuyện gì xảy ra nữa không ta? Chỉ “ngủ” thôi nhĩ????

11. Chap 11

Chap 11:

ẦM...ẦM...ẦM...

-Kent ơi, sắp mưa to rồi đấy, tôi kéo rèm vào nhé- hần lơ mơ nói

-Ừ, kéo rèm vào đi- Kent ngái ngủ- Từ từ, sắp mưa to rồi... sấm chớp ầm ầm... THÔI CHẾT TÔI RỒI...

Kent tỉnh như sáo sậu bay vèo sang phòng nó, hần không hiểu gì cho lắm nhưng cũng lóc cóc chạy theo

-Kyo, có sao không?- Kent xông thẳng đến giường nó

-Anh Kent ơi, tự nhiên Kyo bật dậy rồi khóc nức nở, Anna đỡ mãi không được- Anna giật mình khi nhìn thấy Kent với hần xông thẳng vào phòng

-Không sao đâu... có anh đây rồi, không phải sợ đâu, mọi chuyện qua rồi. Ngoan, ngủ đi nhé- Kent ôm chặt nó vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về. Đợi nó nín khóc, anh đặt nó nằm xuống, lau nhẹ những giọt nước mắt còn vương trên mi mắt rồi đặt một nụ hôn nhẹ lên trán nó. Kent ra hiệu cho hần rời khỏi phòng cùng mình, nhắc nhở Anna nếu có chuyện gì với nó thì hãy gọi anh ngay

-Này Kent, Kyo bị làm sao vậy?!-- hần thắc mắc khi thấy nó khóc nức nở. Hần thấy nó là một cô gái tinh nghịch, vui vẻ, thỉnh thoảng lạnh lùng nhưng hần chưa thấy nó buồn, dù chỉ một chút

Kent nhìn hần dò xét để xem mình có nên nói ra cho hần biết chuyện gì đã xảy ra- Chuyện xảy ra lâu rồi, từ 10 năm trước, lúc con bé 7 tuổi:

Nó là một cô bé xinh xắn, tinh nghịch, mỗi lúc nào cũng nở một nụ cười ngây thơ và hồn nhiên, còn tôi là vệ sĩ của nó. Một hôm, tôi đã gây ra một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng, tôi rủ nó trốn đi chơi khiến mọi người nháo nhào lo lắng tìm kiếm, nhân sơ hở đó, những kẻ có thù oán trên thương trường với Vũ gia đã bắt cóc nó để đòi tiền chuộc.

Ba mẹ nó cuống quýt chuẩn bị đủ số tiền mà bọn bắt cóc đưa ra, rồi nhanh chóng đi tới nhà kho mà chúng giao hẹn. Nhưng thật không may, đó là một cái bẫy của lũ khốn nạn đó, chúng không cần tiền, chúng muốn mạng sống của ba mẹ nó.

Nó ở đó, tận mắt chứng kiến những kẻ đó ra tay sát hại ba mẹ mình, nó còn quá bé để có thể làm gì, nó chỉ đứng chết trân ở đó. Trong lúc đó, ba tôi, một sát thủ tin cậy của ông Vũ đã kêu tôi hãy bảo vệ nó bằng cả mạng sống của mình rồi ông cũng bỏ mạng dưới tay chúng. Tôi không kịp nghĩ gì cả, kéo tay nó chạy thoát khỏi đó. Lúc đó tôi mới để ý bộ váy trắng của nó đã thấm đẫm máu tươi của những người cố bảo vệ nó, khuôn mặt nó vô hồn, ngoài nhìn lại căn nhà kho đó, nơi mà ba mẹ nó trút hơi thở cuối cùng. Bỗng dưng trời đổ mưa như trút nước, sấm rền náo nê như muốn nói hộ lòng nó, có thể vì quá sock mà nó ngất lịm đi.

Trong suốt lễ tang của ba mẹ nó, nó không khóc, môi mím chặt đến bật cả máu, mắt ráo hoảnh, không dời đi ảnh của ba mẹ mình dù chỉ một bước. Sau khi lễ tang kết thúc, nó được ông Hùng đón về để chăm sóc. Ông Hùng là một người tốt, dù biết tôi là người gián tiếp gây ra cái chết cho người con trai tài giỏi và người con dâu hiền thảo nhưng ông không oán trách tôi một lời nào, ông còn đối tốt với tôi như cháu ruột.

Nó là một cô bé mạnh mẽ nhưng vẫn có những thứ khiến nó sợ hãi, đó chính là máu, sấm chớp và... sự cô đơn

Khi nghe Kent kể xong câu chuyện, hần cảm thấy bầu không khí xung quanh mình trầm xuống. Kent và hần chỉ trầm ngâm nhìn mưa rơi tí tách bên ngoài cửa sổ, không ai nói với ai câu nào, mỗi người theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình.

-Ồ, chần ở đâu vậy?- Kent tỉnh dậy và thấy một chiếc chăn đang đắp trên người mình- chẳng nhẽ lại là Kyo sao?

Kent nhẹ nhàng vén chăn lên để không làm hần thức giấc, anh bước ra khu vườn phía sau nhà. Anh thấy nó đang ngồi trên chiếc xích đu, mắt nhìn xa xăm

-Hôm nay cô làm sao thế Kyo, tôi đi đến bên cạnh cô mà cô nhận ra à?- Kent vỗ vai nó rồi ngồi xuống chiếc xích đu

-À, không có gì, tôi chỉ nghĩ linh tinh thôi mà- nó giật mình, nhanh chóng lau đi những giọt nước mắt- Mà tôi qua anh có điều tra được gì không?

Dù nó cố giấu đi những giọt nước mắt của mình nhưng Kent vẫn nhìn thấy, anh biết nó nhớ lại câu chuyện 10 năm trước. Anh không trả lời câu hỏi của nó, chỉ nhẹ lắc đầu. Nó và Kent không biết rằng, trong khi hai người ở đây thì hẳn đang tức giận nhìn Kent với nó thân mật với nhau.

-Haizzz, nhiệm vụ khó khăn đây- nó thở dài- Nhưng tôi không muốn làm tổn thương Anna- nó nhú mày dãn đo

-Ừ, cô bé đó thực sự có tình cảm với hẳn, bây giờ ta làm vậy cũng hơi quá đáng, nhưng đó là nhiệm vụ của chúng ta mà- Kent cũng bối rối không kém

-Dù sao đi nữa thì đây cũng là nhiệm vụ chúng ta phải làm trong thời gian dài. Mà thôi, chắc hai người họ dậy rồi, tôi vào làm bữa sáng đây- nó không muốn nói nữa, đứng dậy vào nhà làm bữa sáng

Sau bữa sáng, nó dẫn Anna đi mua quần áo, tất nhiên hai anh chàng của chúng ta sẽ làm osin không công. Nó kéo Anna từ hàng này đến hàng khác, mua đủ các thứ từ trên trời đến dưới đất, bắt Kent với hẳn xách tất cả những đồ đó.

-Hai cái đứa này có thôi đi không hả, hai anh đây oải lắm rồi đấy, làm Culi từ sáng đến giờ, mệt muốn đứt hơi- Kent nổi đóa nhìn nó với Anna

-Kyo, Anna, hai người cũng vừa vừa phai phải thôi chứ, anh đi chết đây, phục vụ từ sáng đến giờ mà hai người đến một ngụm nước cũng không cho- hẳn phàn nàn

-Anna còn không mệt mà hai anh đã mệt rồi à? Đàn ông con trai các anh yếu thế- Anna bĩu môi nhìn hai chàng đang ngồi thở hồng hộc như hai con bò tót

Nó vốn ít nói nên trả lời bằng hành động, nó xách đồng túi mà Kent với hẳn khổ sở kéo lê lét lên nhẹ như lông hồng rồi nở một nụ cười nửa miệng. Hẳn và Anna nhìn nó không thốt nên lời, mắt tròn tròn như muốn rớt khỏi tròng. Đi được một lúc thì bốn bọn nó nghe được một vài người xì xầm “Hình như hai cậu thanh niên kia đi với bạn gái mà chả ga-lăng gì cả” hay “Đàn ông con trai gì lại để bạn gái mình tự xách đồ như vậy”

-Thôi mà Kyo, đưa cho bọn tôi xách đồ đi, bọn tôi biết lỗi rồi mà- hẳn năn nỉ ỉ ôi nó để “được” xách đồ

-Được rồi, hai người có lòng thì Kyo đây cũng có dạ- nói rồi nó vút đồng túi đó lên người hẳn

-Đưa tôi cầm đỡ cho- Kent cầm một nửa số túi trong đó- Kyo đúng là ác ma mà

-Muốn nói xấu thì nói xấu trước mặt đi, nói xấu sau lưng là xấu đó- nó quay lại nhìn Kent- Thôi, trả ơn hai người hôm nay làm Osin cho tôi, tôi đãi mọi người ăn trưa

-Kyo rộng lượng ghê, Anna hâm mộ đó, nếu Anna mà là Kyo chắc Anna cho hai người họ nhịn đói đi bộ về nhà mất- Anna nhìn nó mắt long lanh (chị này còn tàn bạo hơn ác ma Kyo)

Để lấp đầy cái bụng trống rỗng và ý định làm với bớt cái ví của nó nên hai anh đã gọi rất nhiều đồ ăn với giá trên trời. Nhưng cuối cùng thì bụng chỉ có thức ăn cầm hơi vì đã bị nó với Anna dành ăn hết còn tài khoản của nó cũng chẳng với đi là bao.

-Về nhà thật là thích- vừa vào nhà xong nó đã ngồi phịch xuống chiếc sô-pha, kéo Anna ngồi cùng luôn

-Kệ hai người muốn làm gì thì làm, CHÚNG TÔI ĐI NGỦ ĐÂY- hẳn với Kent nhìn nó ngồi thẳng cẳng mà tức điên người, đồng thanh quát

-Vâng, ok, hai anh cứ đi ngủ đi, cứ để Anna với Kyo chơi với nhau, hai anh ở đây chỉ tổ vướng chân vướng tay- Anna cũng không vừa, thách thức hai người họ

-Con lạy mấy người, hai ông đi ngủ thì đi ngủ đi ở đó mà hành chọi với Anna, đàn ông đàn ông gì mà hẹp hòi thế- nó chán nản lắc đầu

Đợi hẳn với Kent đi lên phòng, nó kéo Anna lên trên tầng, dừng lại trước một cánh cửa vô cùng lộng lẫy. Nó từ từ mở cánh cửa đó ra, Anna vô cùng choáng chọi khi thấy cảnh tượng bên trong.

Sau cánh cửa có gì vậy ?????

12. Chap 12

Chap 12:

-Oa, Kyo ơi, đây có phải quần áo mà Kyo bảo Kyo thiết kế không?- do hôm qua Anna buồn ngủ quá nên không nghe rõ nó nói gì, chỉ nghe thấy cái gì mà quần áo với thiết kế.

-Đúng rồi đó, Kyo thấy có mấy bộ hợp với Anna lắm, Kyo muốn tặng cho Anna- nó cười, một nụ cười từ tận đáy lòng, không phải những nụ cười giả tạo như mọi khi- Anna vào thử đi, nếu có gì cần sửa thì để mình sửa luôn cho.

-Cảm ơn Kyo nhé, mấy bộ này đáng yêu quá!- Anna cười tí mắt

Nó đưa cho Anna đến chục bộ váy với quần áo, sau mỗi bộ Anna thử xong, hai đứa nó cứ nhìn nhau cười cười.

-Tặng Anna hết cái đồng này luôn- nó đã sửa lại cho phù hợp với số đo của Anna và gập gọn gàng lại.

-Như vậy có ổn không Kyo, như thế này thì nhiều quá- Anna ái ngại nói

-Không sao đâu, đây chỉ là một phần nhỏ trong những bộ mà Kyo đã thiết kế thôi.

-ÊÊÊÊÊÊÊÊ vẫn còn á?- Anna ngạc nhiên nhìn nó- Kyo là siêu nhân chắc? Căn phòng này cũng cỡ 100m2 mà đã một đồng quần áo rồi, còn nữa thì như thế nào?!

Nó thích thú kéo Anna qua từ phòng này đến phòng khác, Anna được chiêm ngưỡng những bộ đồ lung linh kiêu diễm của nó, từ những bộ phù hợp khi đi chơi, đi hen hò, hợp mặt gia đình, đến cả những bộ để đi xem mắt cũng có nốt ==', nó thiết kế rất nhiều, trên trời dưới đất cái gì cũng có đủ cả.

-Bây giờ Kyo sẽ cho Anna xem bộ đồ mà Kyo tâm đắc nhất- nó dừng lại ở trước một căn phòng không xa hoa như những căn phòng trước- Nhìn nè

Anna choáng ngợp khi thấy đó là hai bộ váy cưới dành cho cô dâu và chú rể, nó thật đẹp, thật lộng lẫy, cao sang quý phái nhưng vẫn toát ra vẻ đẹp ngây thơ đến kì lạ

-Chúng thật hoàn mỹ Kyo à, Anna không có bất kì từ nào để diễn tả nó- Anna hoàn toàn bị hút hồn bởi vẻ đẹp ấy- Mà sao Kyo lại làm hai bộ vậy?

-Vì Kyo muốn về sau sẽ tổ chức đám cưới cùng cô bạn thân nhất mà Kyo tin tưởng- nó vui vẻ trả lời

-Kyo có một tâm hồn thật đẹp- Anna nhìn nó- Mà thôi, chúng ta làm đồ ăn cho hai tên lợn kia đi Kyo

Choang...Bịch...AAAAÁÁ....

Trong nhà bếp, một tràng tiếng động la vang lên. Nó chống nạnh nhìn Anna, kẻ vừa biến căn bếp của nó thành bãi chiến trường

-ANNA, Anna đã bao giờ vào bếp chưa vậy?- nó chán nản nhìn cô tiểu thư cành vàng lá ngọc

-Huhuhu, Anna xin lỗi Kyo, Anna phá tan cái bếp của Kyo mất rồi- Anna thút thít

-Thôi thôi, Anna đừng khóc nữa, nói cho Kyo biết tại sao Anna không biết nấu ăn những vẫn một mực đòi vào bếp vậy- nó gặng hỏi

-Anna hức...muốn hức... làm đồ ăn cho hức... anh Kevin

“Thì ra là làm đồ ăn cho hức”- Nếu Anna muốn đến vậy thì Kyo sẽ dạy Anna vài món cơ bản

Anna ngoan ngoãn nghe lời nó, chuẩn bị, nêm nếm thức ăn cẩn thận như lời nó bảo, dù bị cắt trúng tay nhiều lần nhưng nó thấy Anna vẫn chịu đựng, không ca thán một câu nào

-OA, chưa bao giờ Anna làm được nhiều món như thế này đâu Kyo à!!! Cảm ơn Kyo nhiều nhé- Anna ôm chầm lấy nó

-Ừa có đồ ăn rồi à Kyo?- Kent vừa ngủ dậy liền đi xuống dưới tầng

-Hử, sao làm đồ ăn sớm vậy- hức cũng lơ lơ theo sau Kent

-Vâng thưa hai ông tướng, ngồi vào bàn đi để tôi với Anna dọn ra- nó nhìn hai con lợn chỉ biết ăn với ngủ (chỉ ví hai hoàng tử của trường với lợn à ==')

-Kyo ơi, hông nay cô nấu đồ ăn làm sao đây, không ng...- Kent bị nó bịt miệng ngay tắp lự, đánh mất sang phía Anna. Kent hiểu ngay ý nó- Ý tui là không những ngon mà là ngon tuyệt

-Thấy sao, Anna làm đây- nó chỉ về phía Anna

-CÁI GÌ?! ANNA LÀM Á?!- hức từ nãy bị bỏ vào xó bỗng hét lên

Nó chạy vụt tới rồi nói thầm vào tai hức- Tên kia, Anna nó làm cho người , người mà chê thì Kyo này sẽ dùng tay không cắt tiết người

Hức tái mặt, vội vàng gạt đầu lia lịa- Vậy chúng ta ăn thôi nhĩ- hức đánh trống lảng

-Món Anna làm ngon ghê Anna à- Kent tâng bốc Anna- Anh có phúc lắm mới được ăn món của em nấu

-Anna nấu ăn ngon như vậy mà cứ giấu nhem đi, chả bao giờ nấu cho anh làm sao- hức nhớ lại câu nói của nó liền liền thoáng khen Anna

-Thật không ạ?- Anna vui ra mặt

-Ngon thật, Anna đã làm nó bằng cả tấm lòng của mình mà- Nó nhìn Anna cười

Kent nhìn nó khó hiểu khi thấy nụ cười của nó nhưng anh nghĩ sẽ để tối sẽ nói chuyện với nó.

Sau bữa cơm, nó kéo hức ra phòng khách, đặt hức ngồi ngay ngắn trên ghế sofa

-Xin mời Anna lên tiếng- nó chỉ vào Anna cười tủm tỉm

-Anna, Anna...muốn...- Anna ấp úng nói

-Anna muốn gì vậy?- hức ngơ ngác nhìn nó với Anna

-MUỐN ANH KEVIN CHUYỂN TỚI SỐNG Ở NHÀ KYO VỚI ANNA- Anna liền thoáng

- CÁI GÌ? Em bị làm sao vậy Anna, điều đó là không thể- hức gất

“Thế quái nào mà em làm cho Anna thoát ra được cái câu đấy???” Kent lăm lăm

-Ừm, tôi với Kent đi lên tầng cho hai người nói chuyện đây- nó kéo Kent lên phòng nó

-Làm thế nào mà cô có thể khiến Anna nói ra những câu đấy vậy- Kent sốt sắng hỏi

-Tui có nằm gì đâu- nó nói rất tự nhiên- Vừa rồi Anna hỏi tôi có thể cho hức ở lại nhà này được không, thấy thuận lợi cho nhiệm vụ nên tôi đồng ý luôn

-Như vậy cũng được- Kent chống cằm

-Mà tui hông mún làm cái nhiệm vụ này đâu- nó nói kiểu nhõng nhẽo

-Sao không muốn làm hả cô nương- Kent chưa bao giờ thấy nó nói không muốn đối với bất kì nhiệm vụ nào

-Haizzz, tôi không muốn làm tổn thương Anna, Anna là một người tốt- nó thở dài

-Dù vậy nhưng biết làm thế nào- Kent nhìn nó- Mà không hiểu hai đứa nó đã nói chuyện xong chưa, lâu kinh khủng

-Yên tâm đề anh dzai, Anna chắc chắn sẽ thuyết phục được hần- nó khẳng định

-Làm sao mà được, chúng ta quen chúng chưa lâu, có đứa nào điên nào có nhà có cửa đảng hoàng mà lại đi ở nhờ đâu- Kent vẫn nhất quyết không tin

-Vũ khí lợi hại nhất của con gái...-Kent vẫn chưa hiểu nó nói gì- Nước mắt cá sấu cha nội ạ!!!

-Tôi vẫn không tin con nhỏ đấy có thể làm được- Kent bĩu môi

-Không tin thì xuống coi đi, chắc Anna nó khóc sắp lệt nhà rồi đấy- nó lôi Kent xuống dưới tầng

Nó với Kent rón rén đi xuống dưới nhà, hai người bắt gặp cảnh tượng y như nó dự đoán. Anna đang khóc như mưa như gió còn hần thì đang lúng túng không biết làm thế nào.

-ĐƯỢC RỒI!!!Anh ở lại là được chứ gì- hần hết cách, đành đồng ý với Anna

-Yeahhhh- Anna nín khóc, nhảy cẫng lên

-Sao con gái các cô khó hiểu vậy, vừa khóc như mưa như gió xong bây giờ có thể cười tươi như vậy rồi- Kent thắc mắc

Nó chỉ cười, lắc lắc củ hành trên tay. Kent vừa nhìn thấy củ hành thì lắc đầu ngán ngẩm

-E hèm, hai người nói chuyện đến đâu rồi- nó đã đi ra khỏi nơi ẩn nấp

-Kyo ơi, anh Kevin đồng ý ở lại rồi- Anna nhảy bổ lên ôm chầm lấy nó- Cảm ơn củ hành củ Kyo nhé- Anna nói thầm vào tai nó (củ hành muôn năm ^^)

-Ok Ok, chị hai, Kyo đây sẽ dọn phòng cho hai người- nó gỡ Anna đang dính chặt như keo dính chuột ra khỏi người mình -Đây là thế nào?- hần giật mình khi nhìn thấy căn phòng

-Thì tôi nhìn tính cách đoán màu sắc chứ làm sao- nó thản nhiên trả lời- Anna đáng yêu ngọt ngào thì màu chủ đạo của căn phòng là màu hồng, còn ông thì tôi nghĩ màu đen là hợp nhất

-Kyo đúng đấy, Anna cũng thấy anh Kevin hợp với màu đen- Anna lạnh chanh

-Đằng nào thì tôi cũng đang ở nhà người khác, không còn cách nào khác ngoài việc chấp nhận- hần thở dài

-Stop cái chủ đề này ở đây đi, mai vẫn phải đi học đấy, mọi người nghỉ sớm đi- Kent ngắc ngoải nhìn cái bọn đen với hồng

-Goodnight mọi người- bốn người cùng nói rồi đi vào phòng mình

Nó về phòng, thần thờ nhìn lên trần nhà, bỗng mạch suy nghĩ của nó bị ngắt bởi tiếng chuông điện thoại.

“Ông gọi!?”

-Alô, ông gọi ạ

-Ta đây, thế Kyo, nhiệm vụ lần này thế nào

-Ông ơi, nhiệm vụ lần này thực sự khó với cháu

-Ồ là la, lần đầu tiên Kyo kêu có nhiệm vụ khó đó (ông xì-tin gớm ‘ồ là la’ mới sợ), vậy tại sao cháu lại thấy khó vậy? Phải lòng tên đó à? Hà hà

-Không phải ạ, tại Anna, cô bé đó yêu hấn thật lòng, cháu lại rất quý Anna, cháu không muốn làm tổn thương người cháu quý

-Thì ra là do Anna, ông hiểu rồi. Nhưng ông tin chắc rằng cháu sẽ có cách mà Kyo, cháu là một người thông minh

-Cháu biết rồi ạ. Mà ông đang ở đâu vậy ạ?

-Ta đang ở Dubai nghỉ dưỡng hà hà. Yên tâm đi, ta sẽ không về giữa chừng để phá vỡ kế hoạch của cháu đâu. Cháu nghỉ sớm đi, ta cúp máy đây

-Vâng ạ, cháu chào ông

“Kyo, cháu đã thay đổi rất nhiều rồi, điều đó khiến ta rất vui, mà cũng rất buồn”

13. Chap 13

ĐÔI LỜI CỦA TÁC GIẢ:

Đầu tiên là mình xin cảm ơn những độc giả thường xuyên theo dõi chuyện của mình. Iu nhiều lém ^.^ :*

Tiếp theo thì mình xin thông báo là trường của mình đã phải đi học T.T nên mình sẽ up 2 ngày 1 chap *đau đớn* vào khoảng 1h chiều nhé!!!!

LOVE YOU :*

Giờ thì theo dõi tiếp diễn biến câu chuyện nào ^^

Chap 13:

-Oh My Chuối!!!! Cái dáng ngủ thật bá đạo. Hahahahaha- nó bò lăn ra cười

-Nụ cười xé vải của Kyo thần thánh, có vụ gì vậy?- Kent chạy tới chỗ nó- Hahahahahaha bá đạo trên từng hạt gạo

Hắn đang “nằm” trên giường. Đầu dưới đất, mông trên giường, hai tay khoanh làm gối cho đầu, mặt có vẻ rất thỏa mãn; chưa kể áo kéo lên tận ngực, lộ ra bụng sáu múi “quyến rũ”, quần hơi trễ, để hở ra dòng chữ Miroslav Sport.

-Anna ơi, có cách nào để gọi cái tên Kevin này dậy thật độc đáo không?- nó gọi với xuống tầng

-Kyo xuống đây đi, Anna đưa cho cái này- Anna trả lời

Nó chạy xuống dưới tầng, 30s sau quay lại với khay đá trên tay, nó nhìn hấn cười nguy hiểm. Nó rón rén tiến lại gần phía hấn, nhẹ nhàng dốc toàn bộ số đá trong khay vào lưng hấn.

-LẠNH QUÁ!!!!!!!!!!!!!!- hấn bật dậy nhảy như con chơi chơi- KYO, CÔ LÀM CÁI GÌ VẬY?

-Thì tôi tìm cách gọi cậu dậy bá đạo ngang với cách cậu ngủ thôi mà- nó nhún vai

-Nhanh lên đi Kevin, Anna không muốn vì cậu mà muộn học đâu- Kent nhắc nhở hấn

-Thì mọi người cứ đi học trước đi, tí nữa tôi bảo người tới đón sau- hấn khó chịu nói

-Sorry chú em, trong bán kính 1km xung quanh đây, không có lệnh của chị thì không ai có thể vào- nó nhếch mép nhìn hấn

Hấn uất ức, định đáp trả lại nhưng thôi, đành lủi thủi đi vào nhà tắm làm VSCN

-HAHAHAHA- nó vẫn cười như nắc nẻ

-Kyo, cô có thôi đi không hả, cô cười từ trong nhà lên đến tận xe rồi đấy- hấn gắt với nó

-Nhưng mà Kevin à, tôi cũng đang cố nhịn cười đây- Kent khổ sở nhịn cười

-Kyo ơi, Kyo có chụp ảnh lại không- Anna tò mò

-Đương nhiên rồi, anh đã chụp lại rồi đây này- Kent bấm bấm cái điện thoại của mình rồi đưa cho Anna

-OH MY GOD!!! Hóa ra đây là lí do anh không bao giờ cho ai vào phòng để gọi dậy à Kevin?- Anna há hốc mồm

-Tôi đã khóa trái cửa rồi cơ mà, sao cô vào được- hấn nhú mày nhìn nó

-Chú em ngây thơ thật, đây là nhà chị thì tất nhiên chị có chìa khóa để mở rồi- nó chế giễu hấn

Sau một hồi đấu khẩu của nó với hấn thì chiếc xe giờ đã đỗ ngay ngắn trước cổng trường Moon Star. Đang đi vào trong trường thì nó bị một nhóm người huých phải.

“Lại cái quái gì nữa đây? Bọn này giả vờ huých người để đưa mật thư à, chuyên nghiệp gớm” nó hí hửng khi thấy chúng cúi cho nó một tờ giấy

-Ồ Kyo, mới ngã có một cái mà đã chạm mặt rồi à, nhìn cái mặt cô ngã mà như vớ được vàng ế- hấn nhìn nó

-Còn hơn là vớ được vàng ý- nó vẫn toe toét

Do hôm nay trường nó có việc đột xuất nên mọi học sinh phải học 5 tiết liền rồi mới được nghỉ trưa

-Cái trường mắc dịch này, nó làm cái quái gì mà bắt học 5 tiết liền, ngồi ề hết cả môn- nó phờ phạc nói

-Sáng còn chưa ăn sáng, mệt muốn xỉu, như ngồi trong cái địa ngục- hấn cũng chẳng khá khẩm hơn nó là bao (có khi còn kinh khủng hơn ý chứ :P)

-Thế chúng ta ăn trưa luôn đi nhé, sáng nay Anna làm bento ọi người đấy- Anna lôi ra 4 hộp bento to oạch

-Ok ok, mọi người lên trên sân thượng trước đi, Kyo ra đây một chút- nó hí ha hí hửng

-Ồ Kyo, đi đâu đấy?- Kent hỏi nó

-Đi vệ sinh được chưa! Tò mò làm chi- nó quay lại lườm Kent

-Đi vệ sinh có nhất thiết phải hơn vậy không?- Anna ngơ ngác

Không ai có thể trả lời, chỉ có thể nhún vai cho qua. Ba người bọn hấn thì lững thững đi lên trên sân thượng, còn nó thì tung tăng nhảy chân sáo tới sân sau

-Hôm nay trời mát quá, lên trên sân thượng thích thật- Anna thích thú đi lòng vòng sân thượng- A, ở đây còn nhìn thấy vườn hoa ở sân sau này. Anh Kent, anh Kevin, nhìn kìa

-Cái gì mà em la ghê thế- hấn tiến tới chỗ Anna- Ý, ai như Kyo kìa!

-Sao Kyo lại đi gặp một nhóm người mắt xanh mỏ đỏ như con vẹt thế kia- Anna chăm chú nhìn- Nhìn họ như sắp đánh nhau ý

-Xuống can ngăn thôi- hấn định chạy xuống nhưng bị Kent giữ lại

-Môt đũa đai đen karate,cửu đẳng taekwondo, đai đen judo, bạch đai vovinam...(nhiều lắm không kể hết mất ==') thì lo làm gì, ngồi đây mà xem kịch- Kent hí hửng tựa vào lan can nhìn nó

-Cái gì, nhìn Kyo như vậy mà ghê thế sao- Anna ngạc nhiên

-Không tin thì cứ xem đi- Kent vẫn cười

QUAY LẠI VỚI NÓ

-Các người muốn gì ở ta?- vừa nhìn thấy cái đám con gái chảnh chọe của trường thì mặt nó tối sầm vào

-Muốn gì ư? Bọn ta muốn người tránh xa hai hoàng tử ra- một đứa trong đó đi ra, hất mặt nói với nó

-Việc gì ta phải tránh, đây là quyền tự do cá nhân của mỗi người- nó trả lời kiêu cho có- Nếu ta đây không tránh xa thì các người định làm gì

-Cái con nhỏ này, mày mạnh miệng nhỉ- nó thấy con nhỏ đó rút ra một thứ sáng loáng- Đi chết đi con ranh

Con đó giơ dao xông thẳng tới phía nó, nó nhảy sang một phía để tránh mũi dao, nhếch mép cười

-Em còn non và xanh lắm- nó tặc lưỡi

Nhân lúc nó mất cảnh giác, một con nhỏ tóc xanh lè xanh lệt khác cầm dao xông tới chỗ nó, nó vẫn không đánh trả, chỉ nhảy từ bên này sang bên khác. Được một lúc, những con nhỏ bao vây nó đã đâm dĩa mỡ hôi, còn nó thì thảnh thơi vừa tránh lưỡi dao của chúng vừa chơi game.

-Tưởng mấy em như thế nào, yếu như sên, chơi chán chết- nó ngao ngán nhìn cái đám sống không ra sống, chết không ra chết- Thôi, tạm biệt mấy cưng, chị đi đây, lần sau đừng làm mất thời gian của chị như thế này nhé

Nói rồi nó lon ton chạy lên sân thượng

Kyo oai phong lẫm liệt ghé *Chớp chớp*. Chap sau sẽ có cảnh tình cảm của anh Kevin *Cười cười*

14. Chap 14

Chap 14:

-Đi vệ sinh gì lâu vậy Kyo, cô ngủ trong đây à?- vừa bước lên sân thượng, đập vào mắt nó là khuôn mặt đàng đàng sát khí của hắn.

-Ờ thì... thì... - nó lúng túng không biết trả lời thế nào

-Thì đi ỳnh lộn nên mới nói là đi vệ sinh chứ gì- Kent đá thêm một câu

-Sao mọi người biết vậy?- nó lè lưỡi xấu hổ ;P

-Kyo đúng là giấu đầu hở đuôi, sân sau có thể nhìn thấy từ đây mà- Anna nhìn nó cười.

-Mọi người biết rồi thì thôi, khỏi phải giấu- nó chu môi- Vậy giờ ăn được chưa? Nãy cứ chạy tới chạy lui đói quá.

-Đây, Anna bày ra đây- Anna lôi hết đồng đồ ăn ra

-Kyo, nói a đi- hắn gấp món sushi đưa cho nó

-Aaa- bắt giác nó nói a, hắn liền dứt miếng sushi vào miệng nó- Anh àm ái ì ậy (anh làm cái gì vậy)

-Hề hề, tiện tay nên tôi nhét luôn vào mồm cô ý mà- hắn cũng không hiểu mình vừa làm gì, nhưng hắn biết có một điều gì đó rất thân thuộc ở nó

-Dzô dzuyên quá đây Kevin- Kent khó chịu nhìn hắn

Anna nhìn thấy vậy nhưng không nói gì, chỉ lặng lẽ ăn. Nó nhận thấy có sự ghen tị pha chút tổn thương trong mắt Anna

-Tay nghề của Anna dạo này hơi bị siu à nghe- nó giơ ngón cái

Rầm.....

-Cái qué gì vậy?- nó giật mình khi thấy cửa đi lên sân thượng mở toang

-Kyoooooooooooooooooooooooooooo- một bóng người bay đến ôm chầm lấy nó. Quá bất ngờ nên nó ngã ngửa ra đằng sau

-Kent ơi, nhắc hộ cái của nợ này ra với- nó thều thào nói

-Kyo ơi, tỷ nhớ Kyo quá à, lâu lắm rồi Kyo chưa tới thăm tỷ, tỷ buồn lắm đó

-Nanami, tỷ tỷ về nước lâu chưa?- Kent hỏi

-Tỷ mới xuống máy bay, nghe ông Kyo nói Kyo đang đi học ở đây nên tỷ phóng xe đến đây luôn- Nanami cười tươi nói- Hai người này là ai vậy Kyo?

-Tí quên chưa giới thiệu, đây là Kevin và Anna, họ là bạn cùng lớp của muội. Kevin, Anna đây là Nanami, tỷ tỷ kết nghĩa của Kyo- nó chán nản giới thiệu

-Nana...mi?- hấn ngạc nhiên

-Chị Nanami, cho em xin chữ kí- Anna bỗng nhiên lộ mặt ra- Anh không biết à Kevin, chị ý là siêu mẫu nổi tiếng đó, Anna đang cố phấn đấu để được như chị ấy

-Cảm ơn em nhé, vì em nói rất hay nên chị sẽ cho em ảnh kèm chữ kí luôn- Nanami rất vui khi nghe Anna nói vậy

-Ê Nanami, khi nào thì chị đi tiếp đây- nó lạnh lùng nói

-Sao cứng lạnh lùng vậy, chị mới về mà em nở lòng nào đuổi đi sớm vậy- Nanami phụng phịu nhìn nó

-Mỗi lần chị về là y như rằng có chuyện xảy ra- nó hừ lạnh

-Thật ra là chị về là có việc của công ti, chị phải làm model mẫu áo đồ mới của công ty trang sức Nguyễn gia

-Chẳng phải đó là công ty của nhà Anna à?- Kent nói

-Ồ, papa Anna mời chị Nanami tới làm model sao Anna không biết vậy! Bất công vậy, papa biết đó là idol của Anna mà- Anna chu môi khó chịu

-Vậy mai chị đi chụp hình đấy, mấy đứa đi cùng luôn đi- Nanami hớn hở nói

-Vậy có làm phiền chị không chị Nanami- mồm nói vậy nhưng lòng Anna đang muốn nói có chết cũng phải đi cho bằng được

-Phiền gì chứ, đây là công chúa của Nguyễn gia mà- Nanami vuốt tóc Anna

-Ồ ờ, má chụp hình xong rồi phấn về Nhật cho con nhờ, mỗi lần má về là má hành con muốn chết- nó vẫn lạnh lùng nói

-Xin thông báo cho cứng biết, từ bây giờ chị sẽ tá túc ở nhà cứng

-Ai cho chị ở mà chị đòi tá túc- nó bĩu môi

-Ông cứng chứ ai- Nanami hất mặt

Nó cứng họng, không nói được gì, đành tiu ngủi cụp đuôi

-Vậy lại có một người nữa chuyển đến à Kyo?- hấn từ nãy bị bỏ xó nên cất tiếng để thông báo mình còn có mặt (sorry anh, anh là nhân vật chính mà em cho anh ít xuất hiện quá T.T)

-Đành vậy thôi- mặt nó buồn thiu

-Mà Kyo định chuẩn bị cho chị Nanami phòng màu gì vậy- Anna ngây ngô hỏi

-Khụ khụ...- nó sặc nước khi nghe Anna hỏi- cho Anna với Kevin nghỉ thử coi

-Hừm...Anna chịu thôi, anh Kevin, màu gì hợp nhất

Hắn nhìn Nanami từ đầu tới chân, từ chân lên đầu- Chắc màu vàng

-Hố hố em giai, chọn màu chuẩn đấy- giọng Nanami lạnh lạnh, vỗ vai hắn bôm bốp (ôi bạo lực !)- Quyết định vậy đi, cưng chuẩn bị cho chị một phòng màu chủ đạo là vàng nhé

-Vâng thưa má nội- nó lôi điện thoại ra gọi cho ai đó, 5 phút sau nó quay lại- Ok, chuẩn bị xong rồi, tẹo nữa người ta sẽ chuyển hàng tới

-Mà Kyo ơi, tôi vẫn không hiểu cô mạnh vậy sao không cho Nanami một cước rồi tống về Nhật- sau một hồi trầm ngâm Kent bỗng hỏi

-Hờ hờ, đánh trúng được bà ý đã tốt- nó lạnh nhạt trả lời

-Là sao???- mọi người không hiểu nó nói gì

Nó tiến lại gần chỗ Nanami ngồi, giơ cao chân, nhắm vào giữa khuôn mặt xinh đẹp của Nanami mà đá thật mạnh (nghe thấy cả tiếng gió cơ, kiểu vù vù vù :D). Nanami nhanh như cắt né đầu sang một bên, phía dưới vẫn giữ nguyên một chỗ

-Thấy chưa, bà ý không được cái điểm gì ngoài cái ngoại hình đẹp với né đòn giỏi- nó lững thững đi về chỗ mình đang ngồi

Ai cũng nuốt nước bọt ừng ực sau cú đá của nó. Hắn và Kent tin chắc mình sẽ không tránh được cú đánh nhanh như gió của nó mà sao Nanami có thể tránh dễ dàng như vậy.

-Thôi thôi, quyết định là mai mấy đứa sẽ đi cùng chị tới chỗ chụp hình chứ gì- Nanami tạm dừng cái chủ đề của nó lại

-Có không đồng ý thì chị cũng kéo đi- nó chán nản nói

-Ok, mai chị sẽ gọi mấy đứa dậy- Nanami có vẻ rất vui khi nghe nó nói vậy (có mùi nguy hiểm)

Nanami có ý đồ gì đây???? Chap sau sẽ đặc biệt một chút đó, nhớ đón xem nha

15. Chap 15

Chap 15:

-Sáng rồi mấy đứa ơi, dậy đi- Nanami mở từng phòng gọi bọn nó

-Đây đây, tụi em biết rồi, chị hạ tông giọng của chị xuống đi, chói tai quá- nó ló đầu ra cửa phòng cầu nhau.

Sau 15 phút thì mọi người cũng thay quần áo và tập trung đông đủ, Nanami vội vàng tống tất cả vào xe rồi đi thẳng tới studio chụp hình

-Trời ơi Nanami, sao giờ này em mới tới vậy- quản lý của Nanami chạy vội tới- Đi trang điểm nhanh đi em

-Chị ơi, bạn chụp chung với em đâu ạ- Nanami ngó quanh

-Thằng bé đó chưa đến, nó kêu tắc đường nên 30 phút nữa mới tới, em cứ chuẩn bị trước đi

-Phư phư, vâng ạ- Nanami cười một nụ cười thích thú(khó hiểu bà này quá)

-Chị chụp với đồng trang sức này à?- nó chỉ chỉ cái giá treo toàn đồ nữ trang

-Đúng rồi đó. Mà sao lâu vậy rồi mà bạn chụp hình với em chưa tới vậy chị- Nanami đã trang điểm xong liền chạy tới hỏi quản lý của mình

-Đội chị gọi điện hỏi lại đã- chị quản lí gọi điện xong hốt hoảng chạy tới bên Nanami- Quản lí của bên đây báo cho chị biết là có một vụ tai nạn giao thông nên có thể sẽ không đến được mà chúng ta lại đang cần ảnh gấp để giao cho toàn soạn ngay

-Hại nào ghê- Nanami vò đầu bứt tóc- Hay là chọn 1 trong 2 đứa em em đi chị (chỉ về phía hấn và Kent)

-Hai đứa này có vẻ được đấy, ngoại hình ok, có vẻ rất ăn ảnh- chị quản lí dò xét- Vậy chọn đứa này đi, nó có vẻ hợp với đồng trang sức dành cho nam này

-Ế, sao lại là em- hấn đang ngái ngủ từ nãy bỗng tỉnh như sáo

-Vậy chọn Kevin đi, trang điểm cho nó nhanh nhanh đi...- Nanami bỗng ôm bụng mặt nhăn nhó- Em xin lỗi, em phải vào nhà vệ sinh chút

Sao câu nói của Nanami, hấn tức tốc bị trát một tấn phấn lên mặt, thay ra thay vào mấy bộ quần áo để tôn lên trang sức

-Sao lâu vậy rồi chị Nanami chưa về nhỉ?- Anna hỏi

-Ồ cái con bé này, lại đến lượt nó nữa, để chị gọi điện xem nào- quản lí của Nanami lo sốt vó

-Cái bà này rách việc thật- Kent càu nhàu

-Trong hai em ai là Kyo?- chị quản lí quay lại sau cuộc điện thoại với Nanami

-Em ạ- nó chỉ tay vào mình

-Nanami nó kêu em sẽ chụp thay nó, con bé kêu nó bị tào tháo hỏi thăm rồi, không chụp được nữa

-Em không làm đâu, chị bảo Anna làm đi- nó nhảy dựng lên

-Kyo làm đi, Anna không hợp với mấy món này, Anna đeo vào xấu hoắc à, không thì hôm làm xong Anna cũng chừng dụng cả bộ rồi- Anna vỗ vai nó

Vậy là nó thành nạn nhân tiếp theo của mấy anh chị thợ trang điểm

Sau khi trang điểm xong, nó với hấn đã phải cùng nhau “song kiểm hợp bích” thanh toán cái của nợ mà Nanami để lại cho họ

Ở MỘT NƠI NÀO ĐÓ (WC chẳng hạn :P)

-Thế nào rồi Nana?

-Kế hoạch thành công mỹ mãn ông ạ

-Vậy là được rồi, cảm ơn cháu nhé

-Không có gì đâu ạ, cháu cũng muốn ngồi xem kịch hay mà

-Hai cái đứa này, đây là trang sức dành cho couple, diễn cho tình củm vào tí đi- thợ chụp hình nhú mày nhìn nó và hấn- Đấy đấy, đúng rồi, tay giơ cao lên, ngừng ặt lên, sát sát vào tí, rồi rồi

Nó với hấn đánh vật theo lời chỉ dẫn của thợ chụp hình. Nó tạo từ kiểu này tới kiểu khác, tuy mặt cười vui vẻ nhưng nó đang muốn xé đôi mấy cái ông thợ này ra. Còn hấn thì không hiểu sao rất tự nhiên, ôm eo, bá cổ bá vai nó không có vẻ gì là ngại ngùng

-Ê ê, nới cái tay của ông ra tí đi- nó nói nhỏ với hấn

-Chúng ta đang giả làm couple mà, phải diễn như thật chứ- hấn cười tươi nói

-Ok ok, mấy cưng, ổn rồi đấy- ông thợ chụp ảnh kêu nó dừng lại

-Phù xong rồi... oái- nó bị hấn kéo giật lại

Hắn kéo nó lại phía mình rồi bất ngờ đặt lên môi nó một nụ hôn. Xung quanh nó và hắn, đèn flash nháy lia lịa. Kent chạy tới bên nó, giằng mạnh nó ra khỏi vòng tay hắn, mắt anh hắn đổ những tia máu, anh kéo nó về sau lưng mình. Kent tức giận nhìn hắn, thẳng tay đấm thật mạnh vào mặt hắn. Hắn mất thăng bằng sau cú đấm của Kent, hắn không đánh trả lại vì hắn biết mình vừa làm một chuyện thật đáng khinh.

Cả căn phòng bỗng chốc chìm trong im lặng

-Về thôi Kyo- Kent đỡ nó đi ra ngoài

- Em không ngờ anh lại như vậy Kevin à- Anna thất vọng nhìn hắn- Lần này em không thể nào đứng về phía anh được

Hắn lặng lẽ ngồi đó, nhìn bóng nó khuất dần sau cánh cửa

-Anna, Kyo đâu rồi?- hắn trở về nhà nó sau khi được mọi người ở studio sơ cứu qua vết thương

-Con bé nó đang ở trong phòng, tốt nhất cậu không nên gặp nó trong lúc này- Kent bước ra khỏi bếp, vừa nhìn thấy hắn anh liền hừ lạnh- Anna mang bát cháo này lên cho Kyo đi, dưới đây là việc của đàn ông bọn anh

-Vâng ạ- Anna cầm bát cháo đi lên phòng nó

Đợi Anna đi lên tầng hắn Kent cất tiếng nói

-Cậu ngồi lên ghế đi- giọng Kent lạnh băng- Hãy trả lời tôi, sao cậu lại làm như vậy?

Hắn không trả, không phải vì hắn không muốn mà hắn không biết phải giải thích cho Kent thế nào

-Đừng có im lặng, trả lời tôi ngay!- Kent gằn giọng

Hắn vẫn không trả lời, Kent liền túm lấy cổ áo hắn nhấc lên

-DỪNG LẠI!!!!!!- Anna từ trên tầng chạy xuống- Kyo bảo không được đánh nhau dưới mọi hình thức

-Kyo nó có chịu ăn không Anna?- Kent thả phịch hắn xuống ghế

-Kyo không chịu ăn, cũng không cho em vào phòng, em đành bảo em để bát cháo ở cửa, nếu Kyo đói thì lấy- Anna lắc đầu

-Được rồi, cảm ơn em Anna, em lên phòng nghỉ đi- Kent vuốt tóc Anna

-Nhỡ Kyo nghĩ quẩn thì sao anh (mới bị hôn có một cái mà nghĩ quẩn cái gì ==')- Anna lo lắng

-Kyo không nghĩ vậy đâu, em cứ đi nghỉ đi trước đi

-Kyo nhấn mạnh là không đánh nhau đấy- đang đi lên tầng Anna bỗng ngoảnh lại nói

Đang có ý định tấn hắn cho hả giận, Kent nghe xong câu đấy đành ngồi phịch xuống ghế

-Cậu đi lên phòng đi, tôi không muốn nhìn thấy cậu bây giờ- Kent day day thái dương của mình

Hắn lặng lẽ đi về phòng, khi đi qua phòng nó, hắn dừng lại rất lâu, hắn định gõ cửa xin lỗi nó nhưng sợ nó không muốn nhìn thấy mình nên hắn lại thôi. Nằm trên giường nhưng hắn không tài nào ngủ được, trong đầu hắn chỉ hiện lên khuôn mặt thất thần của nó

Tít...Tít...

"Đến phòng đầu kiểm đi Kent

~Kyo~"

-Kyo nhấn tin????- Kent giật mình khi thấy tin nhắn của nó

Kent tức tốc chạy tới phòng đầu kiểm. Anh thấy nó tay lăm lăm cầm kiếm.

-Kyo, em định làm gì vậy?- Kent hốt hoảng

- Cầm kiếm lên đi Kent- nó lạnh nhạt- Em cần giải tỏa stress

-Em không định mặc đồ bảo vệ à Kyo?

-Em nghĩ là không cần thiết, anh cầm kiếm lên nhanh đi

- Đây- Kent từ từ cầm kiếm lên

Vừa thấy Kent cầm kiếm lên, nó lập tức lao đến, Kent nhanh nhẹn lấy kiếm đỡ, nó không chịu thua, nhảy về phía sau, tiếp tục lao đến, Kent lại tiếp tục đỡ. Nó và Kent cứ tiếp tục như vậy trong 2 tiếng, một người đánh, một người đỡ (rảnh v~)

-Dừng đi- nó vứt kiếm sang một bên- Anh tiến bộ nhiều ghê, bình thường anh không tránh hết được tất cả các đòn

-Ngồi đi- Kent thấy nó vứt kiếm sang một bên thì cũng vứt kiếm của mình sang một bên rồi ngồi xuống- Thế giờ cô nương thế nào rồi?

-Ồn rồi, lần này là tại hần ngu, nên nhiệm vụ lần này em quyết làm bằng được, kể cả có làm tổn thương Anna đi chăng nữa- ánh mắt nó sắc lạnh

-Này- Kent gơ vai mình ra

-Đưa vai chi zệ?- nó nghiêng nghiêng đầu (từ đầu truyện đến giờ mới thấy chị kute)

-Thì ượn vai để ngủ đó- mặt Kent ngây thơ vô (số) tội

Nghe vậy nó liền nhảy tới chỗ Kent đang ngồi, tựa đầu vào vai anh ngủ ngon lành

-Em chỉ cần làm cô bé ngoan thôi, mọi chuyện cứ để anh giải quyết- Kent nhẹ vuốt tóc nó

Khổ thân anh Kevin chap này bị ăn đấm T.T

16. Chap 16

Chap 16:

-Dậy dê mấy con sâu ngủ này- Kent chạy vào phòng hần và Anna.

- Mới sáng sớm ngày ra mà anh réo cái gì đấy Kent?- Anna thò đầu ra khỏi giường

-Kyo bảo hôm nay sẽ đi tới một nơi- Kent hớn hờ

-Kyo á?????-hần và Anna ngạc nhiên

-Ngồi đấy mà mắt chữ O mồm chữ A, không nhanh Kyo nó mần thịt cả lũ đấy- Kent giục

-Gi cơ, Kyo đâu có ác thế, Kyo chỉ đưa lên thốt cho ngoi ngóp thôi- nó lù lù xuất hiện đằng sau Kent, tay đang cầm cái muối to dùng- Nhanh rồi xuống ăn sáng không muộn bây giờ

-Ồ...Ồ...Đây, Kyo đợi tý- Anna với hần đồng thanh

Ăn sáng xong, nó ra gara lấy chiếc Bugatti Veyron Supersport, vứt chìa khóa xe cho Kent để anh lái, nó thì ngồi ở băng ghế trước, Anna và hần ngồi ở băng ghế sau. Nó không muốn quá gần gũi với Anna, nó sợ sau này Anna sẽ bị tổn thương nhiều.

-Đến nơi rồi- sau 1h đi xe, tất cả bọn nó đã đến nơi

-Sao lại là...- Anna ngắc ngứ

-Trại trẻ mồ côi- hấn nói nốt

-Kyo nó thích thế- Kent vừa mở cửa xe vừa nói

-Ồ Kyo, con mới tới à?- một người phụ nữ tiến lại phía nó

-Vâng, con chào sơ- nó lễ phép- Tại lâu rồi con chưa tới đây nên hôm nay tới thăm mọi người

-Sơ chẳng thèm đoái hoài tới con là sao?- Kent chạy tới

-Thôi không nhẽ đi Kent, hai người này là bạn của hai đứa à?

-Vâng ạ- Kent trả lời ngay lập tức

-Ồ, Kyo đâu rồi?- Anna mới không nhìn nó mấy giây mà nó đi đâu mất tiêu

-Kyo đi ra đằng kia kìa- hấn chỉ theo hướng nó vừa đi- Để tôi đi theo

-Kệ con bé đi, nó hay thích ở đó một mình- sơ ngăn hấn lại- KYO ƠI, CẦN THẬN CÁCH CỦA NHÀ KHO NHÉ, NÓ BỊ KẾT RỒI, SƠ CHƯA SỬA ĐÂU- sơ gọi với nó

-VÀNG Ạ- nó trả lời

Sơ hỏi chuyện hấn về nó, không hiểu sao hấn rất vui vẻ trả lời. Sơ lại quay ra nói chuyện với Anna, hỏi Anna dạo này tâm trạng nó thế nào

-Tâm trạng là sao ạ?- Anna ngơ ngác hỏi

-Thế các con mới biết Kyo à?

-Vâng ạ- Anna vẫn ngây thơ ngơ ngác

-Vậy thế thôi- sơ lắc đầu nhẹ- Các con có muốn ra chỗ nó không?

-Có ạ- hấn bất giác trả lời. Kent nhìn hấn khó chịu

-Thế Kent, con dẫn hai bạn này ra chỗ đó nhé

-Vâng ạ- Kent vẫn khó chịu nhìn hấn

-Kyo ới ời ời, cô đi đâu rồi- Kent ý ới gọi nó

-Kyo ời, Kyo trốn đâu rồi- Anna nhìn quanh

-Chúng tôi không có rảnh chơi ú tìm đâu nhớ- mồm nói vậy nhưng hấn lại là người chạy tới chạy lui tìm nó

-Sơ ời, không thấy Kyo đâu...- Kent chạy vội tới chỗ sơ

-AAAAA, ANH KENT- một đám trẻ con chạy tới chỗ Kent, đứa bá vai, đứa bá cổ, đứa ôm chân, đứa ôm tay (nói chung là bu kín người, chỗ nào cũng ôm với bá)

Hậu quả là Kent ta ngã oạch, dập mông xuống sàn.

-STOPPPP, mấy cái đứa này, đi xuống- Kent bế tất cả các đứa trẻ đặt xuống đất

-Anh Kent, anh Kent, em thấy xe anh ở ngoài nên em biết ngay là anh tới- một đứa trẻ nhào tới

-Ủi dzời, có mà mày nhìn tao chỉ thì có- một đứa con gái đánh đá nói

-Mấy đứa từ từ đã nào- sơ nhẹ nhàng bảo bọn trẻ trật tự- Con vừa định nói gì vậy?

-À, con đang định nói là...- Một lần nữa Kent bị chặn họng

-Sơ, Sơ ời, con chạy đi tìm mãi mà không thấy Kyo đâu ạ- hấn hốt hoảng chạy tới

-Chị Kyo cũng tới ạ!- mấy đứa trẻ một lần nữa lại nhao nhao lên

-Kyo nó chỉ ở đây thôi mà, con bé đi đâu được chứ, ta ở đây từ nãy có thấy con bé đi ra đâu- sơ vừa nói vừa vỗ vai mấy đứa nhỏ kêu chúng trật tự

-Mọi người đâu, tỏa ra bốn phía tìm chị Kyo nào- một thằng bé có vẻ là cầm đầu bọn nhóc đó nói to

Thằng bé vừa dứt lời, bọn trẻ nháo nhác chạy đi tìm nó.

2 tiếng sau...

-Báo cáo chị Kyo không có ở trên tầng

-Chị Kyo cũng không có ở tầng hầm luôn

-Không có dấu vết của chị Kyo ở vườn ('dấu vết' là sao???)

-Trời ạ, Kyo nó đi đâu được chứ- Kent đi đi lại lại

-Hay là...- sơ nói

-Ở đâu vậy sơ- Anna trầm ngâm từ nãy bây giờ mới cất tiếng nói

-Ở trong nhà kho- sơ nói nốt

-Không thể nào, sơ vừa nói là tránh xa cái kho rồi còn gì- hấn nhíu mày (nhíu vừa thôi anh dzai, thành ông lão bây giờ)

-Nhờ Kyo định tìm cái gì trong kho thì sao- Anna chống cằm suy nghĩ- Mà nếu kẹt trong đó thì Kyo phải kêu lên chứ

-Nhà kho được cách âm- Kent ngán ngẩm trả lời- không hiểu mấy ông thợ xây cách âm nhà kho làm gì

-Thế Kent, con đi kiểm tra xem nào- sơ sốt sắng giục Kent

-Chuyện gì vậy sơ?- hấn hỏi

-Đèn trong kho hỏng rồi, sơ định khi nào sửa cửa thì thay luôn một thể, bây giờ kho tối đen như mực, các con nhanh lên

-BỎ MỌI RỒI- Kent và hấn đồng thanh

-Sao vậy sơ?- Anna vẫn nhìn theo bóng hấn hỏi

-Kyo sợ cô đơn, với con bé, ở trong bóng tối đồng nghĩa với cô đơn, chơ vơ một mình- sơ buồn rầu nói

CHUYỂN CẢNH TỚI CHỖ NHÀ KHO

-Kyo, Kyo, cô nghe tôi nói gì không?- hấn phi tới nhà kho, đập cửa ruỳnh ruỳnh

-Kyo, Kent đây, đừng có hoảng loạn nhé, tôi với Kent sẽ phá cửa đi vào- Kent hét to, chạy đi tìm vật nào có thể phá được cửa nhà kho

-Cái này có được không Kent?- hấn tìm được một cành cây rất to ở đằng sau nhà kho

-Được đó- mặt Kent giãn ra chút ít- tôi đếm đến 3 thì phá cửa nhé

-Ok

-1...2...3...

RẦM...UỖNH...

Cánh cửa nhà kho đã đổ sập xuống

-KYOOO???- hấn chạy xộc vào trong

-Ồ???Kyo???- Kent ngạc nhiên

Có vấn đề gì với Kyo vậy? Chàng trai nào sẽ ghi điểm trong mắt nó. Chap sau sẽ rõ ^.^

17. Chap 17

Chap 17:

-CHẾT TIẾT- hấn đâm mạnh vào cây- Kyo không có trong đó, cô ấy đi đâu được chứ

-Tìm thấy Kyo chưa anh Kevin?- Anna hốt hải chạy tới

-Không thấy, Kyo như kiểu bị bốc hơi luôn ý- Kent thở dài tựa mình vào cây- OÁI...

-KYO ĐÃ TRỞ LẠI RỒI ĐÂY- nó đang an tọa trên vai Kent

-KYO, kyo đi đâu thế?- Anna lo lắng nhìn nó

-Đi đâu???? Kyo chỉ ngủ trên cây thôi mà- mặt nó rất “ngây thơ”

-Này thì ngủ này!!- hấn lôi Kyo từ trên vai Kent xuống- Cô có biết bọn tôi tìm cô bỏ cả hơi tai không hả, còn cô thì ngủ ngon lành trên cây

-ĐAU À NGHEN- nó hét lớn- Mặc mớ gì phải đi tìm, tôi đâu phải trẻ con

-CHỊ KYO ĐÂY RỒI CHÚNG MÀY ƠI!!!!!!!!!!- đám trẻ con vừa nãy chồm tới ôm chầm nó

-Á á đau chị mấy đứa bỏ chị ra nào- nó bị đè bởi một tảng thịt người

-Đừng có mà đánh trống lảng- hấn tức giận xốc nó dậy

-Này anh kia, đừng có mà động vào thiên thần của bọn em- bọn trẻ quay lại lườm hấn

-Ai là thiên thần?- hấn nhú mày nhìn

-Tất nhiên là chị Kyo rồi- một đứa bé gái chống nạnh nhìn hấn

-Có thiên thần nào mà mặc nguyên cây đen không hả- hấn trợn mắt chỉ vào nó

-Em gái, để anh- một đứa bé trai khác đứng lên phía trước- So what boy, she isn't a angel, she is a black angel (Làm sao nào anh trai, chị ấy không phải thiên thần, chị ấy là thiên thần bóng tối) (trẻ con giờ giỏi tiếng anh giỏi ghê @@)

-Oa, Ray dạo này giỏi ghê- nó vỗ tay bôm bốp

-Ú chà chà, trình tiếng Anh của Ray khá lắm- Kent nhìn Ray cười tươi

-Boy, don't sassy with him (Cậu bé, đừng hỗn láo với anh ấy)- Anna cười nói

-Why?(Tại sao?)- mắt Ray mở to

-Because I will punch you, I don't care if you a child (Bởi vì tôi sẽ đấm nhóc, tôi không quan tâm nếu cậu là một đứa nhóc) - hấn trừng mắt nhìn Ray

-What ever, I don't care (Sao cũng được, anh đây không quan tâm)- Ray nhún vai

-Ok ok, you two can stop now (Được rồi, được rồi, hai người có thể dừng được rồi)- nó can ngăn

-Nản quá cơ, mấy đứa lớn to đầu rồi mà còn đi chém tiếng Anh với một đứa con nít- một giọng nói vang lên

-Ai nói vậy nhỉ?- nó quay về hướng phát ra tiếng nói- NANAMI CHỊ BIẾT CHỊ ĐÃ LÀM GÌ KHÔNG HẢ??????????

-Bình tĩnh đi Kyo, chị chưa làm cái gì mà- Nanami lấy tay day day tai- Ngoại trừ tối qua đi qua đêm không về nhà thôi mà

-Nanami đi theo em- Kevin lòi xềnh xệch Nanami vào trong nhà- Sơ ơ, cho con mượn một phòng ở đây một chút

-Từ từ nào Kevin, đau chị- Nanami nhăn mặt

-Chị Nanami, cứu em- hấn bỗng nhiên quỳ xuống

-Cái gì zê cha nội, quỳ xuống làm gì- Nanami giật mình khi thấy hấn quỳ xuống

-Em vừa làm một chuyện rất chi là tồi tệ với Kyo, xin chị giúp em xin lỗi cậu ấy- hấn khẩn khoản nói

-À à, có phải cái này không?- Nanami lòi ra một tấm ảnh

-Ồ, sao chị có- hấn ngạc nhiên

-Cưng nên nhớ ở đó có đến chục cái máy ảnh, cưng kiss Kyo thì phải chụp lẹ chứ- Nanami cười nham hiểm

-Em xin chị đó, chị giúp em đi- hấn nài nỉ

-Ok, được rồi, ghé tai lại đây. Xì xà xì xầm... (bí mật ;D)- Nanami nói thầm vào tai hấn

-Cách này có được không chị- hấn nhìn Nanami e ngại

-Cưng chỉ cần nghe theo chị thôi- Nanami nháy mắt- Giờ về chỗ Kyo thôi

-KYO!!!!!!- Anna hét lớn

-Sasa, con làm gì vậy, con lòi đầu ra con dao đó vậy?- sơ hốt hoảng

Khi hấn trở lại, hấn thấy tay nó đang chảy ròng ròng máu

-Kyo, làm sao mà ra nông nổi này- hấn phi tới chỗ nó

-Không ai muốn anh quan tâm- ánh mắt sắc lạnh của nó nhìn hấn

-Kyo, đi vào trong nhà để tôi băng bó cho- Kent gạt hấn sang một bên

-Vết thương nhỏ mà, cần gì phải làm quá lên vậy- nó nhún mày

-Chảy máu ròng ròng như thế này mà không sao hả- hấn gắt (lo sốt vó chứ gì *cười nhăn nhó*)- Ông kia, không biết làm thì tránh sang một bên để tôi làm đi

-Cậu để im cho tôi làm đi- mặt Kent hiện rõ hai chữ lo lắng

-Tránh ra đi- hấn đẩy Kent sang một bên (anh bắt đầu hành động)- Anh băng vậy thì cầm máu bằng niềm à?!

-Tránh nốt ra đi Kevin- Anna lên tiếng- Anh băng như vậy thì lấy đầu ra máu lưu thông

-Ồ, anh tưởng càng chặt càng tốt- hấn nói ngây thơ vô (số) tội

-Anna ơi, băng hộ Kyo đi, Kyo sắp chết vì mất máu mất- nó ngán ngẩm lắc đầu

-Kyo ơi, Anna cũng không biết băng- Anna lí nhí nói

-Thế mà phán như thánh- nó, hấn và Kent đồng loạt nói

-Haizzz, nuôi bọn này đúng là tốn cơm tốn gạo- Nanami lên tiếng- đưa băng gạc đây để bốn cô nương làm cho

-Ủi chà chà, chi cũng không đến nổi vô dụng đâu Nanami à- nó xuýt xoa khi nhìn thấy thành quả của Nanami

-Con bé này, mày nói cái gì- Nanami nghe nó nói vậy liền bóp chặt chỗ vừa băng xong

-Đau, đau, đau, không có gì, chị Nanami là người xinh đẹp tài năng nhất được chưa?- nó xuống nước khi bị bóp chặt vết thương

-Mà Kyo, cậu làm gì mà lại bị thế này?- hấn thắc mắc ('cậu' cơ đấy :3)

-Không có gì, tại tôi nghịch dại- nó lắc đầu

-Không phải tại cô đâu- Kent nói- sợ, cái con bé Sasa đâu rồi sợ?

-Con bé nó về phòng rồi- sợ buồn rầu nói- Sợ không ngờ con bé nó lại làm vậy, bình thường nó chỉ trầm trầm không nói chuyện với ai thôi

-Một đứa bé mà dám đâm người á?- hấn bắt đầu hiểu mọi người đang nói gì

-Con bé không đâm tôi, tại tôi thấy con bé nghịch dao nên giằng lại, không ngờ tôi bị mất đà nên con dao mới sượt vào tay- nó thở dài- Mà con dao đó bén thật, có một con như vậy mà làm bếp thì tuyệt cú mèo

-Tuyệt tuyệt cái con khỉ khô nhà cô- hấn thở hắt- chỉ vì con bé đấy mà cô mới bị thương

-Kevin, con đừng trách Sasa- sợ nhìn hấn buồn- Con dao đó là kỉ vật cuối cùng mà bố mẹ Sasa trao cho cô bé

-Bố mẹ Sasa là đầu bếp đúng không sợ?- nó lanh chanh

-Đúng vậy, họ mới mất cách đây khoảng một tháng trong một vụ tai nạn máy bay khi đi sang Pháp để tham dự một cuộc thi nấu ăn toàn thế giới

-Vậy con mới là người có lỗi mà, con không đúng khi lấy đi đồ vật quan trọng như vậy- mặt nó như cái bánh đa nhúng nước

-Vậy cô thử làm gì cho Sasa xem nào?- hấn góp ý giúp nó

-Làm gì được cơ chứ, xin lỗi một người như vậy khó lắm- mặt nó càng ngày càng xụ xuống

-Cô thử làm món gì đó thay lời xin lỗi đi- hấn tiếp tục nói

-Ha, đúng rồi. RAY ƠI, GỌI TẤT CẢ VÀO BẾP GIÚP CHỊ NHÉ- nó gọi lớn- Kyo xinh đẹp, đáng yêu, duyên dáng sẽ làm một món thật đặc biệt cho bé Sasa

không biết rồi tình hình giữa nó và Sasa sẽ đi đâu về đâu

18. Chap 18

Chap 18:

-Nào, các em có muốn kết bạn với Sasa không?- nó hỏi bọn trẻ

-Làm sao được chị Kyo ơi, từ lúc đến đây Sasa chẳng chịu nói chuyện với ai cả- một cô bé với đôi mắt ngây thơ to tròn ngược lên nhìn nó

-Được rồi Lala- nó mỉm cười- giờ chúng ta sẽ kết bạn bằng cách truyền thống là làm bánh dâu tây tặng cô bé nhé

-Vâng ạ- bọn trẻ cười rạng rỡ

1 tiếng sau....

-Oa, món bánh trông ngon quá chị ơi- mắt Lala sáng long lanh

-Được rồi, sách kêu khi buồn thì đồ ngọt là cách vực dậy tinh thần tốt nhất- nó có vẻ phần chần lên rất nhiều- Mang lên trên phòng cho Sasa đi nào các em

Cốc...cốc...Cốc...

-Sasa ơi, chị Kyo đây, cho chị vào- nó đẩy cửa vào trong phòng Sasa

-Chị vào đây làm gì- Sasa liếc xéo nó

-Chị chỉ muốn nói chuyện với em thôi- nó nhẹ đóng cửa phòng lại

-Ê, ề nghe thấy gì không?- một đám nhóc đang ghé sát tai vào cửa phòng của Sasa

-Để im coi

-Tránh ra để tôi nghe nữa chứ

-Cho em nghe với

....

-E hèm

-Ồ, anh Kevin

-Nghe trộm người khác nói chuyện là không tốt đâu mấy đứa à- Anna nói

CHOANG...(tiếng ở trong phòng phát ra)

-Kyo, có chuyện gì vậy?- hần nghe thấy tiếng đổ vỡ liền đập cửa xông vào(Có anh nào đập cửa vào vì em chắc em theo luôn ^^)

-Vào đây làm gì- giọng nó lạnh băng- Còn em, chị sẽ giữ con dao này cho đến khi em hoàn toàn hiểu được ý nghĩa của việc nấu ăn

Nó đi ra khỏi phòng Sasa, bỏ lại những ánh mắt khó hiểu của mọi người và ánh mắt sợ sệt của Sasa

-Kyo à?!- hần thấy nó đang ngồi thất thần trên chiếc xích đu ở ngoài vườn

-Kevin à- nó ngoái lại- Sao cậu lại ra đây?

-Tôi tìm cô đó mà- hần từ từ tiến lại phía chiếc xích đu- Mà vừa rồi cô với Sasa nói chuyện gì vậy?

-Không có gì- nó thở dài

-Không có gì thì tại sao phải thở dài, nói thật đi- hần gặng hỏi

-Cũng không có gì, tôi chỉ muốn động viên Sasa thôi- nó ngửa mặt lên trời

-Động viên mà nhìn người khác với ánh mắt giết người đó à- hần cố giúp nó cười

-Mỗi người có một cách động viên khác nhau mà

-Có phải cô cũng nhìn thấy mình trong Sasa đúng không? Cô không muốn Sasa sẽ biến thành cô lúc trước phải không?- giọng hần bỗng nhiên trầm xuống

Nó im lặng không nói gì, quay mặt sang chỗ khác để tránh ánh mắt dò xét của hần

-Kent đã kể cho tôi quá khứ của cô rồi

Nó vẫn im lặng

-Anh ta nói rằng ngày trước cô là một cô bé vô cùng hoạt bát, luôn luôn vui cười- hần vẫn chậm rãi nói
Hần nghe thấy tiếng thở dài của nó

-Cậu biết quá khứ của tôi rồi thì tôi có được biết quá khứ của cậu không?- nó bỗng đứng quay phắt lại

-Cô muốn biết gì?!!- hần nhìn nó ngạc nhiên (không ngạc nhiên mới lạ ==;)

-Lần đầu tiên gặp tôi tại sao cậu lại gọi tôi là Kenny? Đó là ai vậy?- nó nhìn hần ngây thơ vô (số) tội

-Đó không phải chuyện của cô- giọng hần bỗng đánh lại

-Cậu biết về quá khứ của tôi thì tôi cũng phải được biết về quá khứ của cậu chứ- nó vẫn cố gắng hỏi hần

-Tôi có thể kể cho cô bất kể điều gì trừ điều đó ra- giọng hần vẫn lạnh te

-Ày, nói cậu kể cho tôi Kenny là ai thì tôi sẽ xí xóa chuyện cậu cả gan kiss tôi- nó bắt đầu giao dịch

-Ừm...Điều này...- hần lưỡng lự- được rồi

-Vậy cậu kể nhanh lên đi, tôi tò mò điều này lâu rồi- nó rất vui khi thấy cá đã cắn câu

Chap này có vẻ hơi lan man nhưng chúng ta sẽ biết rõ hơn Kenny là người như thế nào trong chap tiếp theo ^O^

19. Chap 19

Chap 19:

-Tôi quen chị ấy vào mùa đông bốn năm trước- hần bắt đầu câu chuyện

-Chị?!

-Ừ, chị ấy hơn chúng ta 1 tuổi- giọng hần bỗng trầm xuống.

Tôi thường lên trên sân thượng của công ty để trốn học, vào một ngày mùa đông, tôi đã gặp chị ấy. Tôi thấy một người con gái với đôi mắt đậm lệ đang đứng trên thành lan can định nhảy xuống, nếu là bình thường thì tôi sẽ không bao giờ quan tâm, nhưng lần này, không hiểu sao tôi lại bất giác kéo chị ấy vào. Từ lúc đó, chị không nói một lời nào, khi tôi đưa chị đi khám thì bác sĩ chỉ nói rằng do ức chế tâm lý nên chị sẽ không nói cho tới khi nào chị muốn. Trong một năm đầu tiên, tôi thuê nhà cho chị ấy ở bởi chị không cho biết địa chỉ nhà chị ở đâu, có thể chị không muốn quay trở về đó. Ngày ngày, tôi đều tới chỗ chị, nhờ chị mà tôi quan tâm tới công việc mà cha tôi bắt ép tôi làm khi tôi còn bé như vậy, cũng nhờ chị mà tôi dần có cảm xúc với thế giới bên ngoài. Cứ như vậy, chị đã tin tưởng tôi, tôi rất vui. Rồi đến một ngày, chị đã nói trở lại, chị nói chị rất yêu tôi, chị vô cùng cảm ơn tôi khi tôi đã giúp chị có một lẽ sống. Chúng tôi trở thành người yêu từ đó, một tình yêu tuổi học trò ngây thơ và trong sáng. Tưởng rằng mọi chuyện sẽ phủ toàn một màu hồng nhưng 2 năm trước, chị ấy đã...

-Dừng lại đi, tôi biết chuyện xảy ra tiếp theo rồi- nó chặn lời hần- Nếu muốn khóc thì tôi ượn vai đấy

-Nam tử hần đại trượng phu, đổ máu chứ không đổ lệ- hần vẫn mạnh miệng dù nước mắt đang trực trào ra

-Thôi, tại tôi bắt cậu gọi lại chuyện buồn, cho cậu mượn vai mà cậu không mượn thì thôi, tôi vào trong đây, mà hôm nay chúng ta ngủ ở đây nhé, tôi nhờ sơ chuẩn bị phòng hộ rồi- nó nói xong quay người bỏ vào nhà

-Dừng- hần ôm nó từ phía sau- Đừng bỏ tôi ở lại một mình

-Nghĩ lại rồi à?- nó nói đùa-“Ồ, mưa à, mà mưa gì lại ầm vậy?”

-Đừng quay lại- nó tính quay lại nhưng hấn chặn lại- Cứ như vậy một lúc được không?

“Anh ta cũng đáng thương ghê”

“Kyo, anh chỉ mong nhiệm vụ này xong sớm thôi, nếu không nhanh chắc anh sẽ giết tên khốn đó mất”- Kent nghiêng rằng ken kết

“Anh Kevin, sao anh lại làm điều đó?”-Anna nhìn hấn buồn

-Xong chưa, tôi mới vai rồi đấy- nó thở dài

-Tôi có chuyện muốn nói- hấn quay người nó lại đối mặt với mình

-Chuyện gì?- nó nghiêng nghiêng đầu

-Tôi muốn...muốn- hấn ngập ngừng

-Haizzz, tôi mệt rồi, tôi đi ngủ đây- nó hất tay hấn ra

-Tôi muốn cô làm bạn gái tôi- hấn quả quyết nói

-CÁI GÌ?! Tôi không thích đùa như vậy đâu- nó khó chịu

-Tôi nói thật đấy- hấn khẳng định

-Tôi biết tôi giống Kenny, điều đó khiến anh đau lòng nhưng tôi không muốn làm người thay thế- giọng nó đánh lại- Tôi về phòng đây

-Ồ...Kyo...Tôi...

Cốc...Cốc...Cốc...

-Kyo, Kent đây, tôi vào nhé- Kent gõ cửa phòng nó

-Vào đi, cửa không khóa đâu

-Cô vừa nói chuyện gì với hấn vậy?- Kent hỏi

-Không có gì- nó lắc đầu- Tôi chỉ biết chuyện giữa hấn và Kenny là thật thôi

-Thế thôi sao, không có một thông tin nào khác sao?

-Chịu thôi, lần này quả là một khó khăn với chúng ta- nó thở hắt- Mà bà Nanami đâu rồi?

-Bà ý kêu đi ngủ sớm để giữ sắc đẹp rồi- Kent chán nản nói

-Vậy chúng ta cũng đi ngủ đi, chuyện gì để mai tính

-Vậy cho tôi ngủ cùng cô nhé Kyo- Kent nháy mắt

-Xê ra đi- nó đập cho Kent một cước rồi đuổi ra khỏi phòng

“Kyo, lần này em phải chịu nhiều áp lực rồi...Anh xin lỗi”

Khi thấy Kent đã trở về phòng, nó bật dậy, bật máy tính lên

-Mọi chuyện ở bang vẫn ổn chứ chị Jenny?

-Mọi chuyện vẫn ổn, bên em sao rồi?

-Hấn vừa kêu em làm bạn gái hấn

-Ế, Kent có biết chuyện này không? Mà em trả lời thế nào?

-Kent chưa biết chuyện này và tất nhiên em không đồng ý rồi

-Kyo à, anh Tom đây. Anh thấy điều này rất tốt cho nhiệm vụ mà, sao em lại không đồng ý

-Chị Jenny đâu anh???? Mà em thấy thời cơ chưa đến, phải đợi một thời gian nữa

-Jenny, Jimmy và anh đều đang ngồi cạnh nhau mà. Anh sẽ không can thiệp vào chuyện này nữa vậy nhưng em hãy cẩn thận nhé, đừng để cơ hội tuột khỏi tay

-Em biết rồi ạ

Nó gấp máy tính lại, thở dài

“Em không biết rằng mọi chuyện sẽ đi đâu về đâu nữa rồi, mọi chuyện đã không theo kế hoạch nữa”

Chap 19 này bắt đầu có biến rồi đây *tung hoa*

20. Chap 20

Chap 20:

Sáng sớm hôm sau...

-Sơ ơi, bọn con về đây ạ- nó lễ phép chào

-Tạm biệt sơ, khi nào rảnh bọn con sẽ qua- Kent nói

-Con chào sơ ạ- Anna lơ đãng nói

-Ở đây rất vui sơ ạ, khi nào rảnh con sẽ tới, con chào sơ- hấn nói.

-CHỊ KYO ƠI- Sasa chạy tới bên nó- Em cảm ơn chị về những điều chị nói hôm qua, em tặng chị nè!!!

-Một bé thô từ củ cải trắng à? Đẹp lắm. Chị trả lại em con dao này, hãy trở thành một đầu bếp nổi tiếng nhé- nó mỉm cười vỗ đầu Sasa- Giờ chị phải về rồi, lần sau gặp chị em phải giỏi hơn bây giờ nhé

-Vâng ạ- Sasa cười tươi rói nhìn nó

-Tối qua nói chuyện gì với Sasa vậy Kyo- Kent thắc mắc

-Không có gì, chỉ giảng giải về cách ứng xử thôi ý mà- nó ngồi nghịch nghịch con thô

-Như thế nào?- Kent vẫn hỏi

-Muốn có một món ăn ngon thì chúng ta phải có cảm xúc trong món ăn đó- nó cười- Mà Anna, hôm qua không ngủ được à?

-Hi hi, tại không quen chỗ nên khó ngủ thôi ý mà, Kyo đừng lo- Anna gượng cười

“Khó ngủ thì mắt cũng không thể sưng và đỏ hoe như vậy được, có vẻ hôm qua Anna đã thấy chuyện giữa mình và Kevin” nó trầm nghĩ

-Anna có buồn ngủ không, buồn ngủ thì dựa vào anh mà ngủ này- hấn nói

-KHÔNG- Anna hét lớn- Em không cần đâu

“Chắc chắn Anna đã nhìn thấy chuyện hôm qua rồi”

Không ai nói với ai câu nào cho đến khi về tới nhà nó

-Anna lên phòng trước đây, tí nữa mọi người đừng gọi Anna nhé- Anna thất thểu đi lên phòng
-Hôm nay Anna lạ thật- hần lẩm bầm
-Chiều đến trường đề- nó đột ngột đổi chủ đề
-Làm gì?- hần và Kent đồng thanh
-Thay đổi không khí- nó nhún vai- Không ai được ở nhà đâu đấy
-Tuân lệnh- hai anh nhà ta nhắc ngoài khi nghe câu nói của nó
-Mà nhắn cho Anna biết đi nhé- nó nói- Mà sáng sớm ngày ra bà Nanami đi đâu thế nhỉ?
-Ai biết, bà ý kêu đi có việc của công ty- Kent nhún vai- “Nanami, cuối cùng chị có ý định gì khi trở về đây?”

-Anna ơi, dậy đi- nó gõ cửa phòng Anna- Muộn giờ học chiều bây giờ (suốt ngày trốn học mà kêu sợ muộn ==;)
-Anna mệt lắm Kyo à, mọi người cứ đi học đi, Anna muốn ở nhà nằm nghỉ- Anna nói vọng ra
-Ừ được rồi, Anna cứ nghỉ đi cho khỏe nhé- nói rồi nó bỏ xuống tầng- Anna kêu mệt không muốn đi, Anna kêu chúng ta cứ đi đi, cậu ấy muốn nằm nghỉ
-Lâu lâu mới thấy Anna bệnh đấy, hay tôi lên xem Anna thế nào- hần định lảng xảng chạy lên tầng nhưng bị nó chặn lại
-Giờ Anna nhìn thấy mặt cậu còn bệnh nặng hơn ý, tốt nhất đừng có mà lên- nó nói
-Nói kiểu gì lạ vậy Kyo- mặt hần buồn rười rượi nhìn nó ngồi vào xe
-Đừng trưng cái bộ mặt bánh đa nhúng nước đấy ra, cẩn thận tôi ướn cậu đấy, nhanh chân lên- Kent hậm hực nhìn hần (chắc do vụ hần ôm nó hôm qua *cười nhăn nhở*)
-Vâng ạ thưa anh hai, em ra xe ngay bây giờ đây- hần chạy tót ra xe rồi ngồi cạnh nó khiến cho Kent không kịp trở tay thay...à nhầm trở chân không kịp

-Kent này, tôi có linh cảm không tốt- nó gọi Kent đang ngồi ở băng ghế phía trên
-Về chuyện gì?- Kent ngơ ngác nhìn nó
-Tôi cũng không biết, cảm giác này rất lạ, có lẽ là do tôi tưởng tượng- nó lắc đầu
-Đừng lo Kyo, dù có việc gì thì Kevin này nguyện hi sinh vì cô- hần bá vai nó
-XÊ RA COI- nó với Kent đồng thanh
-Ồ, sao phải quát to như thế, đau hết cả tai- hần day day tai
-Xê ra để xuống xe, đến trường rồi- nó ngao ngán nhìn hần

-Hoàng tử đi học lại rồi kìa
-Ồ, công chúa Anna đâu rồi mà còn mỗi vịt bầu Kyo thôi (dám gọi nhân vật chính của chị là vịt bầu à!!)
-Hay là công chúa đã bị hạ gục bởi ma pháp xấu xa của vịt bầu rồi (comment quá bá con nhà bà đạo)
....
-Cái lũ chảnh chọe này không bao giờ bỏ được cái thói buồn dừa lê bán dừa chuột à?!!- nó lườm bầu

-Tha cho bọn chúng đi, chúng ghen tị với cô nên mới nói xấu thôi- hấn vỗ vai nó

-Coi như vậy đi- nó nhún vai rồi đi thẳng về chỗ

3 tiếng trôi qua....

-Trời ơi, đây có phải sai lầm khi mình bảo đi học lại không- nó nằm bò ra bàn

-Chuẩn rồi đây, không cần bàn cãi về điều này đâu- Kent kí đầu nó

-Sao lại kí đầu Kyo hả tên kia, muốn ăn đấm không- hấn đứng phắt dậy (hồ, hành động này ẩn chứa ẩn ý gì đây (~.^))

-Tôi thích thì tôi kí, mắc mớ gì đến cậu- Kent bắt đầu đấu khẩu với hấn

-Tôi thấy không thích được chưa- hấn vênh mặt

-Cậu là bố Kyo chắc mà không thích- Kent lườm hấn tóe lửa (tình)

-Với danh nghĩa là người ở chung nhà, tôi không đồng ý- hấn lấy nghĩ ra cái lý do rất củ chuối (nhiều lúc không hiểu chất xám của anh đi đâu hết ==;)

-Nói như cậu thì tôi ở cạnh Kyo lâu hơn nên tôi có quyền làm vậy- Kent hất mặt

-Im dùm đi, nhức đầu quá, ăn không hả?- nó giơ ra hai miếng bánh kem

-Ở đâu thế?!-- hấn quay lại nhìn nó

-Mới mua- nó trả lời gọn lỏn rồi ngồi măm măm miếng bánh của mình

-Mới mua á, tôi không tin đâu Kyo, chạy từ tầng 4 xuống căng-tin rồi lại chạy lên mất khoảng 10 phút, mới có 5 phút thôi sao cô chạy nhanh dữ vậy- Kent nhìn nó nhờ vặc

-CHẾT RỒI- nó đứng bật dậy- Tôi quên chưa mua trà, đợi chút nhé (vậy là vừa nãy chị có nghe ai nói không vậy)

-Vậy ra vừa rồi cô ấy không nghe ai nói à?- hấn nhìn theo bóng nó

-Chắc vậy- Kent thở dài

-Trà nè- sau 5 phút nó đã quay lại với 3 cốc trà trên tay

-Đây gọi là chạy với tốc độ thần thánh nhỉ- hấn cười

-Tôi còn nhiều thứ thần thánh hơn nữa cơ- nó lẩm bẩm

-Cậu vừa nói gì à?- hấn hỏi nó

-Tôi nó nói gì đâu- nó cười

Reng...Reng...Reng...

-Troll nhau à? Trời đánh tránh miếng ăn chứ- nó bực mình khi nghe thấy tiếng chuông vào lớp- Thôi kệ, chị vẫn cứ ăn

-Tiết tiếp theo của bà chủ nhiệm đó- hấn nhắc nó

-Bà ý nổi tiếng hám giai, tôi sợ gì cơ chứ- nó chanh chua nói

-Cứ không sợ đi, rồi có ngày chết dưới tay bà ý- Kent trêu nó

-Thử xem bà ta làm gì được Kyo này- nó hất mặt tự kiêu (yên tâm đi chị, lần này em đành giẫm nát sự tự kiêu của chị thôi *cười ranh mãnh*)

Khổ thân Kyo rồi, lần này em sẽ xử chị thật thích đáng

*Kyo: Cô em định làm gì hả- giờ guốc

Chị cứ đợi đi- xách dép chạy mất

21. Chap 21

Chap 21:

-Trật tự nào các em, đã vào tiết rồi đây- giáo viên chủ nhiệm đã bước vào lớp (bà này xuất hiện ở chap 2 :P)- hôm nay cô sẽ có một thông báo đặc biệt

-Có chuyện gì vậy?

-Sắp có vụ gì vui à?

-Hình như trường mình định tổ chức cái gì lớn lắm

...

Lớp nó nhao nhao lên

-Trật tự nào, như các em đã biết ngày kỉ niệm thành lập trường sắp đến, lần này trường chúng ta sẽ thanh đổi không khí một chút...- mọi ánh mắt đều hướng tới bà chủ nhiệm (trừ nó, đang mải ăn)- Lần này trường chúng ta sẽ tổ chức hội chợ, mọi người ở bên ngoài đều được vào trường tham dự hội chợ chứ không như mọi năm chỉ tổ chức trong trường nữa

-Oa hội chợ đó!

-Lần này chúng ta phải làm gì đây

-Năm ngoái diễn kịch rồi, năm nay phải có gì đó đặc sắc hơn mới được

.....

Lớp nó bắt đầu bàn tán sôi nổi

-Trật tự nào, các em hãy thống nhất ý kiến rồi nói với cô để cô đăng kí với ban giám hiệu nhé

-Thưa cô, bọn em đã thống nhất ý kiến rồi ạ- lớp trưởng lớp nó đứng lên phát biểu- Năm nay bọn em muốn mở một quán cafe maid (em cũng muốn trường tổ chức như thế TToTT)

-Ý tưởng này rất hay, các em định phân công như thế nào?

-Lớp chúng ta, cả nam lẫn nữ sẽ mặc trang phục người hầu để phục vụ khách hàng, còn menu bọn em sẽ kết kế ngay bây giờ ạ

-Được rồi, bây giờ cả lớp ngồi nghĩ menu đi, cô lên ban giám hiệu nhà trường để họp về hội chợ lần này

Lớp nó lại một lần nữa bàn tán sôi nổi...

-Có chuyện gì à?- nó ngơ ngác hỏi sau khi đánh chén xong 3 miếng bánh (chị trấn lột của hai anh ý -_-|)

-Ôi trời đây ơi- Kent ôm mặt lắc đầu

-Kyo à- hấn nhìn nó cười ngọt ngào

-Gì vậy cha nội, sờn cả da gà- nó rùng mình nhìn hấn

-Tôi sắp được nhìn Kyo mặc váy đó- hấn vẫn cười cái nụ cười mật ngọt chết ruồi, còn với nó đó là một niềm báo không hay

-Tôi có ý định mặc váy đâu mà được nhìn- nó nhìn hấn với ánh mắt cảnh giác

-Ồ, thế từ này Kyo không nghe à?- hấn nhìn nó tròn xoe mắt- lớp chúng ta tính mở quán cafe maid cho ngày kỉ niệm thành lập trường mà

-CÁI GÌ CỜ????!!!!!!- tất cả ánh mắt của mọi người đều bị giọng hét của nó thu hút

-Này cô kia, lần này lớp chúng ta mở cafe maid đó, cô đừng có mà khiến cái lớp này mất mặt- một con nhỏ mặt trát cả tầng phấn dờn dạo tiến đến chỗ nó

-Tôi không muốn tham gia- nó trả lời thẳng thừng

- Cô không có quyền tự quyết định, chúng tôi cũng không muốn cô tham gia đâu nhưng theo luật thì mọi thành viên của lớp đều phải tham dự- nhỏ đó lại cất lên cái giọng oanh vàng “thỏ thẻ” của mình

-Kệ các cô, tôi không thích- nó gằn giọng

-Thôi nào Kyo, nể mặt mình mà tham gia đi- lớp trưởng tới can ngăn nó

-Thay mặt Kyo, tôi đồng ý- Kent tự ý trả lời thay nó

-Này Kent, anh biết mình vừa nói cái gì không?- nó đứng bật dậy

-Biết chứ- Kent thản nhiên trả lời câu hỏi của nó

-Anh...Anh...Anh được lắm- nó bực bội chuyển chỗ ngồi sang bàn hần, từ lúc đó đến hết giờ không thèm liếc Kent đến 1 cái

-Thôi mà Kyo, đó cũng là một việc khiến mọi người thay đổi cách suy nghĩ về cô mà- hần hôm nay mất tính nói đỡ cho Kent

-Cái gì cơ?!!- nó cao giọng

-Việc đó vui mà- hần vẫn cười tươi như hoa (sắp được nhìn chị Kyo mặc trang phục hầu gái mà ^o^)

-Rồi rồi, Kent xin lỗi Kyo vì đã tự ý quyết định mọi chuyện- Kent không chịu được cái bầu không khí căng thẳng giữa mình và nó nên đành xuống nước xin lỗi- Từ từ, tôi có điện thoại

-Hai cái tên chết băm chết vằm này- nó lườm nguýt hai hoàng tử của chúng ta

-Kyo ơi, lớp trưởng kêu cô thiết kế và may tất cả các trang phục cho lớp đó- Kent run run nói với nó

-Bọn này chơi chị à? Tự đi mà làm, chị đâu có rảnh mà thiết kế cho bọn chúng chứ- nó hậm hực

-Chủ nhiệm giao trọng trách cho cô đó, không trốn được đâu, nội trong vòng 3 ngày phải hoàn thành 12 bộ cho nam và 13 bộ cho nữ- Kent thở dài thay cho nó

-Hơ, tôi đến chết mất thôi- nó vò đầu bứt tai

-Yên tâm đi, chủ nhiệm cũng bảo tôi và Kevin phụ cô mà- Kent “động viên” nó

-Vậy còn nghe được, kêu chúng gửi số đo cho tôi để tôi còn làm- nó thở dài ngao ngán

-Annả, Anna, Kyo về rồi- nó chạy vọt vào phòng Anna sau khi về đến nhà

-Gì vậy Kyo?- Anna uể oải ngồi dậy

-Lớp ta chuẩn bị mở cafe maid cho ngày thành lập trường- mặt nó buồn thiu

-Thế thì vui quá còn gì- Anna ngồi hần dậy

-Nhưng mà Kyo phải may trang phục cho cả lớp- nó lăn lộn trên giường- Anna giúp Kyo luôn nhé? *mất chớp chớp*

-Anna có biết làm gì đâu!

-Kyo xin Anna đó, mọi người cùng làm thì mới xong nhanh chứ- nó nhìn Anna với đôi mắt khẩn lẹ

-Haizzz, được rồi, Anna chỉ biết giúp việc lật vạt thôi đấy, Anna không biết may vá gì đâu- Anna chịu thua nó

-Yeah, cảm ơn Anna nhé- nó nhảy căng lên- Anna làm cơm tối hộ Kyo nhé, Kyo đi thiết kế đây, nếu Kyo chưa gọi thì đừng vào làm phiền Kyo nhé

-Ồ...Ồ...Kyo...

-Kyo đâu rồi mà để em làm cơm một mình vậy Anna?- Kent từ trên tầng đi xuống

-Kyo bận thiết kế đồ nên nhờ em làm cơm hộ, Kyo bảo không được làm phiền Kyo cho đến khi Kyo gọi

-Vậy cứ để phần cơm của Kyo ở trước cửa phòng đi, nó đói tự khắc phải mở cửa mò ra- Kent lấy một phần cơm cho nó

-Vâng ạ- Anna bê phần cơm lên trên tầng

-Sao chúng ta không lên xem Kyo đang làm gì?- hấn vỗ vai Kent

-Nếu muốn chết thì cứ việc- Kent cười khểnh- Kyo đang làm việc mà đưa nào vào phá đám thì chỉ có nước cạp đất mà ăn thôi

-Ừm...ừm...- hấn gật gù

12h đêm....

“Sao phần cơm vẫn ở nguyên trước cửa vậy, chẳng nhẽ Kyo chưa bước chân ra khỏi phòng ư?”- hấn dừng lại trước cửa phòng thiết kế của nó- “mình có nên vào không?”

Hấn đang đấu tranh kịch liệt giữa bán cầu não phải và bán cầu não trái

*Não phải: Cậu chủ phải vào

*Não trái: Đừng nghe lời nó cậu chủ ơi, cậu chủ nhớ những điều tên Kent nói chứ

*Não phải: Không được, vừa tình tỏ xong mà không quan tâm người ta thì thể nào người ta chả kêu mình hai mặt lật lọng

*Não trái: Bảo toàn tính mạng thì mới quan tâm được chứ

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng thì hấn quyết định não phải là người chiến thắng.Đang định mở cửa phòng thì...

Cạch...Cạch...

Anh Kevin quan tâm đến chị Kyo ghê, em cũng ước được như chị ấy

*Kyo: cứ mơ đề cưng

*Kevin: Sao Kyo lại nói thế, từ từ rồi em sẽ có

Thật ạ *mắt lấp lánh*

*Kevin:Tất nhiên

22. Chap 22

Chap 22:

RẦM.....

-Cũng được, có còn hơn không- nó đành đồng ý

-Nửa đêm nửa hôm làm cái này mà còn vui cái nỗi gì?- Kent lầu bầu

“Cảm ơn hai người nhiều lắm” nó mỉm cười nhìn hai anh chàng đang say giấc nồng

-Kyaaaa... Xin lỗi Kevin nhé- nó giât mình khi thấy mình vừa tung cước vào hân

-Không sao, tôi ổn mà, lỗi tại tôi- hấn ngồi thụp xuống ôm bụng (Khổ thân anh, suốt ngày bị ăn cước của chị Kyo)

-Tồn đến già chưa nhóc- Nanami tiến tới chỗ nó và hấn

-Chị về khi nào vậy?- nó ngẩng lên nhìn Nanami

-Đem qua- Nanami trả lời tỉnh như sáo

-Bằng...

-Trèo tường chứ còn bằng gì

-Hừ, bữa sáng em làm rồi đó, hai người vào ăn trước đi, em lên gọi Kent với Anna- nó lững thững đi vào nhà

-Có vẻ em đã làm lành với con bé rồi nhỉ- Nanami dựa vào tường nhìn hấn

Hấn không trả lời, chỉ cười rồi nhanh chóng theo chân nó vào nhà

-Anna ơi, dậy đi, trời sáng rồi- nó lay lay công chúa nhỏ còn đang say giấc nồng

-Đây đây, Anna dậy rồi đây- Anna lảo đảo vào nhà tắm làm VSCN

-Xong thì xuống nhà ăn sáng luôn nhé Anna- nó tiếp tục đi sang phòng thiết kế để gọi Kent

-Òa...

-KYAAAAA....- một người nữa đã phải ăn cước của nó- Ủa, dậy rồi à Kent?

-Đá người ta xong còn nói tỉnh bơ như vậy là sao?- Kent hậm hực nhìn nó

-So sorry, thói quen ý mà-nó gãi đầu- Dậy rồi thì xuống nhà ăn sáng đi, đừng có chơi ú tim nữa

-Kyo vẫn đang làm tiếp à?- hấn bước vào phòng thiết kế

-Ừ, được 6 bộ cho nam rồi đấy- nó vừa nói vừa may

-Nó dễ thương quá Kyo à- Anna ngắm soi mấy bộ quần áo

-Đồ của nam mà “dễ thương” á?- Kent nhìn nhìn bộ quần áo Anna đang cầm trên tay

-Vâng- Anna ngây thơ trả lời

-Kyo, thiết kế lại ngay- hấn và Kent đồng thanh

-Sao phải thiết kế lại- nó xoay người

-Tại vì nó dễ thương- hấn nói

-Thế thì tốt chứ anh Kevin, cafe maid thì dễ thương một chút có làm sao đâu- Anna vẫn ngồi ngắm nghía mấy bộ quần áo

-Kyo, thiết kế lại đi mà- Kent năn nỉ nó

-Thích thì tự đi mà thiết kế, tôi không thiết kế lại đâu- nó tiếp tục may

-Vậy đồ cho nữ đâu sao không may- Kevin như nhận ra điều gì đấy- Sao Kyo không trả lời vậy?

-Haizzz, ngồi đờ như khúc gỗ là sao, đưa bản thiết kế đây xem nào- Kent lục lọi tìm bản thiết kế- Đây rồi

-Hỏi sao lại làm đồ của nam trước- Anna gật gù

-Kyo xấu hổ đây mà- hấn cười sặc sụa (mất hết cả hình tượng ==;)

-Đưa đây- mặt nó đỏ hồng- Ai bảo kêu tôi làm làm chi, tôi thích may bộ nào trước chẳng được

-Ô, thế không phải ngại quá nên không dám may trước sao- Kent nói móc

-Đừng có thách chị đây nhớ- nó nóng mặt
-Giỏi thì làm luôn đi- Kent tiếp
-Ok, đây làm luôn- nó bỏ dở bộ nam đang may, thay vào đó là ngồi cắt vải cho trang phục nữ
-Được đấy Kent- hấn nói thầm vào tai Kent
-Thông minh mà nhiều lúc hiểu chiến thì cũng vứt đi- Kent cười cười
30 phút sau...
-Xong rồi đấy- nó đung đưa bộ váy trên tay
-Anna, cầm lấy, nhờ em cả- hấn giật lấy bộ váy ném cho Anna rồi vứt nó vào phòng thay đồ
-Thế tí nữa có bị xé xác cả lũ không nhỉ- Kent vừa chăm chăm nhìn vào cửa phòng thay đồ vừa nói đùa
-Cùng lắm là chạy bán sống bán chết thôi- hấn cũng cười

Cùng lúc đó trong phòng thay đồ, Anna đang vật lộn với nó để ép nó mặc bộ váy
-Bỏ ra Anna
-Im còn để Anna mặc cho chứ
-Kyo không mặc đâu
-Đứng yên
-Bỏ ra đi mà Anna

....

-Phù cuối cùng cũng xong- Anna thở phào nhẹ nhõm- Đi ra ngoài nào
-Không đi đâu- Kyo bám dính lấy cái bàn cạnh đó
-Xong chưa hai cô nương- hấn mở tung cửa(vô duyên thấy ớn)- Đẹp dễ sợ luôn đó
-Nhiều lúc Kyo hơi hâm hâm, may đúng số đo của chính mình-Kent dựa vào cửa ngấm nó
-Đi ra hết ngoài ngay- nó đuổi hết mọi người ra ngoài

-Bộ đấy dễ thương nhỉ?- hấn vẫn đang leo lên chín tầng mây
-Đẹp một cách tàn bạo luôn- Kent bổ sung- rất tuyệt đúng không Anna?
-...
-Anna- hấn gọi
-Hả, à ừ, rất đẹp- Anna cười tươi
-Rồi rồi, bàn tán xong chưa- nó quay trở lại với bộ quần áo bình thường- Xong rồi thì bắt tay vào làm tiếp đi

2 ngày sau...
-Xong...Xong rồi- hấn hét hơi nói- 25 bộ quần áo, quá kinh khủng
-Kyo thật là ác ma, bắt chúng ta làm việc quần quật sau vụ đó- Anna lê lét
-Dù sao thì cũng hoàn thành xong trước một ngày- Kent cũng thán phục không kém

-Nay mọi người cứ nghỉ đi, mai tới trường- nó thản nhiên nói, mặt không có vẻ gì là mệt mỏi
-Kyo là ác quỷ- hần giãy nảy- Tại sao Kyo không thấy mệt

Chap này vẫn nhẹ nhàng nhỉ, mấy chap sau tình hình sẽ rất Ban-căng đó *cười nham hiểm*
Mọi người nhớ đón đọc nhé *moa moa*

23. Chap 23

Chap 23:

HÔM SAU, TẠI LỚP 11A1 TRƯỜNG MOON STAR...

-Thưa cô, bọn em làm xong rồi ạ- nó đặt ụch túi đồ lên bàn (thái độ à nha ^^)
-Cảm ơn em nhé Kyo, vậy tất cả các em lấy bộ của mình ra rồi thay thử xem sao- chủ nhiệm tay lăm lăm cái máy ảnh (chắc định tia trai)
-VĂNG Ạ- lớp nó dạ ran
-Ồ Kyo, sao em không đi thay đồ với các bạn- chủ nhiệm liếc nó- Còn cả Kent với Kevin nữa, hai em cũng thay đồ luôn đi
-Em không thích...- nó đang nói dở thì bị hần bịt miệng
-Ý Kyo là Kyo muốn đợi các bạn thay xong rồi mình mới đi thay ạ- hần nở nụ cười quyền rũ
-À các bạn về rồi kia, các em đi thay đi- tay lăm lăm máy ảnh, mắt chủ nhiệm sáng quắc như đèn pha ô tô
-Văng ạ- nó uể oải đi tới phòng thay đồ

10 phút sau...(thay đồ lâu thấy ớn)

-Bọn em về rồi đây ạ- nó bị hần kéo vào lớp

Cả lớp im bật

-Bọn em cũng thay xong rồi- Kent và Anna tươi tỉnh bước vào lớp

1 phút im lặng

Tách...Tách...Tách...Đèn flash chớp lia lia

-Từ nay bọn tớ sẽ nghỉ khác về cậu Kyo à- lớp trưởng phi tới phía nó, nở nụ cười tươi rói- Có 4 người này rồi thì quán cafe của chúng ta sẽ đông khách lắm đây

-Được rồi, trong hai ngày tiếp theo, lớp chúng ta sẽ trang trí lại phòng học để trở quán cafe, còn Kent, Kevin, Anna, Kyo, các em cứ nghỉ ở nhà đi, thứ bảy đến trường để tổ chức hội chợ nhé- chủ nhiệm nở nụ cười tươi hết mức

-Oh yeah, vậy bọn mình không khách sáo nữa nhé- Anna vui như chưa bao giờ được vui- Kyo, đi về thôi, Anna cần phải ngủ bù

-Oái từ từ đã nào Anna- nó bị Anna lôi đi- Á...

-Phải cẩn thận chứ Kyo- hần đỡ nó khi thấy nó bị mất đà

-Cảm ơn nhé- nó nhảy ra khỏi vòng tay hần

-Giờ đi về nào- đến lượt Kent lời nó đi

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc đã đến ngày kỉ niệm thành lập trường. Trường Moon Star ngập tràn màu sắc, nhộn nhịp tươi vui, nhưng có lẽ ồn ào nhất vẫn là lớp 11A1...

-1 capuchino nữa bạn nhé

-Bạn đợi mình một chút, đồ uống của bạn sẽ có ngay đây

-Bé gái xinh xinh ơi, cho anh một đĩa bánh opera chocolate nhé

-Vâng ạ, anh đợi chút, em sẽ mang ra ngay

-Cái em giai cao cao kia ơi, cho chị 1 mousse mâm xôi nhé

-Chị đợi em chút ạ

.....

-Ôi trời đất ơi, mệt quá- nó ngồi phịch xuống ghế

-Sao các chị không gọi ai khác mà lại gọi em- hấn lảo đảo dựa vào bàn

-Anna sẽ nghĩ lại về cái vấn đề kêu nó vui rồi đấy- Anna đặt mạnh cái cốc xuống bàn

-Mọi người chỉ có việc PR với đưa đồ ăn cho chúng ta bê ra là sao, chỉ có chúng ta là cực nhọc nhất là sao, chạy như cò lông công- Kent thở dài náo nức

-Kyo ơi, giúp tụi tôi một chút được không?- một nhóm nữ tiến tới nhờ vả nó

-Chuyện gì?- nó nói như sắp chết đến nơi

-Cậu đi lấy thêm giấy trong kho được không, ở đây hết giấy rồi, tụi tôi còn phải làm thêm đồ ăn nữa

-Đợi chút- nó ngắc ngoải đi tới nhà kho

Tách...Tách...

“Đèn hồng rồi”- nó lẩm bẩm- “Để cửa mở vậy”

OÁI...

-Cứ để nó trong này, đến cuối ngày hẵng mở cửa ra

-Giờ chúng ta có thể thoải mái tiếp cận hoàng tử rồi

“Bị nhốt rồi sao, cũng tốt, cô ta sợ bóng tối mà” một bóng nữ bước ra khỏi nhà vệ sinh, nở một nụ cười nửa miệng

-Kent ơi, Kyo về lớp chưa?- hấn khều nhẹ Kent

-Tôi chưa thấy Kyo về- Kent đang bưng đồ uống liền khựng lại

-Cô ấy đi đâu được nhỉ- lòng hấn bỗng nhiên bất an

-Đợi một chút nữa đi- Kent trấn an hấn

-Uhm

.....

-10 Phút rồi mà Kyo vẫn chưa về, tôi lo quá- hấn bắt đầu chạy tới chạy lui

-Vậy chúng ta đi tìm Kyo thôi- Kent đề nghị

-Từ từ nào hai chàng trai của tôi- lớp trưởng kéo hẳn và Kent lại- Khách bắt đầu kéo đến nườm nượp, hai cậu định chạy đi đâu

-Nhưng chúng tôi phải...

-Không nhưng nhì gì cả, nửa tiếng nữa hai cậu mới hết ca- lớp trưởng nghiêm giọng

-...

-Khốn khiếp thật, bọn chúng dám nhốt mình trong này- nó tối sầm mặt mày- Điện thoại thì để ở phòng thay đồ mất rồi

“Uhm, mắt bắt đầu mờ rồi, đầu mình đau quá, có ai không...? Ba mẹ, ba mẹ đâu rồi? Xung quanh tối đen như mực, con sợ lắm, ba ơi, mẹ ơi. Hức hức hức...”

-Này Jenny, có tiếng gì kì- Jimmy kêu kêu vai Jenny

-Hết lạc đường rồi lại nghe thấy tiếng lạ, ông có bị hâm không hả- Jenny quắc mắt nhìn Jimmy

-Không phải đâu Jenny à, tôi cũng nghe thấy- Tom khẳng định- Nghe như ai đang khóc ý

-Có khi nào là ma không?- Jimmy ngờ vực

-Ông bị thần kinh à? Ban ngày ban mặt lấy đâu ra ma- Jenny chanh chua nói

-Suyt...Tiếng động phát ra từ trong này- Tom lắng nghe- Bị khóa mất rồi

-Đạp cửa xông vào đi- Jimmy đề nghị

-Tưởng ông sợ ma- Jenny khoanh tay nhìn Jimmy

-Sợ cái đầu nhà bà, tránh sang một bên- Jimmy tung cước đá bay cánh cửa (ai dịnh đáng đến chị Kyo đều thích tung cước là sao ==?)

-KYO?!- cả ba người đều rất ngạc nhiên

-Jenny, đưa con bé tới phòng y tế đi, đi thẳng rẽ phải là đến- Tom xốc nó lên đưa cho Jenny- Chúng tôi có việc phải đi ngay bây giờ. Đi thôi Jimmy

-Được rồi- Jenny bế nó tới phòng y tế- “Vừa rồi tìm lớp Kyo còn lạc sao Tom biết phòng y tế ở đâu nhỉ?!”

-Ồ, anh Tom, anh Jimmy, sao các anh lại tới đây?- Kent đang bê đồ ăn ra thì bắt gặp Tom và Jimmy- Hự...

-Đây là lời cảnh cáo vì cậu không chăm sóc em gái tôi tử tế- Tom đấm mạnh Kent một cái khiến anh ngã ra đằng sau

-Anh kia, anh là ai mà lại đánh bạn học của tôi- hẳn tiến tới phía Tom

-Cậu là Kevin?- Jimmy tiến lên phía trước

-Đún..- chưa cần hẳn dứt lời, Jimmy liền đấm thật mạnh vào bụng hẳn

-Hai thằng đàn ông mà không bảo vệ được một đứa con gái- Jimmy hừ lạnh

-Rốt cuộc Kyo bị làm sao vậy anh Tom?- Kent loạng choạng ngồi dậy

-Muốn biết thì hai cậu xuống phòng y tế mà tìm hiểu- Tom quay gót bỏ đi

Trong lúc hoạn nạn thì nó lại được chính huynh đệ của mình cứu, còn hai chàng trai của ta bị ăn đấm. Cuộc đời thật trớ trêu

24. Chap 24

Chap 24:

-Kyo đâu rồi?- hấn chạy xộc vào phòng y tế

-Cậu là Kevin đúng không?- Jenny lạnh lùng nói.

-Vâng ạ- hấn ngạc nhiên khi thấy có một người con gái khác đang ngồi cạnh nó

-Tên khốn- Jenny vớ lấy chiếc ly thủy tinh gần đó ném về phía hấn

-Ồ- hấn tránh được chiếc ly đang bay tới

-Thằng Kent đâu rồi?- Jenny gằn giọng

-Em đây tử- Kent lúc này mới chạy tới phòng y tế

-Chị đây giao Kyo ày mà mày để Kyo nó ra nông nổi như thế này à?- Jenny xốc cổ áo Kent lên
Kent quay mặt đi, tránh ánh mắt như muốn xé xác người khác đến nơi của Jenny

-Bình tĩnh đi Jenny- Tom can ngăn Jenny

-Anh Tom?! Chị Jenny?! Anh Jimmy?!- nó ngồi dậy

-Muội tỉnh rồi sao?- Jimmy đến bên giường nó

-Sao mấy huynh và tỷ lại đến trường muội?- nó vẫn ngơ ngác- Mà sao muội lại ở trong phòng y tế?

-Tỷ thấy muội bị nhốt ở trong nhà kho- Jenny bắt đầu bình tâm lại- Muội không nhớ gì à?

-...- nó trầm ngâm suy nghĩ- Đúng rồi, muội đang đi lấy giấy thì cửa nhà kho đóng sầm vào, có ai đó đã khóa cửa

-Cô có biết là ai đã khóa cửa không?- hấn hỏi

-Không, tôi quay lưng lại với cửa nên không nhìn thấy- nó lắc đầu- Nhưng cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, kẻ xấu thế nào chả bị trời trừng phạt

-Muội vẫn còn lạc quan gớm nhỉ?- Tom chống nạnh nhìn nó- Nếu lúc đấy mà bọn huynh không bị lạc ra đó thì không biết cái mạng quên này của muội có còn giữ được không

-Ồ, nhưng mà...

-Kyo đi với tôi- hấn kéo tay nó chạy lên sân thượng, bỏ lại những ánh mắt ngạc nhiên của mọi người

-Này, này, cậu kéo tôi lên đây làm gì?- nó vỗ vỗ vai hấn- Oái...

Hấn quay ngoắt lại, ôm chầm lấy nó

-Vừa rồi tôi sợ lắm cô biết không- giọng hấn run run- Lúc không thấy cô quay lại, tôi chỉ chạy đi tìm cô luôn thôi nhưng lớp trưởng không cho tôi đi. Tôi chỉ cầu mong cô không gặp chuyện gì

-...

-Lần này tôi thật lòng đó, làm bạn gái tôi nhé- hấn nghiêm giọng nói

-...

-Lần này không phải vì cô giống Kenny nữa mà tôi thích cô thật- hấn nhìn nó đợi chờ

-...- nó vẫn im lặng

Hắn chờ đợi, lần này, những điều hắn nói hoàn toàn là sự thật. Hắn không biết từ bao giờ, hắn yêu khuôn mặt của nó, yêu mái tóc của nó, yêu nụ cười của nó, yêu cả ánh mắt của nó nữa. Và cũng không biết từ bao giờ, hắn muốn chở che bao bọc nó, muốn giúp nó vượt qua cái quá khứ đau khổ mà nghiệt ngã kia.

Bỗng cánh cửa trên sân thượng mở toang, gián đoạn câu chuyện giữa nó và hắn

-Hai người đây rồi, làm Anna tìm mãi- Anna tiến tới chỗ nó và hắn đang đứng- Đi về lớp thôi nào, quán đông rồi đó

CHOANGGG....

-Kyo, cậu có làm sao không? Đây là cái đĩa thứ 3 rồi đấy, nếu mệt thì ngồi nghỉ chút đi- lớp trưởng thở dài nhìn nó

-Ừ, mình sang ngồi với người quen của mình vậy- nó thất thểu đi tới bàn mà Jenny đang ngồi

-Muội ổn chứ Kyo?- Tom hua hua tay trước mặt nó

-Từ lúc quay về cái con bé này cứ như người mất hồn ấy- Jenny nhìn nó chán nản

-Có chuyện gì thì muội cứ tâm sự với bọn huynh đi, dù sao chúng ta cũng như người một nhà mà- Jimmy nhìn nó không khỏi lo lắng

-Muội không sao, mọi người đừng nói gì nữa, để muội yên tĩnh một chút- nó gục đầu xuống bàn, không ai nói với ai câu nào, tất cả đều lặng lẽ quan sát nó

Cuối ngày hôm đó

-Kyo ơi, Cảm ơn Kyo nhé, nhờ Kyo mà chúng ta mới thu hút được nhiều khách như vậy đấy- lớp trưởng cười títt mắt nhìn nó

-...

-Kyo- lớp trưởng gọi giật nó

-Hả, không có gì đâu, việc của mình mà- nó cười nhẹ

-Nếu cậu mệt thì về nhà nghỉ trước đi, dọn dẹp mấy cái đồ này cứ để bọn mình làm nốt cho- lớp trưởng nhìn nó lo lắng

-Vậy mình xin phép về trước nhé- nó đi thay đồ rồi leo lên con xe SSC Ultimate Aero xanh lam của mình lao đi mất hút

...

-Lớp trưởng ơi, cậu có thấy Kyo đâu không?- hắn tìm không thấy nó liền đi tìm

-Ồ, Kyo về từ nãy rồi mà- lớp trưởng ngạc nhiên nhìn hắn- Mình kêu Kyo nếu mệt thì về trước đi mà

-Cảm ơn nhé- hắn nghe nói vậy liền phóng xe về nhà tìm nó

-Kyo, tỷ đừng uống nữa- Jonh can ngăn nó

-...- nó lờ mắt nhìn Jonh

-Đệ nói chân thành đó, tỷ uống nhiều rượu là không tốt đâu- Jonh hơi lạnh sống lưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của

Nó không ngược lên nhìn, chỉ chăm chú nhìn vào ly rượu đỏ trên tay. Ánh mắt nó bỗng trùng xuống, miệng mấp máy nói gì đó. Jonh thấy nó như vậy cũng không hỏi gì nhiều, lặng lẽ bỏ đi.

-Ranh giới giữa sự sống và cái chết cũng mong manh thật nhỉ, đến thiên thần hay ác ma cũng khó mà hiểu hết được- nó lầm bầm

-Tỷ nói vớ vẩn gì thế?- Alex tiến lại chỗ nó ngồi

-Chẳng có gì đâu- nó vẫn ngồi nhâm nhi ly rượu

-Thế sao hôm nay tỷ uống nhiều vậy?- Alex nhìn nó

-Chị muốn say- giọng nó thoáng buồn

-Say?!

-Từ trước tới nay, tỷ chưa biết say là gì, mọi người bảo khi say chúng ta có thể nói ra những bí mật dù thầm kín đến đâu đi chăng nữa. Giờ tỷ muốn nói hết ra, nhưng tỷ không thể- mắt nó ngấn lệ

-Được rồi, đệ không làm phiền tỷ nữa vậy- Alex nhìn nó thở dài, cậu chưa bao giờ thấy nó buồn như vậy

-Tránh ra

-Làm ơn bình tĩnh, bang chủ chúng tôi không muốn tiếp ông

-Tránh ra, ta phải dạy cho con nhỏ đó một trận

...

Nó nghe thấy tiếng ồn ào liền đứng dậy lấy lại tinh thần, sải bước ra ngoài

-Có chuyện gì vậy Alex?- giọng nó lạnh băng

-Dạ thưa tỷ, người này từ bang nào đó cứ nhất quyết đòi gặp tỷ cho bằng được ạ- Alex kính cẩn nói

-Xin lỗi ông, hôm nay tôi hơi mệt, lần sau ông tới, tôi sẽ tiếp đón ông thật chu đáo- giọng nó vẫn đều đều, toan bỏ đi thì...

-Hừ, có chuyện gì mà người gọi ta gấp vậy- nó khựng lại khi nghe thấy giọng nói quen thuộc

Kính nha kính nha, từ chap này trở đi mọi việc sẽ rối tinh rối mù hết lên đó ^^

Em thành thật xin lỗi anh Kevin khi suýt nữa cho anh “ăn” cốc *cúi đầu*

Mà mình lại có hứng om ba ba chuối đậu định viết thêm truyện nữa, nhưng mà cái lười vẫn hoàn lười, mình vẫn chưa viết được tí gì *khóc lóc*. Nhưng mình viết truyện khác các bạn có ủng hộ không *Rơm róm nước mắt* Ủng hộ đi nha, mình sẽ viết đó *nháy mắt*

25. Chap 25

Chap 25:

-Dạ, chúng ta cần hẹn gặp bang chủ Black Angel nhưng cô ta nhất quyết không chịu gặp ạ- tên đó nói liên tục.

-Cô ta đâu?- hần nhíu mày nhìn theo hướng tên kia chỉ- Kyo?!

-Cậu nhầm người rồi- nó không quay đầu lại, từ từ đi về văn phòng

-Tôi không nhầm được đâu- hần chạy tới, quay người nó lại

-Cậu kia, tránh xa bang chủ của chúng tôi ra- John thấy động liền chạy tới kéo hần ra khỏi nó

-Bang chủ?!- hần đơ người

-Đúng

-Tôi không tin- hấn lắc đầu nguầy nguậy

-Tôi nghĩ là cậu nên tin điều đó- ánh mắt nó lạnh băng nhìn hấn

Hấn thấy lạnh sống lưng, chưa bao giờ hấn bắt gặp ánh mắt lạnh giá đến nhường này của nó

-Cô không phải Kyo- hấn không tin vào mắt mình- Kyo mà tôi quen dù có ác ma thể nào nhưng cô ấy vẫn luôn luôn nở nụ cười, như một thiên thần vậy

-Sự thật luôn luôn nghiệt ngã- nó cảm giác như có thứ gì đang nghẹn ứ ở cổ họng mình- Cậu không muốn tin nhưng đây mới là con người thật của tôi

-Thôi đủ rồi, anh nên về đi, bang chủ chúng tôi không muốn gặp anh nữa

Alex dìu nó vào trong, quay lại đuổi khéo hấn về. Vì cậu biết, nếu hấn còn ở đây thêm một lúc nào nữa thì có lẽ những giọt nước mắt nó đang cố kìm nén sẽ lăn dài trên khuôn mặt thanh tú của nó

-Chị ổn chưa?- Alex đưa cho nó một cái khăn lạnh

-Có vẻ- nó trả lời như người mất hồn

-Chị đừng kìm nén nữa, muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng cố chịu một mình- Alex nhìn nó mà lòng đau như cắt

-Cậu thì hiểu gì chứ, yêu, thích, hận, ghét, giờ tôi không còn phân biệt được nữa rồi

Không biết từ bao giờ, những giọt nước mắt đã lăn dài trên gò má của nó. Những giọt nước mắt phản chiếu lại ánh đèn nhấp nháy, có chút gì đó thật đẹp, thật huyền ảo, nhưng có chút gì đó leo lắt, mơ hồ

-Em hiểu chứ- Alex thở dài

-...

-Em cũng từng như chị, có những cảm xúc không biết nói cho ai, chỉ âm thầm chịu đựng một mình, có những lúc muốn nói ra cho nhẹ lòng, nhưng rồi lại lưỡng lự

-Cảm xúc gì vậy?- tuy vẫn đang sụt sùi nhưng nó vẫn ngược lên hỏi

-Đó chính là yêu

-Yêu?!

-Ừ, yêu, em yêu một người hơn em một tuổi- Alex dừng lại một chút- Người đó là ân nhân của đời em

-...

-Người đó đã cứu rồi em vào hai năm trước, từ lúc đó, em luôn coi người ấy là một thiên thần chị biết không

-...

-Nhưng buồn cười thật, chỉ coi người ấy là thiên thần thôi, một thiên thần mà mình phải kính nể, nhưng rồi, em lại yêu cô thiên thần đó rất nhiều, rất rất nhiều- giọng Alex nhỏ dần

Bầu không khí xung quanh nó và Alex trầm xuống

-Chị xin lỗi, chị không nhận ra được tình cảm của em

-Không sao đâu, chị tuy rất tài giỏi nhưng trong chuyện tình cảm thì ai cũng biết chị mù tịt mà- Alex cười xòa- Em biết hôm nay chị không muốn về nhà, nên nay chị cứ ngủ ở đây đi, em sẽ báo với anh Kent sau

-Cảm ơn em

-Goodnight chị nha- Alex nhẹ đóng cửa phòng

....

-Mùi mẫn ghê- Jonh dựa vào tường nhìn Alex- Vậy là ông đã nói ra hết tình cảm của mình rồi à? Vậy ông có định chiến đấu với Kevin để dành lại chị Kyo không?

-Đây là lần đầu tiên tôi thấy chị khóc, lúc nhìn chị khóc vì tên đấy, tôi chỉ muốn có thể bay đến chỗ tên đấy và đâm cho hắn một trận. Nhưng... chỉ có tên đó mới có thể khiến chị biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài mà thôi. Chưa cần đấu thì tôi đã là người thua cuộc rồi...

Nó không biết rằng, nó đau một, nhưng hắn lại đau mười

-Bang chủ, ngài say rồi

-Ta muốn uống, người để im cho ta uống- hắn gạt phắt cánh tay đang ngăn cản mình ra

-Có chuyện gì mà ồn ào vậy?- một giọng nói vang lên

-Dạ thưa bang phó, bang chủ từ lúc gặp bang chủ của Black Angel thì tự nhiên mặt hầm hầm, đòi lấy tất cả rượu ra để uống- một tên kính cẩn nói

-Được rồi, tất cả ra ngoài đi, ta muốn nói chuyện riêng với Kevin một chút-Tên đó nhếch mép cười

-Anh muốn nói chuyện gì?- hắn bắt đầu ngà ngà say

-Anh không có ý gì đâu- tên đó cúi xuống nhìn hắn, để lộ ra đôi cánh ác quỷ màu trắng đang đeo trên tai- Anh chỉ muốn nhìn rõ xem chú đang say vì gì thôi

-Có vẻ anh là người hiểu em nhất nhỉ, Zack?- hắn cười khểnh

-Chết vì tình là cái chết bất thành linh đó chú em- Zack nhún vai

-Đúng vậy, em đã chết một cách bất thành linh vào hai năm trước nhỉ- giọng hắn trầm xuống

-Anh chỉ khuyên chú, quay đầu là bờ- Zack toan bỏ đi, quay đầu lại- Nhưng làm gì có thành công nào mà không phải trả giá, phải không?

Zack khép cửa lại

“Kyo, cô cũng cao tay gớm, khiến Kevin trở nên như vậy, cô quả là cao thủ”

Zack là ai vậy? Có vẻ như anh ta biết rõ Kyo nhà ta :v

Đón xem chap sau nha <>

26. Chap 26

Chap 26:

-Kyo dậy đi nào, trời sáng rồi đó!

-Đây đây, Kyo dậy rồi đây- nó uể oải ngồi dậy- Ồ, Jenny, Tom, Jimmy, mọi người đến đây làm gì?

-Bố con điên, huynh mày làm việc ở đây mà mày hỏi ngu thế- Jimmy cốc đầu nó

-Mọi người ở đây thì Kent đâu rồi huynh?- nó ngó quanh.

-Thằng bé đang phóng đến đây, nó lo uội lắm đấy, cả đêm nó không chịu ngủ gì cả, gọi điện hoài ọi người xem muội đang ở đâu đấy- Jenny nói

-Muội tưởng Alex gọi cho Kent rồi chứ?!

-Alex gọi rồi nhưng Kent cứ nhấp nhồm không yên- Tom tắc lưỡi
-Kyo đâu?- Kent mở toang cửa chạy vào
-Kyo đây- nó hua hua tay
-Ồ điên kia, cô biết tôi lo lắng thế nào không hả. Sao người nồng nặc mùi rượu vậy- Kent phi thân tới chỗ nó, nắm vai nó lắc lắc lắc để =.=;
-Giống nhau ghê- bắt giắc nó nói
-Giống gì cơ?!-- tất cả mọi người đều đồng thanh khi nghe nó nói
-À, không có gì- nó giật mình trở về thực tại
-Thôi thôi, đi về nhà đi, ở đây làm gì nữa- Kent kéo nó đứng dậy- Mà Kevin kêu nó với Anna dọn về nhà nó rồi đấy, không ở nhà của chúng ta nữa
-Uhm- nó ậm ừ, nó cảm thấy sống mũi mình có gì đó cay cay

-Đau đầu quá- hần ôm đầu ngồi dậy
-Anh tỉnh rồi à?- Anna bước vào phòng của hần- Hôm qua anh uống nhiều quá nên Anh Zack phải chở anh về đó
-Vậy à- hần trả lời cho có
-Anh ăn đi- Anna đưa cho hần bát cháo nóng
-Cảm ơn nhé- hần trả lời rất khách sáo- Anna đi ra ngoài được không, hôm nay anh hơi mệt, đừng để ai vào nếu như anh chưa gọi nhé
-Vâng ạ- Anna ngậm ngùi đi ra ngoài- “Chỉ vì con bé đó mà anh lạnh nhạt với em sao, em sẽ khiến anh phải hối hận thêm một lần nữa”

-Sao vậy, không vào đi đứng đấy làm gì?- Kent quay sang nhìn nó
-Tôi thấy trong đây cứ lạnh lạnh làm sao ấy- nó run như cây sậy (chị cũng biết sợ cơ à ==?)
-Cô bị dở à, đi vào- Kent túm cổ nó kéo vào- Ông chủ kêu tầm một lúc nữa là ông chủ về đến đây đấy
-CÁI GÌ?!-- nó nhảy cồ cồ lên- Sao ông lại về bây giờ?
-Cô lại còn hỏi tôi- Kent nói nhẹ như lông hồng- Ông chủ biết đã có chuyện xảy ra với cô và Kevin rồi nên về để giải quyết
Kính cong...
-Chết rồi, ông về rồi- nó hốt hoảng- Tôi về phòng đây
-Đứng lại, ông chủ kêu tôi không cho cô chạy trốn dưới mọi hình thức- Kent nghiêm túc
“Mọi ngày tên này yếu lắm mà, mình gầy nhẹ phát là ngã ngay, sao hôm nay mình dung hết sức rồi mà vẫn không xi nhê gì vậy?!” nó giãy giụa muốn chạy
-Kyo- giọng ông Hùng nhẹ nhàng vang lên- Lên phòng của ông nhanh lên
-Vâng ạ- nó sợ sệt nhìn ông Hùng bước lên phòng
Vừa thấy ông Hùng đi khuất, nó quay sang nhìn Kent với ánh mắt cúm con
-Vô ích thôi- Kent lạnh lùng nói
Nó hậm hực gạt tay Kent ra, bước lên phòng ông Hùng

-Cháu chào ông- nó rón rén mở cửa, chần chừ chưa muốn vào

-Vào đi, đứng đó làm gì nữa con bé này- một cánh tay ưỡn nó vào

-Chị...chị...Nana...Nanami...-nó lắp bắp

-Vâng, tôi đây thưa cô nương- Nanami khoanh tay nhìn nó

-Chị vào đây làm gì?- nó vẫn chưa hoàn hồn

-Ông em gọi chị vào mà- Nanami nhún vai- Phải không ông?

-Đúng đó, ta có chuyện này muốn nói với Kyo- ông Hùng nhạ nhàng nói

-Vậy gọi chị ấy đến làm gì?- nó cao giọng nhìn Nanami

-Bởi vì Nana có thông tin mật muốn cho chúng ta biết

-Chị ấy là người mẫu mà, làm sao có thể có thông tin mật- nó nhú mày

-Thật ra, model chỉ là nghề tay trái của chị thôi Kyo à- Nanami nhếch mép cười- Nghề tay phải của chị là... sát thủ chuyên nghiệp

Nó không tin vào mắt mình, nó nghĩ Nanami chỉ là một đàn chị quái đản nhưng dễ thương mà mình quen biết, nó không tin rằng chị có thể là một sát thủ chuyên nghiệp

-Đừng ngạc nhiên như vậy chứ, cháu có bao giờ thắc mắc tại sao Nanami luôn tránh được những cú đá nhanh như chớp của mình không, đó chính là vì một sát thủ cần sự uyển chuyển, nhanh nhẹn, chứ không phải sức mạnh- ông Hùng từ tốn giải thích

-Vậy chị ấy có điều gì cần cho chúng ta biết vậy?- nó nhú mày trầm tư

-Lần trước, khi nhận một vụ ám sát, đúng hôm em đến trại trẻ mồ côi với bọn nhóc đó, chị đã biết được một thông tin cực kì sốc. Nó có liên quan tới chuyện của 17 năm trước, lúc mà em vừa được sinh ra

-Lúc em vừa được sinh ra?- nó ngạc nhiên

-Đúng vậy, trước khi cháu sinh ra, có một tổ chức luôn luôn muốn hãm hại ba mẹ cháu- ông Hùng nói tiếp- Khi chúng thấy mẹ cháu mang thai chúng đã ngấm ngầm lên 1 kế hoạch vô cùng hoàn hảo, đó là bắt cóc đứa con đó, nhưng có điều kế hoạch của chúng vẫn còn 1 kẻ hở...

-Đó là gì vậy ạ?- nó có dự cảm không tốt

-Chúng không ngờ rằng mẹ em lại sinh đôi- Nanami cất lời

-Em tưởng em là con một chứ- nó tròn tròn mắt

-Không phải, em còn có một người chị- Nanami lắc đầu- Chính ba mẹ em còn không biết mình còn có một đứa con nữa

-Điều đó là không thể- nó bác bỏ ý kiến đó

-Khi mẹ cháu siêu âm, bác sĩ kêu là sinh đôi, nhưng khi trao cháu ẹ, chỉ để bảo toàn danh tiếng của bệnh viện mà những tên bác sĩ ở đó nói rằng do khi siêu âm chắc có vấn đề nên mới nhìn nhầm thành sinh đôi- ông Hùng nghiêng răng ken két

-Vậy chị cháu bây giờ ở đâu vậy ông? Chị Nanami?- giọng nó run run

-Chị cháu... đã không còn nữa- ông Hùng cố kìm nén cảm xúc

-Vậy... chị ấy là ai?- giọng nó lạc đi

-Chị của em chính là...

Nó không tin những điều mình vừa nghe là sự thật, tại nó ù đi, nó chỉ mong đây chỉ là một giấc mơ. Không, nó chỉ mong đây là ác mộng thôi cũng được, bởi đến khi nó tỉnh giấc, ác mộng cũng theo đó mà tan biến đi

Chị song sinh của Kyo là ai, chap sau sẽ rõ ^^/. Mình nghĩ mọi người cũng đoán ra được rồi phải không

27. Chap 27

Chap 27:

-Chị của em chính là Kenny- Nanami chậm rãi nói

-Không thể nào, Lisa điều tra rằng Kenny hơn em 1 tuổi cơ mà- nó cười khềnh, nó nghĩ mọi người đang trêu nó- Em không thích trò đùa này tí nào đâu

-Mọi người không ai nói đùa cả, việc Lisa điều tra có chút sai sót vì Lisa chỉ điều tra mấy người xung quanh nhà Kevin thuê cho Kenny thôi. Kenny nói hơn Kevin 1 tuổi nên ai cũng tưởng vậy bởi chưa ai nhìn thấy Kenny trước đây- ông Hùng từ tốn nói, theo dõi biểu hiện của nó

-Vậy, Kenny nói dối tuổi của mình?- nó ngập ngừng

-Đúng vậy- Nanami khẳng định

-Nhưng để làm gì, cô ta không có động cơ để làm điều đó- nó không tin

-Nếu quá khứ của em là một tay sát thủ, em gặp người mình yêu, em có dám nói ra thân phận của mình không?- Nanami nghịch nghịch chiếc cốc gần đó

Nó cứng họng...

-Nhưng nếu vậy sao không dùng tên giả?

-Dùng tên giả, hắc sẽ phát hiện ra ngay nhưng nếu sai tuổi đi thì không ai chắc chắn cả- ông Hùng lo lắng khi thấy mặt nó bắt đầu biến sắc

-Vậy tại sao cô ta lại định tự tử vào 4 năm trước?- nó vẫn muốn chứng minh đó không phải sự thật

-Tự tử vào bốn năm trước?!

-Đúng ạ, Kevin nói gặp Kenny khi cô ta có ý định tự tử vào bốn năm trước- nó thấy ngạc nhiên khi cả ông mình và Nanami không biết việc này

-Điều này ta sẽ điều tra tiếp xem sao, ta và Nanami chỉ biết chuyện cô bé ấy tự tử vào 2 năm trước thôi- ông Hùng nhíu mày khi nghe nó nói

-Vậy...-nó nói

-Nguyên nhân cái chết đó đúng không?- Nanami nhìn nó chằm chằm- Em còn nhớ Anna chứ, cô bé có khuôn mặt thiên thần đó, cô bé đó chính là chủ mưu khiến cho Kenny chết. Cô bé đó biết nếu trực tiếp giết Kenny thì thể nào Kevin cũng biết, nên Anna đã thuê người làm nhục Kenny. Kenny thấy mình quá nhơ bẩn, không xứng với Kevin nên Kenny đã tự tử thay cho lời xin lỗi với Kevin

-Không thể nào- nó thấy đầu óc mình bùng bùng nhưng, mắt hoa lên, rồi nó ngất lúc nào không hay

-Aaa...- nó bật dậy, mồ hôi đầm đìa

-Dậy rồi à?- Kent đưa cho nó một cái khăn lạnh

-Cảm ơn nhé- nó cầm lấy chiếc khăn

-Mà này- Kent gọi giật nó

-Chuyện gì?!

-Sắp đến ngày giỗ chị Kenny rồi đó- Kent nói

-Sao anh biết?- nó tròn tròn mắt nhìn Kent

-Ông chủ và chị Nanami nói cho tôi biết, không ngờ cô còn có một người chị nữa đấy- Kent nhìn nó cười hiền

-Có ai ngờ, ông trời thật vui tính nhỉ?- nó cười buồn

-Vậy cô định thế nào?

-Tôi cũng muốn tới xem người chị 17 năm của mình giờ ra sao rồi, anh có biết mộ chị ấy ở đâu không?

-Tôi biết, 2 ngày nữa là tới ngày giỗ của chị ấy rồi, cô cứ chuẩn bị đi nhé- trước khi ra khỏi phòng nó, Kent nhắc nhở

-...

-Kenny à, em còn nhớ cô bé Kyo không?- hần thất thần nhìn vào bức ảnh của Kenny- Anh thật sự xin lỗi, anh không thể thực hiện lời hứa yêu em mãi mãi rồi. Tuy Kyo giống hệt em nhưng tính cách lại khác nhau một trời một vực, buồn cười nhỉ. Nhiều lúc anh còn nghĩ mình ngộ nhận bởi vì Kyo quá giống em, hì hì. Mà Kenny à, 2 ngày nữa là tròn 3 năm rồi, lúc đấy tha lỗi cho anh nhé, anh sẽ thổ lộ lại với Kyo, hãy cho anh trái tim em 1 lần này thôi nhé. Tạm biệt em...

Hắn đặt ảnh Kenny và tất cả những vật gắn với kỉ niệm của hai người vào một chiếc hộp chữ nhật hình vuông, viền hộp được trạm khắc những viên hoa vàng nhỏ bé nhưng vẫn toát lên vẻ cao sang, quý phái. Hắn khóa chiếc hộp lại, cũng như hắn đang chôn chặt những kỉ niệm về Kenny vào trong tim mình.

“Ai bảo trái tim chỉ có một ngăn, trái tim có nhiều ngăn lắm, trái tim có thể ghi nhớ rất nhiều người nhưng trái tim chỉ biết loạn nhịp vì một người mà thôi” hắn mỉm cười rồi chìm dần vào giấc ngủ

“Hai ngày nữa, câu chuyện đầm máu như 2 năm trước và 10 năm trước sẽ được lặp lại Kevin à!”

sắc mùi sát khí *lắc đầu nguầy nguậy*

28. Chap 28

Chap 28:

Ngày giỗ của Kenny đã đến, những câu chuyện đầm máu ngày nào này có chấm dứt được không, hay một câu chuyện nữa sẽ được vẽ lên từ máu...

-Mộ của chị Kenny đây- Kent chỉ vào ngôi mộ đang được đặt một bó hoa oải hương tím

-Có hoa, chắc có người vừa mới tới- nó lẩm bẩm- Hay là hắn?!

-Kenny à, anh là Kent, bạn thân của em em đó, anh không ngờ rằng con bé này lại có một người chị xinh đẹp như em đâu đấy- Kent đang ngồi “tâm sự” với Kenny

-Ê, tôi với chị ấy là sinh đôi mà- nó vỗ vai cảnh cáo Kent.

-Thì có sao đâu- Kent nhún vai- Kenny nhỉ?

-Anh xê ra để tôi còn “hàn huyên tâm sự” với chị tôi chứ- nó ẩn Kent sang một bên

“Chị à, 2 hôm trước em mới biết em có một người chị song sinh đó, ông trời thật bất công khi chia cắt hai chúng ta đúng không chị. Nhưng em không muốn lần đầu tiên chúng ta gặp nhau mà lại đề cập tới chuyện này nên hôm nay chỉ im lặng thôi chị nhé. Mà em không biết chị thích hoa gì, có lần em thấy chị chụp ảnh

với cánh đồng hoa oải hương nên em nghĩ chị thích hoa oải hương, không ngờ đúng thật, song sinh có khác, tâm đầu ý hợp ghê nhỉ...”

-Chúng ta về thôi- nó đột ngột đứng dậy

-Tâm sự xong rồi hả- Kent cảm thấy tâm trạng nó có vẻ tốt hơn

-Ừ xong rồi- mặt nó hớn hở như bắt được vàng- Ồi thôi chết, tôi để quên đồ ở đây rồi, anh ra lấy xe trước đi, tôi ra sau

-Chắc chắn, đi được nửa đường rồi mới nhớ ra, đầu óc nhiều lúc hơi treo ngược cành cây rồi đấy Kyo- Kent mỉm cười nhìn theo cái bóng của nó

...

-Tôi biết ngay là hai người mà

-Cũng đến thăm mộ Kenny à Kevin?- Kent ngước mày nhìn hấn- Sao cậu biết là chúng tôi tới?

-Lúc tôi đi về, tôi thấy hai dáng người đang đi vào, khi tới chỗ để xe thì tôi nhìn thấy xe của Kyo nên tôi biết ngay là hai người- hấn liền thoáng nói (giống kiểu conan phá án :D)- Mà hai người có quan hệ gì với Kenny?

-Chúng tôi tới đây bởi...

-Cái túi, cái túi vừa rồi mình vứt đâu nhỉ?- nó nhìn quanh tìm cái túi mình vừa bỏ quên lại- Ừm...Ừm

Nó cảm thấy có người vừa bịt chặt mũi mình bằng một chiếc khăn tẩm thuốc mê. Mắt nó nặng trĩu dần, nó mất dần ý thức...

-Kenny là chị song sinh của Kyo

-Không thể nào!- hấn ngạc nhiên- Kenny hơn tôi và Kyo 1 tuổi, làm sao mà có thể làm chị em song sinh với Kyo được chứ

-Đó là vì Kenny muốn giấu tuổi thật với cậu- Kent tiếp- Kenny không muốn cậu biết thân phận thực sự của mình

-Vậy Kenny là ai?!

-Kenny là...

Tít...Tít...Tít... Tiếng chuông báo tin nhấn gián đoạn cuộc nói chuyện của hấn và Kent

Mặt cả hai người đều tối sầm lại khi đọc tin nhắn

-Cậu cũng nhận được à?- Kent nhìn hấn

-Đúng vậy, bọn khốn nạn nào đó đã bắt Kyo rồi- hấn nghiêng răng nghiêng lợi

-Chúng hện ta ở nhà kho bỏ hoang phía Nam ngoại ô thành phố, đây có thể là cái bẫy, để tôi gọi thêm người- Kent bấm bấm điện thoại

-Không được, chúng nhấn với tôi là chỉ được đến một mình, không chúng sẽ giết ngay Kyo- hấn ngăn Kent lại- Đi thôi, càng dây dưa Kyo càng nguy hiểm hơn đó

Ào.....

Nó thấy mình bị dội nước lạnh vào người, nó dần lấy lại được ý thức

-Dậy rồi sao Kyo?- một giọng nữ cao vút cất tiếng

-Hửm- nó nhúu mày nhìn xem ai vừa nói- Anna?!

-Đúng, là tôi- Anna nhếch mép nhìn nó cười

-Cậu đưa tôi tới đây làm gì?

-Cô cần một lí do chứ gì? Chắc hẳn cô đã biết cô và Kenny là chị em sinh đôi rồi nên mới đến viếng mộ Kenny đúng không? Chắc cô cũng biết tại sao Kenny lại tự tử vào 2 năm trước đúng không? Và lần này tôi muốn cô cũng theo chân chị mình luôn để hoàn thành kế hoạch 17 năm trước của cha tôi

Khuôn mặt Anna hiện lên vẻ chết chóc

-Vậy chính gia đình cô cũng là người ám sát ba mẹ tôi- nó trừng mắt nhìn Anna

-Không phải gia đình tôi làm- Anna vênh mặt lên

-Là gia đình tôi làm- một giọng nam trầm ấm vang lên

Nó quay đầu nhìn người con trai đang từ từ tiến vào

-Còn nhớ tôi không Kyo?- người con trai đó cúi xuống nhìn nó, để lộ ra khuôn tai cánh quỳ trắng- Mà chúng ta mới gặp nhau hai lần, làm sao cô nhớ tôi được chứ

-Người là người đã từng đến bang của ta một lần, được thế giới đem gọi là tử thần- nó nghiêng răng- Và cũng là một thằng nhóc chó chết khôn nạn giết hại ba mẹ tao vào 10 năm trước

-Ồ ồ, cô bé có trí nhớ tốt ghê ta- tên đó cười- Mà cô mới biết thế thì chưa đủ đâu, tôi giới thiệu đằng hoàng nhé. Tôi tên là Zack, năm nay vừa tròn 25 tuổi

-Anh Zack, hai người họ đến chưa?- Anna hỏi Zack

-Hai tên đó đi đến cửa nhà kho rồi, chắc tầm 1-2 phút nữa là lên đến đây thôi- Zack nhìn nó “trìu mến”

-KYO?!

-Vừa nhắc đã đến rồi kìa, thiêng ghê- Zack cười khểnh

-Anh Zack, Anna, sao hai người lại ở đây?- hấn ngạc nhiên

-Các người đã làm gì Kyo rồi?- Kent gầm lên

-Bình tĩnh nào hai người, cuộc chơi chỉ vừa mới bắt đầu thôi- ánh mắt Zack lóe lên tia sáng ma mị

-Sao anh lại làm vậy hả Zack?- hấn nhìn nó đang bị trời lo lắng- Cả em nữa sao Anna

-Em chỉ làm những việc gì có lợi ỉnh thôi- Anna trả lời

-Được rồi- hấn thở hắt- Vậy thì Kevin này cũng sẽ làm mọi việc để bảo vệ người con gái mình yêu (hết thích ời, chuyển sang iu ời :D)

-Anh hùng cứu mỹ nhân hả, được rồi, vậy anh với chú sẽ solo một trận nhé, còn tên kia (chỉ vào Kent) sẽ bị trời đề phòng hai người câu kết với nhau đánh lén- Zack mỉm cười

-Được- hấn dứt khoát

Nó nghe xong liền nhìn hấn lo lắng, nó biết hấn rất mạnh, hấn còn mạnh hơn cả Kent, nhưng như vậy là chưa đủ. Bởi nó nhìn thấy Zack là một người mưu mô, xảo quyệt, không đời nào tên đó chịu solo một trận công bằng. Nó vùng vẫy, nó muốn cắt phăng cái dây đang trói chặt mình lại

Keng...

Nó thấy một ánh sáng nhỏ vừa đáp xuống ngay cạnh mình

“Được rồi, phải nhanh chóng thôi”

-Nào nào, vì tình nghĩa huynh đệ, anh cho chú chọn một vật ở đây làm đồ tự vệ đấy

-Cảm ơn anh, nhưng em không cần, em muốn công bằng

-Thôi nào, vậy anh và chú, mỗi người một cái nhé- Zack ném cho hấn một cây mã tấu- Game Start!

Vừa dứt lời, Zack phi tới chỗ hấn nhanh như cắt, quá bất ngờ, hấn nhảy sang một bên tránh lưỡi dao của Zack. Nhưng hấn càng tránh, Zack càng tiếp tục xông tới, không cho hấn một cơ hội để phản đòn

“Thời cơ đây rồi”

Hấn tung người, đá văng cây mã tấu trên tay Zack

-Anh thua rồi Zack, thả mọi người ra đi- hấn thất vọng nhìn Zack

-Trừ khi anh chết, anh mới thả bọn chúng ra- Zack khinh khỉnh nói- Chú chỉ cần vung tay lên thôi là mọi người được thả rồi đấy

-Chúng ta là huynh đệ lâu năm, em không muốn làm vậy

-Kevin à, chú nhớ anh có nói mọi hành động đều có hai trường hợp xảy ra không, chú là một ác quỷ, không ai dám phản đối, nhưng chú lại quá nhân từ chú biết không? Bang chủ White Evil- Zack đứng phắt dậy, nhanh như sóc cướp lấy thanh mã tấu trên tay hấn- Game over rồi Kevin à!

-Not yet my bro- hấn mỉm cười

Vừa dứt lời, một toán người ập vào

-Anh Zack, xin lỗi nhé, vì anh vi phạm luật của bang nên em sẽ phải làm điều phải làm thôi- hấn nhìn Zack

Hấn kêu người cởi trói cho Kent, tiến tới chỗ nó đang bị trói

-ANNA, BỎ CON DAO XUỐNG- hấn hốt hoảng

-Em không bỏ, ai cũng vì con nhỏ này mà lạnh nhạt với em, em không muốn như vậy, lúc em tuyệt vọng nhất thì anh Zack đã đến động viên em, nhưng giờ anh Zack đã thất bại rồi, vậy để em tự tạo ra hạnh phúc của mình đi- Anna tay lăm lăm con dao kề sát cổ nó

-Đừng lại đây Kevin- nó nhẹ nói- Anna, Kyo không muốn Anna trở nên như vậy đâu. Đừng dấn vào vết xe đổ của chính mình nữa Anna à, Kyo biết ai cũng có nỗi lòng riêng nhưng đừng để nó cám dỗ mình làm điều xấu

Anna nghe nó nói xong, buông thõng hai tay, nước mắt rơi lã chã, gục mặt xuống sàn khóc nức nở

-Kyo, cho Anna xin lỗi...

Số phận thật trớ trêu, không ai có thể biết trước được điều gì

29. Chap 29

Chap 29:

Ồ...Í...E...

Tiếng xe cấp cứu vang lên khiến tâm trạng ai cũng trở nên căng thẳng.

-Xin người nhà bệnh nhân đứng ở ngoài này chờ, tránh làm phiền tới công việc

-Cầu trời cho Kyo đừng làm sao- hấn thất thần nhìn vào cửa phòng mổ trắng toát đến rợn người

-Thật không ngờ!

-Kyo, cho Anna xin lỗi

Vừa dứt lời, Anna bật dậy, rút một con dao nhỏ được giấu dưới đế giày xông thẳng về phía nó. Quá bất ngờ, nó không kịp tránh, chỉ trân trân nhìn vào lưỡi dao đang hướng về phía mình.

Một dòng máu đỏ tươi đang chậm chậm chảy ra, áo nó thấm dần thành một vệt đỏ dài. Nó choáng váng, không phải vì do mất máu mà vì hành động của Anna...

4 tiếng dài đằng đằng trôi qua, ai ai cũng chăm chăm nhìn vào cánh cửa phòng mổ. Khuôn mặt hấn hiện rõ lên vẻ lo lắng, Kent ngồi lặng im trên ghế chờ, không ai nói gì, chỉ cầu mong cho ca mổ của nó thành công

“Ông trời ơi, ông đã lấy đi một người con gái quan trọng với tôi rồi, xin ông đừng lấy thêm cô ấy nữa, tôi xin ông”

-Dao mổ

-Đây ạ

-1 lít nước muối sinh hòa, tiếp thêm máu cho bệnh nhân đi

-Bác sĩ, huyết áp bệnh nhân giảm đột ngột

-Tiêm thuốc tăng áp

-Huyết áp vẫn không lên, không ổn rồi bác sĩ

-.....

-Mình đang ở đâu vậy?- nó nhận thấy mình đang ở một khoảng không vô định

-Kyo- một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên- Chào em

-Chị là...?!

-Cũng 17 năm rồi nhỉ, em gái...

-Kenny?!

-Uh- Kenny mỉm cười nhìn nó

-Chị, em đang ở đâu vậy?- nó ngó quanh quất

-Đây là, hư vô, thật giả lẫn lộn- Kenny vẫn đứng lặng im cười nhẹ- Có thể nói rằng đây là ranh giới giữa sự sống và cái chết

Nó nhìn Kenny, nó chưa bao giờ tin vào những điều mê tín như vậy

-Kyo, chào con, chúng ta nhớ con lắm

Nó nhận ra giọng nói quen thuộc. Một giọng nói mà 10 năm nay nó chưa được nghe

-Ba...Mẹ..- nước mắt nó trực trào, nó muốn chạy tới mà ôm chầm lấy họ

-Kyo, dừng lại đây với chúng ta- ba nó ngăn

-Tại sao?! Con muốn về bên ba mẹ lâu rồi, tại sao ba mẹ lại hắt hủi con- giọng nó nghẹn lại

-Nếu con qua đây, con sẽ cắt đứt hoàn toàn với dương gian- mẹ nó nhìn nó mà lòng quặn đau. Bà cũng muốn nó tới đây, nhưng là một người mẹ bà không thể làm vậy- Mẹ tin con còn lưu luyến với những người đó rất nhiều

-Không! Con không muốn ở lại cái thế giới đó nữa, một thế giới chỉ có sự thù địch và ganh ghét lẫn nhau, dùng mọi thủ đoạn để đạt được thứ mình muốn- nó chậm chậm bước tới phía mà ba mẹ mình đang đứng- Con không muốn, con muốn trở lại thành cô gái bé nhỏ luôn luôn nép trong vòng tay ba mẹ

Ba nó nhìn nó, ông mỉm cười, đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng

-Vậy con hãy lắng nghe đi

“-Kyo, đừng ngủ nữa, dậy đi, tôi xin cô đấy

-Kyo, ai ai cũng mong em tỉnh lại đó, ai cũng mong nhìn thấy nụ cười của em, tỉnh dậy đi

-Kyo, chị không muốn em như vậy đâu, hãy tỉnh dậy và trêu chọc mọi người như xưa đi

-Kyo, cháu yêu, cháu hãy mở mắt ra đi, mọi người đều lo lắng cho cháu lắm đấy, đừng khiến mọi người lo lắng thêm nữa”

-Họ... họ đang thương hại con ư?- nó nhìn ba mẹ mình ngờ vực

-Không phải đâu Kyo à! Họ đang quan tâm tới em đó, em luôn nghĩ mình đơn độc nhưng em không thử tìm kiếm xem xung quanh mình vẫn còn rất nhiều người đang chờ che ình sao?!- Kenny cười nhẹ

-Đừng cố chấp, ba mẹ biết con sẽ không bao giờ bỏ mặc họ mà

-Vậy... vậy con phải làm sao?- nó thấy sống mũi mình cay xè

-Hãy quay đầu lại, đi về phía ánh sáng đó, con sẽ gặp lại những người con yêu thương nhất...

Hắn gục đầu bên giường bệnh của nó, từ khi nó hôn mê tới giờ, hắn chưa bao giờ rời khỏi nó, dù chỉ một bước. Hắn ngẩng nhìn gương mặt thiên thần xinh đẹp nhưng thiếu đi sức sống mà lòng quặn đau

“Kyo, tỉnh dậy đi, nhìn em như vậy tôi đau lắm”

...

Hắn nhận thấy một sự chuyển động nhẹ của nó. Hắn nhìn thật kĩ, hắn thấy những ngón tay thon dài của nó khẽ động dậy

-Bác sĩ, Kyo tỉnh rồi- hắn vui sướng, chạy vọt đi tìm bác sĩ (trẻ con thế :3)

-Đến bệnh viện đi, Kent gọi bảo là Kyo tỉnh rồi đấy- Nanami đứng dậy, nói với Tom, Jenny, Jimmy và Kent

-Thật sao, vậy em đi trước đây!- mắt Kent sáng lên

-Thật sự là không có chuyện gì xảy ra nữa ư?!- Tom lẩm bẩm

-Thôi nào Tom, đứng đó làm gì, Kyo tỉnh lại rồi thì phải vui lên chứ- Jimmy vỗ vai Tom

-Đi nào- Jenny hớn hở kéo Tom và Jimmy ra xe

-Kyo- Kent mở toang cửa phòng bệnh của nó- O...

Kent thấy hắn đang ngồi thất thần nhìn nó, còn nó thì đang ngơ ngác nhìn mình và hắn

-Anh là ai vậy?- nó cất tiếng

-Chuyện gì đã xảy ra vậy Kevin?

-Bác sĩ bảo Kyo... bị mất trí nhớ tạm thời- giọng hắn đều đều, không cảm xúc

-TIỂU MỤI MỤI ĐÁNG YÊU CỦA TÝ ĐÂU RỒI- Jenny nhảy chân sáo vào phòng- Sao cứng nhìn tỷ ngạc nhiên thế?!

-Mọi người là ai?!- giọng nó run run

-Kyo bị mất trí nhớ tỷ ạ- Kent nhìn nó buồn

-CÁI GÌ?! MẤT TRÍ NHỚ?!- Nanami tròn mắt nhìn nó- Đùa nhau à?

-Thôi nào Nanami, nhỏ tiếng đi, Kyo vừa mới tỉnh dậy mà- Tom nhắc nhở- Chúng ta ra ngoài mua đồ ăn cho Kyo đi

-Nhưng... Nhưng... Nhưng...

-Thôi nào, chúng ta đi thôi, Kent đi xách đồ luôn đi- Jenny nháy mắt

Tất cả mọi người bị Jenny túm cổ ra khỏi phòng. Trong phòng chỉ còn lại hấn và nó, không khí ngột ngạt khác thường

Mất trí nhớ sao?! Ông trời thích đùa cợt người khác ghê

30. Chap 30

Chap 30:

-Từ từ nào, sao kéo mọi người ra đây làm gì? Sao không vào nói chuyện với Kyo?- Nanami dừng lại

-Bình tĩnh nào- Jenny phẩy phẩy tay- Kent, đi mua ọi người nước đi nhé

-Sao em phải đi- Kent phụng phịu vì bị bắt đi

-Mày hay nhớ- Jenny trừng mắt- Đi nhanh lên, đừng để tỷ nói 2 lần

-Vâng ạ- Kent uể oải mua nước

-Giờ nói được chưa bà cô lắm chiêu- Nanami chống nạnh

Jenny ngoắc ngoắc tay kêu Nanami ghé tai lại. Nàng giơ tay cốc một cái rõ đau lên đầu Nanami

-Ồ với Kyo bao lâu rồi mà không biết nó đang giả vờ hử- Jenny hừ lạnh

-GIẢ VỜ?!!- Nanami, Jimmy ngạc nhiên

-Con bé đang muốn thử lòng Kevin- Tom tiếp lời- Nó muốn biết cậu ta có thực lòng yêu mình không hay chỉ lưu luyến hình bóng của người chị sinh đôi

-Vậy là con bé sẽ chọn Kevin thay vì Kent sao- Jimmy thở dài

Keng...Keng...Keng...

Kent đứng đấy, mắt mở to nhìn những người huynh đệ của mình, anh không tin, anh không muốn tin. Anh không muốn chấp nhận sự thật đó, anh yêu nó rất nhiều, yêu nó vô bờ bến, nhưng tại sao nó lại chọn hấn. Kent chạy lên phòng bệnh của nó, anh đứng ở cửa, lưỡng lự không biết mình có nên vào không

-Kyo, cậu không nhớ tôi là ai sao?

-Chúng ta có quen nhau sao?- nó nghiêng nghiêng đầu nhìn hấn

-Cậu thật sự không nhớ ra tôi sao?- hấn nói trong tuyệt vọng- Nhưng yên tâm đi, tôi sẽ khiến cậu nhớ ra tôi là ai

Hấn cười tươi nhìn nó, hấn sẽ không đầu hàng số phận nghiệt ngã đâu, hấn sẽ bắt đầu lại từ đầu, hấn sẽ khiến nó có những kỉ niệm đẹp với mình

“Tôi xin lỗi”

-Cậu tên là gì vậy, cậu cứ bảo là biết tôi nhưng tôi lại không nhớ ra cậu- nó cười ngây thơ

-Tôi tên Kevin- hấn toát nhìn nó

-Tên đẹp đấy- nó mỉm cười, có gì đó thoáng buồn- Vậy cậu kể thêm về mình đi, tôi muốn biết nhiều hơn về cậu

Hắn tròn mắt nhìn nó, hắn chưa bao giờ thấy nó dễ tính như vậy. Hắn muốn nhảy bổ tới ôm nó nhưng hắn phải kìm chế để gây ấn tượng tốt với nó :3

-Tôi cũng không có gì đặc biệt cả, gia đình tôi cũng như gia đình cậu thôi- hắn chớp chớp mắt ngây thơ (anh rất biết cách giữ bí mật)

-Nè Kevin- nó nhìn hắn mắt long lanh

-???

-Tôi đói, cậu mua gì đó đi- nó lấy tay xoa xoa bụng, mắt long lanh long lánh ánh sao :D

-Được rồi cậu thích ăn gì để tôi đi mua- hắn đứng dậy bước ra phía cửa

-Bim bim và coca- mắt nó sáng lên

-Không được, cậu chưa lành hẳn, đợi tôi đi mua phở à ăn- hắn lắc đầu chịu thua nó

Một mình nó ngồi lặng im trong phòng, nó không biết mình sẽ đối mặt với hắn thế nào, từ nãy nó đã cố gắng gượng cười, giả đồ như bị mất trí nhớ thật. Nó thở dài, nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ

Cốc..Cốc...Cốc...

-Mời vào- nó cất tiếng- Chào mọi người

-Hết mất trí nhớ rồi à?- Nanami cười cười

-Nhìn mặt mấy người là biết mấy người biết muội nói dối- nó bĩu môi

-Vậy muội định thế nào?- Jenny ngồi xuống cạnh nó

-Đợi mấy ngày nữa, em sẽ cho Kevin câu trả lời- nó thở dài lần nữa- Kent đâu rồi chị Jenny?

-Nó cần mấy ngày để dưỡng tâm ý mà, muội cứ yên tâm mà nghỉ ngơi đi- Jimmy xoa xoa đầu nó

-Thôi thôi, chúng ta về đi không lộ hết vụ mất trí nhớ này đấy- Tom khua khua tay

-Mấy người về hết đi, muội cần ngủ để tĩnh dưỡng lại tinh thần- nó cười tươi rói, chào mọi người rồi chồm chồm nằm xuống

Cạch...

Khi nghe thấy tiếng đóng cửa, nó lật chăn ra, hướng tầm mắt ra ngoài, nghĩ vu vơ. Nó cảm thấy những cơn gió mùa thu bắt đầu về, mơn man vuốt ve khuôn mặt thanh tú của mình, những cơn gió dần dần đưa nó chìm vào giấc ngủ...

-Chưa gì đã ngủ rồi- hắn cười, vuốt tóc nó sang một bên- Giờ phở biết để ai ăn đây?! OÁI...

-Ồ, xin lỗi- nó vừa xoa xoa trán của mình, vừa rớt rít xin lỗi hắn

-Tự nhiên bật dậy làm gì hả Kyo?- hắn xuyết xoa

-Tôi ngửi thấy mùi thức ăn- nó chỉ chỉ vào cặp lồng phở hắn đang cầm- Cậu mua cho tôi đúng không?

-Vâng thưa mợ hai, đợi tôi đổ ra bát đã- bắt mở cặp lồng phở ra, nó cứ hít lấy hít để hương phở (tham ăn :v)- Này ăn đi

-Cảm ơn- nó đưa tay đỡ lấy bát phở

-Từ từ đã- hắn rút bát phở lại, nhìn nó cười nham hiểm- Để tôi bón cho cậu

-Cậu điên à?!- mặt nó hơi hồng hồng- tay tôi có làm sao đâu mà để cậu bón, đưa đây, tôi đói rồi

-Cậu không để tôi bón thì thôi, tôi đem cho người khác bát phở này vậy- hắn đứng dậy

-Bình tĩnh nào ca ca Kevin, cho tiểu muội ăn đi mà, 3 ngày hôn mê tiểu muội chưa ăn uống gì rồi- nó kéo gấu áo hần, nước mắt lưng tròng

-Vậy có để cho tôi bón không?

-Ừm...À...- nó lưỡng lự

-Thôi, tôi đem đi vậy- hần quay ngoắt người bỏ đi

-Được rồi, bón thì bón đi- nó bắt lực, đành chịu thua

-Có thể chứ- hần nhảy tót sang ngồi bên cạnh nó- Nói “A” đi nào

Mặt nó đỏ hồng lên, ngập ngừng há miệng để cho hần bón phở cho ăn.

-Được rồi, cậu uống thuốc đi, tôi đi trả bát- hần đứng dậy bước ra cửa

-Này- nó gọi giật hần lại- Cậu đi về đi tắm đi, cậu sắp thành hủi rồi đấy

-Tôi có bẩn đâu, tôi không tắm một tuần cũng chả sao- hần ngấm lại mình

-Tôi bảo tắm là tắm, cậu định cãi tôi à?- nó trừng mắt nhìn hần

-Dạ dạ thưa nương nương, thần đi tắm rồi quay lại ngay- hần cười toe toét như hoa nhìn nó

Quyết định của nó?! Đó là gì đây? Chap sau mọi chuyện sẽ sáng tỏ

P/s: Tình cảm của nó với Kevin dạo này tốt lên rồi đấy :3

31. Chap 31

Chap 31:

Trong những ngày tiếp theo, hần vẫn ngày ngày tới phòng bệnh của nó, chăm sóc cho nó từng li từng tí một (em bắt đầu thấy anh giống mẹ của chị Kyo :P). Nó cũng dần cảm thấy trong mình có gì đó bắt đầu thay đổi, một cảm giác mới đã xuất hiện trong nó, một cảm giác nó chưa bao giờ biết tới...

-Hú hú, ngày Kyo xuất viện đã tới- Jenny nhảy tung tung trong phòng bệnh của nó- Mở party ăn mừng đi

-Bình tĩnh nào Jenny- Jimmy chặn đứng Jenny lại

-Hôm nay muội muội tôi có kế hoạch gì không nào?- Tom nói nhỏ vào tai nó

-Tất nhiên rồi, 1 tuần không quá dài cũng không quá ngắn, nó đã khiến em đưa ra được quyết định- nó mỉm cười- Muội nhờ mọi người chút...

Tất cả đều mỉm cười (nham hiểm) sau khi nghe nó nhờ vả

-Ê Kevin, đi mua thêm ít túi để đựng đồ này của Kyo đi- Nanami vỗ vai hần

-Hơ?! Vâng ạ- hần ngoan ngoãn nghe lời

-Rồi, chúng ta đi kiểm cốc thủy tinh thôi, khi nào Kevin về thì huynh sẽ gõ cửa 3 lần nhé- Tom cười cười

-Nhờ cả vào mọi người đấy-nó cười nhẹ

-Yên tâm đi, chúng ta mà làm làm thì tất cả đều ok hết- Jenny phẩy phẩy tay, bước ta ngoài

-Kent nó không đến thật à?- Nanami lo lắng

-Đành vậy thôi, như vậy cũng chứng tỏ rằng Kent không đủ can đảm- Tom thở dài- Thành bé đó quyết định ngày kia sẽ sang Mỹ, không quay trở lại nữa

-Kyo có biết chuyện này không?- Jimmy hỏi

Tom lắc đầu

Không gian trở nên trầm mặc, bỗng nhiên mắt Jenny sáng lên...

-Nhân vật chính của chúng ta đến rồi

-Mọi người ra đây làm gì?- hấn ngơ ngác nhìn

-Đi ra ngoài một chút ý mà- Tom cười xòa

CHOANG...

Hấn nghe thấy tiếng đổ vỡ, chạy vọt vào phòng. Hấn thấy nó đang nằm trên sàn, bên cạnh là mảnh vụn vỡ của đồ thủy tinh

-Kyo, cậu ổn chứ?- hấn kéo nó ra khỏi chỗ đó, phủi những mảnh vụn còn vương trên người nó

-Kevin, cậu làm gì tôi vậy, sao lại ôm tôi vào lòng cậu, xê ra một chút- nó nhảy ra khỏi vòng tay của hấn

-Ồ.- hấn bỗng nhiên cảm thấy hụt hẫng- Cậu, làm sao vậy?!

-Tôi làm sao, có cậu làm sao ế, tự nhiên ôm ôm ấp ấp người khác như kiểu thân thiết lắm ý- nó khinh khỉnh nhìn hấn

Hấn vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra

-Anh nghĩ chúng ta nên gọi bác sĩ để kiểm tra lại cho Kyo xem sao- Tom tròn mắt nhìn nó

-Kiểm tra cái gì, đi về, lằng nhằng lằng nhằng lắm chuyện- nó gắt- Muội về trước đây, tẹo nữa mọi người gửi đồ về nhà uội nhé

Nó đóng sầm cửa lại, bỏ lại hấn đang ngơ ngác ngác như con bò đeo nơ, còn huynh đệ tỷ muội của nó thì quá sock, họ không ngờ nó lại hành động như vậy

*Sao lại thế?

*Chị, tưởng phải ôm nhau thắm thiết chứ?!

*Chả nhẽ Kyo chọn Kent????

*Con bé này, hành động thất thường vậy

Mọi người đang trao đổi với nhau bằng ánh mắt, không để hấn biết

Về tới nhà, nó ngồi phịch xuống ghế, ngửa mặt lên trần, thở dài náo nề

-Cháu về rồi à?- ông Hùng đi xuống tầng, gặp nó đang hồn lìa khỏi xác

-Cháu chào ông- nó vẫn không nhúc nhích- Kent chưa về hả ông?

-Ừ, 1 tuần rồi thằng bé không về nhà, nó bảo đừng tìm nó- ông Hùng buồn rầu nói

-Ra vậy- nó lấy tay day day thái dương- Cháu xin phép về phòng ạ

“Dạo này cháu hành động lạ vậy Kyo”

-Tên Kent chết tiệt, anh ta định đi luôn chắc- nó đấm cái gối bùm bụp, tưởng tượng đó là mặt của Kent

Nó biết chứ, nó cảm nhận được tình cảm của anh dành cho nó, nhưng nó không dám nhận, nó chỉ coi Kent như một người anh trai của mình. Nó cũng biết, ngày nó mới tỉnh lại, Kent đứng ngoài cửa và nghe thấy toàn bộ cuộc nói chuyện của nó và hấn, rồi Kent lẳng lặng bỏ đi, không nói một lời nào

-Thôi thôi, cuộc đời của ai người ấy tự lo, mình sẽ không xen vào- nó xua xua tay, thanh lọc đầu óc của mình

-Anh Jimmy, Kyo bị làm sao vậy?- hấn lắc lắc tay Jimmy nì nèo

-Anh biết anh chết liền đó- Jimmy nhăn mặt

-Thế cô ấy hồi phục trí nhớ thì cô ấy lại ghét em nữa sao?- mặt hấn hiện rõ vẻ lo lắng

-Chị rất thông cảm cho chú nhưng chị nói thật chị cũng không hiểu con bé đấy đang nghĩ gì nữa rồi- Jenny vỗ vai hấn tỏ vẻ ‘đồng cảm’

Hấn thấy toàn thân mình lạnh toát, hấn sợ, hấn sợ phải mất nó thêm một lần nữa

-Thế em phải làm gì bây giờ?!

-Chờ đợi- Tom trả lời gọn lỏn

Hấn không hiểu, đầu óc hấn hiện giờ đang như mớ bòng bong, hấn không tài nào có thể suy nghĩ thêm gì nữa. Nếu Tom nói hấn phải chờ đợi, hấn sẽ chờ, hấn sẽ làm tất cả để nó không xa lánh mình nữa

Ting...Ting...

-Kyo nhắn tin này- Nanami ngạc nhiên nhìn dòng chữ ‘new message from Kyo’

-Đâu? Đâu cơ?! Con bé nhắn gì đấy- tất cả đều chúm mũi nhìn vào màn hình điện thoại của Nanami

-Ngày mai... Bảo Kevin lên sân thượng của bar White Evil???

-Sao lại tới địa bàn của bang em làm gì?- hấn há hốc mồm, tưởng chừng có thể cho nguyên cái cổ vô

-Ô, p/s: Chỉ một mình cậu ta tới, cấm... các sư huynh, sư tỷ... đi theo- Jenny tiu ngưu nhìn dòng chữ to tổ chẳng ở cuối tin nhắn

Tất cả đều ‘ban phát’ cho hấn ánh mắt đáng thương, không ai biết hấn có toàn thân trở về sau khi đi gặp nó

Thật đáng thương cho Kent và Kevin TT.TT

32. Chap 32

Chap 32:

-Chúng em chào bang chủ ạ- một đám người cung kính cúi chào hấn

-Ồ ờ- hấn phẩy phẩy tay- Từ nãy có ai tìm ta không?

-Làm gì có ai ạ?- tất cả đều đồng thanh

Hấn không nói gì mặt tiu ngưu như bánh đa nhúng nước

-À, ta có việc đi lên sân thượng nhé, đừng có để ai lên đấy- nhớ lời nó, hấn thất thểu đi lên sân thượng

-Vâng ạ- những người dưới trường hấn dạ ran

Mặt ai cũng đang cố nhịn cười, hấn vừa đi khuất, tất cả đều cười phá lên

-Bang chủ dễ thương ghê

-Liêu xiêu vì một người con gái, không ngờ bang chủ lại là một người giàu tình cảm như vậy. hahaha

-Mặt buồn rười rượi cơ đấy hihihii

-Sao tối um vậy?- hấn lần sờ đi tìm công tắc điện

BỤP...

-Chào Kevin

Nó đứng đó, giữa những ánh nến lung linh. Hôm nay nó thật đáng yêu, tóc búi cao để lộ ra cái gáy thon gọn trắng muốt, khoác lên mình bộ váy đen chấm bi trắng với chiếc nơ to đính ở phía eo cùng đôi giày đen mang hơi hướng Lolita, trông nó như một thiên thần thời hiện đại

-Ồ, Kyo?!-- ngạc nhiên lấp bắp mãi mới nói được mấy từ

-Sao mà mắt trở lờn vậy Kevin? Ngồi xuống ghế đi chứ- nó nhẹ nhàng cất tiếng (chả giống Kyo tí nào :P)

-Ồ... À ừ, cậu cũng ngồi đi- hấn như con ro-bot đã được lập trình sẵn ra kéo ghế cho nó

-Tôi có một chuyện muốn nói với cậu- nó nhìn thẳng vào mắt hấn khiến tim hấn đập thình thịch- Tôi muốn hỏi...Ồ muốn hỏi

Nó càng ngập ngừng, hấn càng sốt ruột

-Cậu muốn hỏi gì?

-Tôi muốn hỏi là cậu giữ Anna và Zack ở đâu- nó nói liến thoắng

Rầm...Xoảng...Xoảng... Hấn cảm thấy đầu óc mình đang vỡ loãng xoảng như thủy tinh, hấn cực kì sock, không ngờ nó hẹn mình tới đây chỉ hỏi vậy

-Tôi đang giam lỏng hai người họ ở đây, cậu đừng lo, ai người họ không còn làm hại được cậu nữa đâu- hấn thở dài

-Không phải vậy- nó lắc đầu- Tôi muốn cậu thả họ ra, thù hận sẽ nối tiếp thù hận nếu chúng ta đối xử với họ như vậy

-Cậu có muốn gặp họ không?- hấn nhìn nó triu mến

-Ừm- nó gật đầu nhẹ

-KYO?!- Anna giật mình khi thấy nó bước vào trong căn phòng

-Chào hai người- nó mỉm cười nhẹ nhìn Anna và Zack- Anna, lại đây để Kyo nhìn kĩ Anna hơn nào

Anna rụt rè tiến lại tới phía nó, nó xoay xoay người Anna, dò xét điều gì đó

-Tốt rồi, cậu không sút cân, Kevin vẫn đối xử với tốt với cậu, tớ không lo nữa rồi- nó thở phào nhẹ nhõm- Zack tôi muốn nói chuyện riêng với cậu chút

Nó và Zack đi ra ngoài nói chuyện với nhau tầm một lúc thì nhanh chóng quay trở lại căn phòng đó. Nó lại hớn hở chạy tới phía Anna hỏi han cô bạn mà nó cực kì trân trọng

...

-Anh và Kyo nói về chuyện gì vậy?- hấn lạnh lùng hỏi Zack

-Không có chuyện gì đâu- Zack cười nhẹ, lắc đầu- Mà cô bé đó là một người con gái tốt đó

-Ừ, Kyo là một cô gái thân thiện, nhiệt tình và đáng yêu vô cùng- hấn cúi đầu cười nhẹ

Zack ngạc nhiên khi thấy biểu hiện của hắn

-Em giai tôi biết yêu rồi đây- Zack cười tủm tỉm

-Thôi đi nhớ, em biết yêu lâu rồi- hắn nói vui- Mà sau này anh định thế nào?

Hắn bất ngờ đổi chủ đề khiến Zack hơi giật mình

-Anh nghĩ là...

-CÁI GÌ ?!- nó hét toáng lên, khiến hắn và Zack đều quay lại nhìn- Tên kia, đám cưới với Anna là sao? Nói rõ cho tôi xem nào?

Nó túm lấy cổ áo Zack lắc lắc lắc để, mắt Zack hiện rõ những ngôi sao đang bay bay. Hắn túm tay nó, giằng nó ra khỏi Zack

-Giải thích nghe coi- giọng nó lạnh lạnh xối xả vào mặt Zack

-Bình tĩnh đi Kyo- Anna ngăn cản nó lại, đề phòng nó làm thương Zack- Bình tĩnh đi rồi Anna kể lại mọi chuyện cho

Nó ngồi xuống, trấn tĩnh lại tinh thần, điều chỉnh lại nhịp thở của mình. Trong lúc đó, hắn...

-Anh Zack, anh với Anna định lấy nhau à? Hai người yêu nhau như thế nào? Lâu chưa? Từ bao giờ? Kể đi Zack- hắn mặt thì điềm tĩnh nhưng mồm thì bắn súng liên thanh

-Đây đây, bọn tôi kể đây- Zack ấn hắn ngồi xuống cạnh nó- Chúng tôi yêu nhau khi bị nhốt ở đây, chúng tôi biết rõ chắc chắn đó là tình cảm chân thật, không lừa lọc

Trong khi Zack tỉnh bơ nói thì nó trợn mắt trợn mũi lên nhìn

-Hết rồi?!- nó điềm tĩnh nói

-Vậy muốn thế nào nữa hả cô nương- Zack khoanh tay nhìn nó đang bắt mắt khi nghe kể về chuyện tình của mình

-Lãng nhách- nó bĩu môi- Tôi chán rồi, để lại không gian này cho hai người vậy, tôi đi đây. Kevin đi với tôi đi

Nó lôi hắn ra xe, ấn hắn ngồi vào ghế lái, còn nó thì ngồi vào ghế phụ. Hắn đơ đơ nhìn nó, không hiểu nó có ý định gì

-Làm gì nữa?- hắn ngơ ngơ hỏi nó

-Ra bờ biển phía Đông đi- nó hướng tầm mắt ra ngoài nói

Hắn lạng nỏ máy, chiếc xe Hennessey Venom GT đen lao đi bon bon trên đường

.....

Sau một tiếng lao đi với tốc độ 'ánh sáng', hắn đã đưa nó tới được bên bờ biển

-Nè Kyo! Dậy đi! Tới biển rồi- hắn lay nhẹ nó dậy

-Ừm, tới rồi à?- nó ngái ngủ dụi dụi mắt- Biển đêm đẹp thật đấy

Nó xuống xe, ngửa mặt lên trời ngắm nhìn những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời rồi tháo giày nhẹ bước trên bờ cát trắng mịn. Bỗng nhiên mắt nó sáng lên, nó nhảy tới một phiến đá to cạnh biển, nhảy tót lên đó ngồi, vẫy vẫy tay kêu hắn lại ngồi

-Sao tới đây làm gì?- sau khi an phận ngồi xuống cạnh nó, hắn hỏi

-Tại vì đây là một nơi chứa đầy những kỉ niệm- nó cười nhẹ- Nơi mà ba mẹ tôi gặp nhau

-Ba mẹ cậu lãng mạn thật đó- hắn nằm xuống, thích thú nhìn những ngôi sao đang thi nhau lấp lánh

-Ừ, họ dặn tôi rằng chỉ được tới đây với người tôi yêu thật lòng thôi- giọng nó nhẹ nhàng như tiếng suối

-Ừ...ừ... thật ý nghĩa- hấn gật gù- HẢ????!!!!!!

Hấn bật phất dậy khi nuốt trôi hết những từ nó vừa nói

-Cậu vừa nói gì?- hấn muốn xác minh lại vấn đề

-Tôi nói tôi yêu cậu- nó mỉm cười nhìn hấn

Hấn nghe như sét đánh ngang tai, tim hấn đập liên hồi

-Tại sao?!

-Tại vì lúc ở trong bệnh viện, tôi không có mắt trí nhớ, tôi chỉ giả vờ để thử cậu thôi- nó gãi gãi đầu thú nhận tội lỗi của mình

-Cậu... Cậu... To gan thật- hấn hừ lạnh

-Tôi mà, tha lỗi cho tui đi- mắt nó long lanh nhìn hấn

-Không- hấn trả lời hết sức phũ phàng

-Dậy thôi, tui zề- nó loại bỏ chiến thuật nhõng nhẽo, quay sang giận ngược lại hấn (chị đúng thật là ...==;)

-Ồ từ từ, sao nóng vậy- hấn kéo nó lại

-Tại vì có người chọc tôi giận- nó lườm hấn tóe khói

-Ai làm vậy? Nói đi tôi xử cho- hấn giả ngu giả ngơ

-Thôi khỏi- nó quay lại néo mũi hấn rồi chạy vọt mất đi

Hấn cũng không vừa, chạy theo túm cổ nó lại, chọc léc nó khiến cả hai đều ngã nhào xuống cát, từ đầu đến chân dính toàn cát là cát

-Thôi thôi, không đùa nữa- nó cười chảy cả nước mắt ẩn hấn ra

-Còn giận nữa không?- hấn không chịu để nó ẩn ra, vẫn ôm cứng lấy nó

-Còn- nó cười cười

Hấn tiếp tục chọc léc nó

-Được rồi, không đùa nữa- nó giơ cờ trắng chịu thua- Giờ về đi, người dính toàn cát rồi

Hấn gật đầu, nhẹ nắm tay nó sánh bước ra xe

Đừng tưởng là đã kết thúc, còn tiếp đó *^.^*

P/s: váy của Kyo lấy ý tưởng từ bộ váy Lazy vừa mua đó :D:D:D:D còn đôi giày thì bìa ra đấy, Lazy chả có đôi nào như thế, toàn giày bệt thôi :((

33. Chap 33 End

Chap 33:

-CÁI GÌ????!!!!!!

Tất cả mọi người, thành viên của cả Black Angel và White Evil, thân bằng cố hữu của nó và hấn đang-ton mắt trợn mũi nhìn cái cặp đôi tay trong tay hạnh phúc trước mặt mình

-Vụ này... là sao?! Kyo, muội... đùa bọn huynh à?- Tom lấp bắp nhìn nó

-Muội không có đùa- nó hớn hở nói

-Tại sao giờ mới nói, giữ bí mật với huynh đệ là không tốt đâu- Jenny bĩu môi nhìn nó

-Thôi đi hai người, hôm qua có người mật báo uội là bang chúng ta có thêm một couple mới đó- nó chống nạnh nhìn Jenny và Tom

-Ồ...ờ...- Jenny cứng họng- Cặp nào đấy muội?

Nó từ từ tiến lại gần phía Jenny, hất mái tóc dài của Jenny sang một bên. Một ánh sáng nhỏ lóe lên

-Đừng coi thường mắt đại bàng của Kyo- nó hất mặt nhìn Jenny- Tưởng đeo khuyên tai đôi mà muội đây không nhận ra

-Rồi rồi, Kyo giỏi rồi- hấn nhìn nó cười cười

OAOAOAOAOAOA.... Tiếng khóc nức nở vang lên

-Bang chủ, sao bang chủ nỡ bỏ chúng em mà đi- thành viên của bang White Evil nhìn hấn nước mắt nước mũi rùng rùng (bắn quá :P)

-Ta bỏ các người khi nào- hấn ngơ ngác nhìn

-Vì bang chủ sẽ quan tâm tới Kyo tỷ tỷ mà quên mất chúng đệ

-Đừng có lo, chuyện bang phái và tình cảm phải riêng biệt chứ- hấn phân bua

-Đúng ời, phải quan tâm tới huynh đệ chứ, quan tâm tới Kyo ít thôi- nó dài giọng

-Thôi mà Kyo tỷ tỷ, không có bang chủ thì chúng ta còn bang phó là Zack mà, tỷ không phải lo đâu- một tên đệ của hấn lớn tiếng giải thích

-Rồi, rồi, vậy thì mọi chuyện cũng bắt đầu đâu vào đấy rồi đó- nó xoa xoa cảm ra đáng ông cụ non- Nhưng mà còn một chuyện chưa được giải quyết rõ ràng

-Chuyện gì?/- tất cả mọi người đều bắn khoăn bởi câu nói của nó

-Cái tên Kent chết bắn chết vằm đấy đâu?- nó gần giọng

-Ồm...Kent nó... nó...- Nanami lấp bắp

-NÓI- nó quát

-Nó nói muốn sang Mỹ, không muốn đau khổ thêm nữa- Nanami nhắm tịt mắt nói liến thoắng

-Khi nào đi?- giọng nó nhẹ nhàng khiến ai cũng nổi da gà

-Chắc tầm nửa tiếng nữa là bay rồi- Tom nhìn đồng hồ rồi nói

-Vậy à?/- nó mỉm cười gật gù- Vậy thì chúng ta đi thôi Kevin

Nói kéo hấn đi, mặt cười hòa nhã nhưng xung quanh nó đang tỏa ra một làn khói đen nguy hiểm đến chết người

-Vậy đi ra sân bay luôn sao?- hấn có vẻ khó chịu khi bị nó bắt lái xe tới chỗ của một đứa con trai khác (nói thẳng ra là anh ý đang ghen *cười khúc khích*)

-Không đâu- nó từ tốn nói khiến hấn hơi bất ngờ- Tới bờ biển hôm qua đi

Hấn ngạc nhiên nhưng vẫn làm theo lời nó (không làm chi ý ỳnh cho đấy)

Tới biển, nó mỉm cười bước xuống xe, ngắm nhìn bầu trời cao rộng, tận hưởng bầu không khí trong lành của gió biển thổi vào mặt liền

-Nè- nó gọi hấn- lại đây đi

Nó cười tươi rồi vẫy vẫy tay gọi hắn lại. Hắn đi tới chỗ nó đang đứng, nhìn nó khó hiểu

-Có chuyện gì vậy? Không ngăn cản Kent đi Mỹ à?- giọng hắn có gì đó bức mình

-Cần gì phải ngăn, anh ta ở kia kìa- chỉ tay ra phía mỏm đá mà hôm qua nó và hắn đã ngồi- Anh ta sẽ không bỏ mặc em đâu!

Nó rón rén đi lại gần phía Kent. Từ từ, chậm chậm tiến tới, càng lúc càng gần

-Nè Kent, không đi Mỹ sao- nó nhẹ nhàng vai Kent

-OÁI- Kent giật mình quay lại nhìn trân trân nó- Sao...Sao...em ở đây?...Kyo?!...

-Để tìm người- nó cười nhẹ- Một tên đàn độn dám trốn tránh sự thật

Kent cứng họng nhìn nó, anh biết nó nói đúng, anh là một kẻ hèn nhát, kém cỏi

-Vậy...Kyo...- Kent bật dậy, nắm chặt tay nó- Em cho anh một cơ hội nhé

Hắn thấy vậy liền phi tới phía nó, gạt tay Kent ra

-Anh kia, giờ cô ấy là bạn gái tôi, anh đừng có mà xố lố động vào- hắn lườm Kent tóe lửa

-Vậy... điều tôi không muốn đã trở thành sự thật sao?- Kent buông thông hai tay, nhìn nó đầy đau khổ

-Biết vậy thì tránh xa Kyo một chút đi ông già- hắn hất cằm nhìn Kent

-Còn lâu- Kent cười ranh mãnh- Tôi sẽ dành lại Kyo

Dứt lời, Kent kéo nó vào vòng tay mình, mắt đà, nó nằm trọn trong vòng tay anh. Hắn tức sôi máu nhìn nó đang ‘tay trong tay’ với Kent

-Kyo đi ra nhanh- hắn kéo nó về phía mình

Cứ như vậy, Kent và hắn kéo nó qua, kéo nó lại khiến nó chóng hết cả mặt, mắt hoa lên

-BỰC MÌNH RỒI À NHA!!!- nó giật hai tay của mình ra khỏi tay của Kent và hắn, lừ mắt nhìn hai người- Hai người mà còn vậy nữa là tôi đi kiếm người yêu mới đó

Sau câu nói cảnh cáo của nó, cả hai chàng trai đành ngậm bồ hòn làm ngọt, cun cút nghe lời nó

-Vậy, giờ em chọn ai làm bạn trai mình- cả hai đều đồng thanh

-Em...- nó cười ranh mãnh- Chọn người yêu em nhất

-Vậy???? Chọn ai???

~END

~

34. Ngoại Truyện

Mình không định viết ngoại truyện đâu nhưng mà có vẻ kết thúc hơi cụt nên mình nghĩ lại ngồi viết thêm phần ngoại truyện cũng để giải thích mấy cái khúc mắc ở nhiều nhiều cảnh trước đó

Phần này diễn ra trong khi Kyo, Kevin và Kent đang ở bờ biển *^.^*

Ngoại truyện

-Vậy là Kyo đi tìm Kent rồi à?- Nanami ngơ ngác nhìn theo bóng nó

-Chắc vậy- Tom nhún vai

-Con bé này gan thật, bảo Kevin đi kiểm tình địch của mình, không hiểu con này nó nghĩ cái gì- Jenny tắc lưỡi- Ông nghĩ con này nghĩ gì hả Jimmy?

-Chắc Kyo nó chỉ nghĩ đi kiểm Kent thôi, không sao đâu- Jimmy phẩy phẩy tay

Cốc...Cốc...Cốc...

-Vào đi- Jenny gọi vọng ra

-Chào các cháu- một giọng nam trung niên cất lên

-ÔNG HÙNG!!!!

-Ấy za, nhỏ tiếng thôi các cháu- ông Hùng nhăn mặt

-Sao ông tới đây vậy ông, ông kiểm Kyo ă? Con bé nó không ở đây ông ă- Jimmy liền thoáng

-Không, không, ông không kiểm Kyo, ông muốn nhờ các cháu chút việc thôi

-Chuyện gì ă?!!- mọi người không ai hiểu ông Hùng đang nói gì, đường đường là một người máu mặt trong xã hội mà phải đi nhờ vả bọn nhóc con

-Chuyện này có liên quan tới 3 đứa Kyo, Kent và Kevin- ông Hùng chậm rãi nói

-Ông muốn tách Kent ra khỏi Kyo để con bé hoàn thành nốt nhiệm vụ sao?-Nanami trầm ngâm suy nghĩ

-Hahahaha, không phải đâu- ông Hùng cười lớn- Ta chỉ nhờ các cháu để mất tới 3 đứa nó thôi

-Ừa, vậy cái kế hoạch biến Kevin thành bạn trai của Kyo là sao ông? Có Kent thì kế hoạch sẽ bị cản trở mà- Nanami ngờ người

-Thật ra bố mẹ của thằng nhóc đó rất thân với ta, ta muốn Kyo trở nên nữ tính hơn nên mới nghĩ ra cái kế hoạch đó để con bé nghe theo- ông Hùng cười trừ

-Ông thật là thâm nho, chúng cháu bái phục ông

-Thôi nào, có gì đâu

-Nhưng thực sự kế hoạch của ông đã thay đổi được Kyo đó-Tom nhìn ông Hùng cười tươi rói

-Ai biết được, giờ mọi lựa chọn phụ thuộc vào Kyo thôi, ông không thể làm gì thêm nữa rồi- ông Hùng nhún vai

RẦM....

-2 đứa đẩy đi mất hút rồi- Zack mở cửa xông vào- Ồ...Ồ... Tôi nhớ mình vừa quên một số thứ, tôi quay lại lấy đã

-Từ từ đã Zack, cả Anna nữa, lại đây ông có chuyện muốn nói- ông Hùng không quay lại phía cửa chậm rãi nói

-Dạ- Anna và Zack rón rén đi tới chỗ ông Hùng ngồi

-Ngồi đi- Giọng ông Hùng nhẹ nhàng

-Cháu xin lỗi ông, ông hãy tha lỗi cho những việc làm sai trái cháu đã làm- Zack quỳ xuống trước mặt ông Hùng- Cháu sẽ chịu mọi hình phạt mà ông đưa ra nhưng ông đừng giết chết cháu, cháu còn một người con gái để bảo vệ

Ông Hùng hơi bất ngờ về hành động của Zack nhưng ông liền đỡ cậu dậy

-Không sao đâu, mọi chuyện cũng đã qua rồi mà, Kyo cũng đã bảo ông phải có lòng vị tha mà- ông Hùng cười hiền từ- Ta có chuyện khác muốn nói cơ

-Vậy ông muốn nói gì ă?- Anna lễ phép hỏi

-Ta cũng không muốn nói gì nhiều, chỉ mong hai con được hạnh phúc thôi, và hãy quên hết mọi thù hận đi để những thế hệ sau không phải chịu khổ nữa

-Dạ, chúng con hiểu ạ- Anna và Zack đồng thanh

-Vậy ông ơi, Kyo hiện giờ chúng ta có nên làm gì không?- Nanami đột nhiên chen vào cuộc nói chuyện

-Vừa nãy ông đã nói rồi mà, cuộc đời con bé, hãy để nó tự quyết định

Ai ai cũng mỉm cười khi nghe ông Hùng nói. Đúng vậy, cuộc đời mình, hãy để mình tự quyết định...

35. Lời Cuối Của Tác Giả *^.^*

Bộ truyện này mình đã ấp ủ từ rất lâu rồi, từ ngày 17 tháng 6 năm 2013 cơ ^.^ (hôm đấy vừa cãi nhau với cả nhà xong T.T cãi nhau to cực) nhưng tháng trước mình mới quyết định đăng lên để mọi người có thể đọc và góp ý giúp cho câu chuyện của mình được tốt hơn. Nhiều lúc mình không ngờ truyện của mình có thể có hơn 1k views đấy *cười*

Tuy truyện của mình còn nhiều thiếu sót và vẫn theo mô-típ cũ nhưng mình sẽ cố gắng dần khắc phục (mình nói thật là mình dốt văn lắm, năm nào cũng lận đận mãi mới được 8,0 môn Văn mà cô nâng đỡ rồi đấy *đau lòng*)

Dù sao chẳng nữa thì mình cũng chân thành cảm ơn những độc giả trung thành đã luôn theo dõi tác phẩm của mình *cho thơm cái đi*

P/s: cái kết mình biết nhiều người sẽ không thích vì nó gây mất hứng (mình viết mình còn thấy thế nữa là hì hì) nhưng thật sự là mình cũng không biết cho Kyo chọn ai nữa, thôi đành cứ để cho có một kết thúc mở vậy (nhưng mà có cho Kyo chọn Kevin ở phía trên mất rồi :P)

Còn bộ truyện tiếp theo mình định viết có tên là “DÂU TÂY Ư?! KHÔNG PHẢI ĐÂU, MÂM XÔI ĐẤY!” lấy cảm hứng từ một lần ăn bánh mâm xôi đó *^.^* nhưng hiện giờ lịch kiểm tra của mình đang dày đặc nên có thể vài tuần nữa mới tung ra, nên đành tung hỏa mù ọi người hóng vậy

Hẹn gặp lại!

Hà Nội, ngày 27 tháng 9 năm 2014

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/black-angel-white-evil>